Viața supremă

de

Gene Edwards

Introducere

Aceasta este prima din două cărţi ce tratează viaţa creştină profundă.

Care va fi începutul acestei călătorii? Te-aş invita să vii împreună cu mine în trecutul etern! Acolo va fi suficient de departe pentru a scrie intorducerea acestei cărţi!

Vino cu mine în vremurile dinainte de a fi creaţia! Înainte de crearea lucrurilor văzute. Chiar şi înainte de crearea celor nevăzute.

Ce vei găsi în această eră care le precede pe toate celelalte? Îl vei găsi pe Dumnezeu. Nimic altceva. Doar pe Dumnezeu.

Acum voi pune o întrebare care atinge miezul problemei unei umblări mai profunde cu Domnul. Întrebarea este neobişnuită şi s-ar putea să te surprindă: „*Ce* este Dumnezeu?"

O întrebare ciudată, aşa-i? Observă că întrebarea este „*Ce* este Dumnezeu?" nu „*Cine* este Dumnezeu?"

Ce este ploaia? Apă. Ce este o statuie? Piatră. Ce este o masă? Lemn. Şi ce este Dumnezeu? El este *Spirit*. Ai putea spune, din punctul de vedere al fizicii, că structura Lui moleculară este *spirit*. (Sau că El nu are nici o structură moleculară pentru că El este spirit.)

Dragă cititor, urmează o concluzie logică: dacă Dumnezeu este spirit, atunci cea mai superioară formă de existenţă este spiritul. Prima şi cea mai superioară formă de existenţă este spiritul - cu siguranţă mai superioară decât tot ce *nu* este spirit.

În continuare, te rog să observi că „spiritul" este *invizibil*. Putem trage concluzia că invizibilul este superior vizibilului. Spiritualul şi invizibilul sunt dinaintea (şi sunt superioare) fizicului şi materialului.

În forma Sa de existenţă iniţială, cea mai superioară, Domnul tău era spirit şi era invizibil. Deci, El este imaterial, invizibil, nefizic. Ce altceva mai este El?

Cheia înţelegerii a ceea ce este important într-o viaţă creştină profundă trăită cu Hristos este să ne întoarcem la acea eră primordială şi să învăţăm că El este de asemenea viaţă.

Care viaţă? Ei bine, în acea eră *primordială*, El era singura *viaţă*. Putem să spunem că *la acea vreme* El era *singura* viaţă. Mai târziu, când El va crea, vor fi şi alte forme de viaţă. Dar când se va întâmpla acest lucru, care va fi *cea mai superioară* formă de viaţă?

Răspunsul este clar şi simplu. Dumnezeul veşnic este, a fost şi va fi cea mai superioară formă de viaţă.

Aşa că, dacă Îl vei auzi pe *Dumnezeu* vorbind despre *viaţă*, El va face referire doar la o singură formă specifică de viaţă. Cea mai superioară. Viaţa *Lui*. Ţine minte acest lucru. (Mai ales când citeşti o carte scrisă de unul numit Ioan.)

Acum, ultima întrebare. Şi dacă această întrebare ţi se va părea puţin ciudată, aşteaptă puţin; s-ar putea să fie una din cele mai importante întrebări puse vreodată unui credincios care caută să-L cunoască mai bine pe Hristos.

Când Dumnezeu se trezeşte dimineaţa, ce viaţă trăieşte?

Când Dumnezeu se trezeşte dimineaţa şi începe activitatea Lui, este posibil ca El să trăiască prin viaţa minerală, sau vegetală, sau cea *umană*? Puţin probabil.

Când Dumnezeu se trezeşte dimineaţa, El trăieşte prin intermediul propriei Sale vieţi. El trăieşte *viaţa divină*! Motorul vieţii de zi cu zi a lui Dumnezeu este propria Lui viaţă divină. Când El vorbeşte de aceasta, se referă la *Viaţă*, nenumind-o cea mai superioară viaţă, pentru

că de fapt, este singura viață care există din totdeauna. Oridecâte ori El spune *Viață*, se referă la viața *Lui*.

Dumnezeu, care este spirit şi este invizibil, este de asemenea Viață. Este cea mai superioară viață. Şi când se trezeşte dimineața, El trăieşte această viață, cea mai superioară, viața Lui. Orice face Dumnezeu, El face prin energia vieții divine.

Poate cineva, *s-a* mai trezit cineva dimineața şi a trăit viața divină? A făcut vreun copac aşa ceva, sau o pasăre, sau un înger? Sau un om? Cu excepția lui Dumnezeu se poate trezi cineva dimineața şi să trăiască prin intermediul celei mai superioare forme de viață? Sau este această viață rezervată în exclusivitate, în întregime numai pentru Dumnezeu?

Încheind această introducere, să arătăm că viața lui Dumnezeu mai are un nume. Este un cuvânt atribuit vieții lui Dumnezeu care o explică: Dumnezeu are viață veşnică. (Nu, nu este în întregime corect. Dumnezeu *este* Viața Veşnică.)

Întoarce-te în timp cât vrei de mult, şi-L vei găsi pe Dumnezeu. Du-te în viitor cât poți de mult, şi-L vei găsi pe Dumnezeu.

În Noul Testament îi vei găsi cam pe toți cei ce au jucat un rol important, folosind cuvintele: (1) *Viață*, (2) *Viața Veşnică*, şi (3) *Spirit*. Ei vorbesc despre *El*... şi despre viața *Lui*. Viața veşnică este un privilegiu exclusiv al lui Dumnezeu, şi prin aceasta trăieşte El!

Întotdeauna
a fost Dumnezeu;
Întotdeauna
va fi Dumnezeu.
Zilnic, El trăieşte
„viața victorioasă”
prin intermediul propriei Sale vieți.

Acum, să concluzionăm. Întâi este *spiritul* şi *spiritualul*. Spiritul şi spiritualul sunt superioare şi mai importante. Materialul, fizicul şi vizibilul sunt secundare ca importanță (au apărut mult mai târziu) comparativ cu spiritul, spiritualul şi invizibilul. Ține minte: Dumnezeu, prin natura Lui, *este* spirit. El, şi numai El, este cea mai superioară formă de viață dintre toate câte există.

În toate tărâmurile spirituale dint toate vremurile eternității, în orice zonă a spațio-temporalului, în orice loc care există, Domnul tău este cea mai superioară formă de viață, şi El trăieşte prin intermediul acestei vieți.

Atunci, nu vei fi surprins că El tinde să favorizeze anumite cuvinte care Îl descriu pe El, comportamentul şi locurile unde trăieşte El - cuvinte care exprimă ceva despre El Însuşi şi despre natura Lui. El îți vorbeşte despre viața Lui. Nu este vorba de filozofie sau teologie. Este vorba doar de mediul în care El trăieşte, de forma Lui de viață, de structura Lui moleculară, de trăirea *Lui*. Pentru ca să exprime aceste lucruri, se pare că favorizează anumite cuvinte ca:

Spirit
Cele nevăzute
Invizibilul
Viața Divină
Locurile spirituale
Locurile veşnice
Viața
Viața Veşnică

Ultimele două cuvinte par a fi cuvintele Lui favorite. Dar cuvintele acestea nu ne vorbesc doar despre Domnul nostru. Cuvintele acestea au intrat în vocabularul nostru, pentru că au de-a face cu trăirea *noastră* cu Hristos.

La începutul acestei cărți am spus că a existat Dumnezeu şi nimic altceva în afară de El. Îți aduci aminte? Aceasta, de asemenea, ne va ajuta să înțelegem lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Pe calea înțelegerii vieții creştine profunde, am început cu trecutul etern, *înainte* ca să fi fost creat ceva. Să mergem mai departe şi să vedem ce a creat El mai *întâi*.

Partea I

UNU
Originea vieții creştine profunde

N-ar trebui să ne surpindă ce a creat Dumnezeu mai întâi. A creat tărâmul spiritual. Acest tărâm se potrivea naturii lui Dumnezeu. Tărâmul pe care l-a creat era invizibil, spiritual, imaterial, nefizic. Acest tărâm se potrivea cu El. După cum apa se potriveşte peştilor şi aerul părăsilor... mediul natural, organic al lui Dumnezeu reflectă natura Sa - spirituală şi invizibilă.

Nu vei fi surprins de faptul că acest tărâm este adimensional, pentru că Dumnezeu este aşa. Dar, ce înseamnă aceasta? Înseamnă că îți va fi foarte greu ca să poți măsura pe Dumnezeu sau locul unde El trăieşte. Tărâmul acesta nu are „sus" şi „jos", nici înălțime-lungime-adâncime. Nici greutate. Nici mărime. Nu este nici mare, nici mic. *Primul* tărâm, cel spiritual, nu are nimic din toate acestea. Ei bine, este adimensional.

De asemenea, în tărâmul invizibil, în care trăieşte Dumnezeu nu există timp. Acest tărâm a venit în existență înaintea spațiului şi timpului, şi nu are legătură cu conceptul de timp.

Dacă consideri că nu-i destul, atunci gândeşte-te că în acest tărâm nu este *spațiu*. Elementele numite *timp* şi *spațiu* nu au fost încă „inventate".

Spațiul şi timpul au de-a face cu masa. (Chiar Einstein este acela care ne asigură de acest lucru.) *Masa* are de-a face cu materialul. Primul tărâm (complet invizibil) nu are materie, nici masă în el. Aici nu operează legile *fizicii*.

Celălalt tărâm este:

Invizibil
În afara timpului
Imaterial
Adimensional
Spiritual

Evident, ne luptăm ca să înțelegem toate aceste lucruri, pentru că noi nu am trăit niciodată într-un mediu cu asemenea trăsături ciudate. Tu eşti o creatură a spațio-temporalului, a dimensionalului şi a fizicului. Celălalt tărâm poate înghiți orice părticică a tărâmului vizibil, fizic, sau poate să intre în lăuntrul tău şi nu vei suferi nici un rău. După cum am mai spus, noi nu putem pricepe aceste lucruri în întregime.

O altă trăsătură a primului tărâm pe care El le-a creat: nu poți trece de aici, acolo. Poți călători o *veşnicie* cu cea mai rapidă navă spațială, şi niciodată nu vei ajunge acolo. Nu poți trece din acest tărâm în celălalt tărâm. Nu este „undeva" unde să poți merge. În tărâmul spiritual se poate intra doar pe o *Uşă*. Da, o Uşă. Există o Uşă între tărâmul nostru şi celălalt tărâm. Această Uşă este singura cale de acces către *celălalt* tărâm!

Apropo, acest tărâm spiritual fascinant mai are un nume. Este numit „cerurile", sau „locurile cereşti". Acolo locuieşte Dumnezeu.

Probabil că acum, cunoscând puțin (foarte puțin!) despre tărâmul spiritual, vom putea înțelege mai bine prima formă de viață pe care Dumnezeu a *creat-o.* Repet. Suntem pe punctul de a vorbi despre prima formă de viață *creată*. Crearea primei forme de viață a avut loc în celălalt tărâm. Şi forma de viață pe care El a creat-o se „potrivea" tărâmului spiritual. Ce, sau pe *cine* i-a creat El mai întâi?

Îngerii!

Îngerii se potrivesc mediului lor. Într-o anumită măsură ei se potrivesc cu Creatorul lor, care trăieşte acolo. Tărâmul în care trăiesc îngerii este spiritual. Iar îngerii sunt *spirite*. Tărâmul lor este *invizibil*, şi mai mult ca sigur este faptul că îngerii sunt şi ei *invizibili*. Tărâmul acela este lumină, şi îngerii sunt îmbrăcaţi la rândul lor în lumină. (dragă pământean muritor, nu mă întreba cum poate fi cineva şi invizibil şi îmbrăcat în lumină, pentru că n-am nici o idee.)

Îngerii *se potrivesc* cu mediul lor: sunt făpturi spirituale într-un tărâm spiritual.

De asemenea, îngerii au ceva în comun cu Creatorul lor. Sunt spirite. Creatorul lor este spirit, şi ei sunt spirite. (Numai că El este Spirit*ul*.) Amândouă formele de viaţă sunt spirit.

Dar este un lucru pe care îngerii nu-l au în comun cu Domnul lor: îngerii sunt creaţi. Ei bine, Dumnezeu *nu este creat*. El are viaţă *veşnică*. Fără început şi fără sfârşit. (Când este vorba de viaţa *Lui*, săgeata infinitului se îndreaptă în *ambele* direcţii.) Îngerii au doar viaţă *fără sfârşit*. Ei au o formă de viaţă care are un început, însă nu se sfârşeşte. (Săgeata infinitului se îndreaptă doar într-o direcţie.) Este adevărat că atunci când Dumnezeu a creat îngerii, El a dat naştere la ceva care nu are sfârşit, dar are un *început*! Ei sunt *creaţi*, având un moment definit al începutului. Pe de altă parte, *El* nu are început. Tocmai de aceea vorbim despre *El* ca fiind Viaţa Veşnică.

Urmează o întrebare esenţială.

Dimineaţa, când se dau îngerii jos din pat, sau orice ar face ei, ce viaţă trăiesc? Răspunsul este evident. Îngerii se trezesc dimineaţa şi trăiesc viaţa angelică. Energia, sursa, motorul trăirii îngerilor este viaţa angelică... *forma de viaţă angelică*! Îngerii trăiesc cea mai superioară formă de viaţă *creată*.

Notează, te rog: îngerii trăiesc prin intermediul vieţii angelice. Dumnezeu trăieşte prin intermediul vieţii Dumnezeieşti. Îngerii *nu* trăiesc prin viaţa lui Dumnezeu, numai Dumnezeu trăieşte prin intermediul celei mai superioare vieţi. Dumnezeu *este* Viaţa Veşnică. Îngerii trăiesc viaţa angelică.

Este momentul să introducem ceva foarte ştiinţific: diagrama biologică. Îţi mai aduci aminte de orele de biologie de la liceu? Era o diagramă pe perete. În partea de jos erau ierburile, plantele şi copacii; apoi, erau peştii şi reptilele. În continuare erau desenate alte forme de viaţă, fiecare fiind superioară celor anterioare ei. În vârf era omul. Aceasta era prima lecţie de biologie. Definiţia *biologiei* este „Ştiinţa şi studiul vieţii".

Ai auzit vreodată de *zoe*logie? Ei bine, nici eu n-am auzit, însă *zoe* este cuvântul grecesc pentru „viaţă", aşa că noi îl vom folosi pentru formele de viaţă cereşti. Dacă vom combina biologia cu *zoe*logia pe aceeaşi diagramă, atunci vom putea adăuga două forme de viaţă pe diagrama iniţială. Cele din *vârf*! Şi forma de viaţă din chiar vârful diagramei bio-*zoe* este Dumnezeu. El este cea mai superioară viaţă! Cea mai superioară formă de viaţă este Dumnezeu. A doua o reprezintă: îngerii. A treia: oamenii.

De acum înainte, voi folosi termenul de *biologie* - ştiinţa vieţii - pentru a include atât biologia, cât şi zoelogia. Adu-ţi aminte ori de câte ori vei citi în această carte cuvântul *biologie*.

Apropo, una dintre ideile principale ale acestei cărţi este legată de nişte termeni folosiţi mereu în justiţie şi medicină. Ai auzit vreodată de întrebarea: „Cine este tatăl biologic?" Sau: „Testul ADN arată că John Smith este tatăl biologic."

Având în vedere atât *bio*, cât şi *zoe*logia, pot întreba: „Îţi cunoşti tatăl biologic"? Atunci când în „biologia" noastră includem şi pe zoe, cei ce sunt credincioşi au tot dreptul să spună: Dumnezeu este tatăl meu „biologic"". Cum îndrăznim să spunem aşa ceva? Pentru că avem viaţa Lui în noi. Şi viaţa aceasta este una cu noi.

Să ne întoarcem acum la diagrama noastră biologică. Pornind de sus, avem până acum numai două forme de viaţă. Viaţa lui Dumnezeu şi viaţa îngerilor. (Se vor adăuga şi alte forme de viaţă la „diagrama vieţii".)

Este un şablon, nu-i aşa? Fiecare formă de viaţă pe care Dumnezeu o crează, trăieşte prin propriul ei motor. Corect?

Nu fi aşa sigur!

O ultimă privire asupra îngerilor. Nu numai că sunt spirite şi sunt invizibili, dar ei se deplasează *foarte* repede. De asemenea, sunt *neutri* (nu sunt de gen masculin, nici feminin). Au viaţă fără sfârşit. Sunt cam 1oo de milioane, şi împărtăşesc aceeaşi formă de viaţă *creată*.

În cele din urmă, şi cel mai important, putem spune că îngerii sunt cea mai superioară formă de viaţă creată de pe diagrama bio-*zoe*. Superioară oricărei alte vieţi ce *a fost creată vreodată*. Sunt a doua formă de viaţă din univers şi cea mai superioară formă de viaţă *creată*. Ei urmează doar celei mai superioare vieţi, Dumnezeu Însuşi. Viaţa îngerilor este superioară celei a oamenilor, aşa că nu te lupta cu unul din ei, căci sigur vei pierde. Să sperăm că nu ne vor invada câţiva Pământul, pentru că dacă o vor face, ne vor cuceri.

Acum să mergem mai departe, la următorul act al creaţiei lui Dumnezeu, şi anume, la crearea tărâmului *vizibil*. Tărâmul *nostru*. În acest tărâm vei găsi o formă de viaţă care încalcă toate regulile biologiei, producând multă consternare şi dând naştere unui mare *mister*.

Diagrama bio-zoe-logică

Forma de viață cea mai superioară
DUMNEZEU - Spirit (necreat, veşnic)

A doua formă de viață
ÎNGERII - spirit (creați, fără sfârşit)

A treia formă de viață
OAMENII - suflet, trup şi spirit
Viața lui Adam înainte de cădere - suflet, spirit şi trup
Viața lui Adam după cădere - trup decăzut, suflet decăzut, spirit mort
Credincioşii - suflet curățit, spirit înviat, trup decăzut

A patra formă de viață
ANIMALELE - suflet şi trup

A cincea formă de viață
PLANTELE - trup (fără conştiință)

DOI
Forme de viață, vizibile și invizibile

Poți afla de ce este interesat Dumnezeu mai mult văzând ce a creat şi de *care* creatură s-a ocupat cel mai mult. A creat foarte repede tărâmul spiritual. Tărâmul material, cu excepția unei sfere mici i-a cerut ceva mai mult de o zi. A petrecut aproape cinci zile lucrând la această sferă mică, care se întâmplă să fie micuța planetă pe care trăim noi. (Am putea trage concluzia, că interesul Lui cel mai mare se regăseşte aici, printre noi.) Domnul a avut nevoie doar de o clipă pentru a crea toate stelele, cometele, pulsarii, novele, galaxiile, şi toate celelalte lucruri, „lipsite de viață”. Când a început să creeze lucruri *vii* şi mai ales vii *vizibile*, activitatea Lui creatoare a încetinit considerabil.

Înainte ca Dumnezeu să creeze lucruri care sunt fizice şi vii, a pregătit pentru acestea un *mediu* în care să trăiască! După ce a terminat mediul, a început să creeze forme de viață *vizibile*. Şi toate creaturile vii trăiesc pe această sferă mică făcută din pământ şi apă.

Când a început Dumnezeu să creeze forme de viață pe planeta Pământ, a inversat ordinea în care acestea să fie create. *Aici*, El a început prin a crea cea mai *inferioară* formă de viață. A creat o formă de viață atât de inferioară, încât este lipsită de conştiință. Era verde. Vegetația. Partea de jos a diagramei biologice. Această materie verde vie era fizică, avea masă; aparținea şi asculta de legile spațio-temporale. Vizibilă, fizică, dimensională. Dar spre deosebire de stele şi comete, această materie verde era vie. Până să apară vegetația, nimic din ceea ce era vizibil nu avea *viață*.

Apoi a fost creată viață care se potrivea cu *adevărat* mediului în care era. Aceste creaturi se potriveau *acestui* tărâm, după cum îngerii sunt invizibili pentru a se potrivi tărâmului invizibil, şi sunt spirite pentru a se potrivi tărâmului spiritual.

Prima formă de viață cu o oarecare (destul de puțină) conştiință. Viața din mări, adică *peştii*!

A urmat o formă de viață mai complexă, cu ceva mai conştientă de ea însăşi şi de ce o înconjoară. Viața din văzduh! Viață care putea zbura. Zburătoarele. *Păsările*! Au urmat *mamiferele*.

Urmează *animalele*. După cum îngerii invizibili aveau spirite, tot aşa animalele aveau *suflete*. Spunând că animalele au suflete, vreau să spun că *gândesc*, că pot *alege* şi că au *sentimente*. *Sufletele* sunt din acest tărâm, după cum *spiritele* sunt din celălalt. Bineînțeles, animalele nu au cea mai superioară expresie a vieții sufletului, dar ele ne arată ce înseamnă viața sufletului. După animale va apare curând o altă ființă, a cărei *suflet* va fi extraordinar de minunat în acest tărâm, după cum este spiritul îngerilor în tărâmul invizibil.

Ține cont că animalele au fost făcute din materie, după cum şi tărâmul vizibil este făcut din materie. Structura lor biologică se supune legilor fizice.

Deci, este o diferență între suflet şi spirit. Îngerii invizibili, făcuți din spirit, trăind într-un tărâm imaterial, au relație cu Dumnezeu şi unii cu ceilalți, prin intermediul *spiritelor* lor. Animalele vizibile făcute din materie şi având masă, trăind într-un tărâm vizibil, comunică *unele cu altele* prin intermediul sufletelor lor. Animalele sunt conştiente de ele însele şi de ceilalți, prin intermediul naturii lor sufleteşti.

Spiritul este forma de viață care aparține tărâmului invizibil, *sufletul* este forma de viață care aparține tărâmului vizibil.

Să revenim la diagrama noastră. Jos este vegetaţia cu nici un fel de conştiinţă. Urmează o serie de creaturi - peşti, păsări, mamifere - conştiente de ele şi de alţii. Apoi, este omul, conştient de el însuşi, de alţii şi *de Dumnezeu*! Continuând, intrăm în celălalt tărâm şi avem îngerii. În vârful diagramei este Dumnezeu... cea mai superioară viaţă!

Creaturile tind să se potrivească cu materialul din care sunt făcute. Aşa-i? Notează te rog, ultima formă de viaţă pe care a creat-o Dumnezeu. Omul. Ce putem spune despre om?

Omul aparţine tărâmului fizic, aşa că ne-am aştepta să se potrivească mediului său. A fost făcut din lut roşu fiind, în mod clar, *material*. De aceea omul va fi trup şi suflet, nu-i aşa? Aşa cum animalele au trup şi suflet? Şi el va fi îngrădit spaţiului şi timpului. Corect? Şi va trăi sub jurisdicţia legilor materiei, fiind prizonier în acest spaţiu - dimensional, vizibil, material - ca enimalele, fiind limitat de înălţime, lăţime şi adâncime? Şi spre deosebire de îngeri, îi va fi blocat accesul spre celălalt tărâm. Ca un cal sau o vacă, el va fi cetăţeanul acestui tărâm, şi numai al lui. Corect?

Nu fi chiar aşa de sigur!

Contrar celor propovăduite de Socrate, Platon, Aristotel şi de către toţi filozofii şi aproape toţi teologii, aşteaptă-te la o mare surpriză. O surpriză atât de mare, încât ar fi înţelept să-i acordăm un capitol aparte.

Există o formă de viaţă care încalcă toate regulile.

TREI
Creatura a două tărâmuri

Vinerea se apropie de sfârşit. Dumnezeu a creat un tărâm invizibil încoronat de o formă de viaţă invizibilă numită îngeri. Jos, pe planeta noastră micuţă, mişună o mulţime de forme de viţă *vizibile*. Urmează crearea fiinţei supreme a acestui tărâm. Dumnezeu a păstrat acest lucru pentru sfârşit. Într-adevăr, Dumnezeul cel Viu este pe punctul de a crea cea de-a treia formă de viaţă, dar ea va fi cea mai superioară dintre cele ce aparţin tărâmului vizibil. Şi această formă de viaţă va fi peste măsură de *diferită*.

Când se apropie seara, Domnul ia în mâini ţărână de culoare roşiatică şi începe să modeleze o creatură cu o înfăţişare foarte neobişnuită. Când alege ca *praful* să fie structura biologică a omului, El semnalează întregii creaţii că *această* creatură aparţine *planetei Pământ*. Ca om făcut din pământ, destinul lui va fi legat de acest tărâm material şi de acest colb de pământ. Omul va avea, cum şi vitele aveau, un trup şi un suflet.

Sau, cel puţin aşa părea.

Apoi, s-a întâmplat imprevizibilul! Omul nu va fi făcut doar din substanţa *acestui* tărâm. Dumnezeu s-a aplecat asupra omului şi a suflat în acest lut roşu *ceva din natura celuilalt tărâm*.

Deci omul va fi...

Trup, suflet şi mai ce?!

Trupul lui era pământesc. Cu siguranţă, sufletul lui, prin însăşi natura lui, aparţinea acestui tărâm. Viaţa omului era viaţă *sufletească*, adică viaţă *umană*. Omul va trăi şi va avea relaţie cu cei ca el prin intermediul sufletului său. Prin sufletul lui el se va raporta şi la celelalte creaturi şi la planeta pe care trăieşte. Prin intermdeiul sufletului, omul se va raporta la toate lucrurile din tărâmul vizibil cu care vine în contact.

Dar acest lucru pe care Dumnezeu tocmai l-a pus în om! Ce era acest *element* care provenea din celălalt tărâm, acest *vânt*, acest *aer*, această *suflare* din *celălalt* tărâm? Şi care îi era rostul? Cum îl va influenţa pe om? Mai precis, pentru ce era? Ce va face?

Dă-te puţin înapoi şi priveşte la om. El *nu mai este* doar de pe acest pământ, din acest tărâm. Dar, nici nu poţi spune că este doar din celălalt tărâm. El nu aparţine tărâmului vitelor, păsărilor şi peştilor; dar nici tărâmului îngerilor. Ce este omul acesta? Acest om ce este trup, suflet *şi* spirit? Unde se găseşte el pe diagrama biologică?

Ce este omul?

Omul este *singurul* hibrid al creaţiei.

Dintre toate fiinţele (inclusiv Dumnezeu) omul este singura a cărei mediu de viaţă este format din *ambele* tărâmuri.

Şi acest lucru, dragă cititor, are mult de-a face cu umblarea ta creştină?

Omul are spirit, *aparţine* deci tărâmului invizibil, el aparţine locurilor spirituale. Dar el este trup şi suflet, deci *aparţine* tărâmului material.

Mediul lui de viaţă? Va fi de aici sau dincolo? Sau nici aici, nici dincolo? Sau imprevizibilul - *în ambele tărâmuri!*

Nu se poate!

O creatură care este cetăţean a două tărâmuri? Cu drept de acces în ambele tărâmuri?

Înzestrat cu ceva din ambele tărâmuri, omul putea comunica cu creaturile tărâmului vizibil şi, totuşi, în măsură *să vadă nevăzutul*. Putea comunica în ambele tărâmuri! Putea *trăi* chiar, în ambele tărâmuri. Putea *umbla* în ambele tărâmuri!

Sufletul *şi* spiritul formează o combinaţie cu adevărat formidabilă!

Dacă el aparţine *ambelor* tărâmuri, atunci *care* este mediul lui *natural* de viaţă? Are două, sau nici unul? Mediul lui de viaţă natural era pământul. De asemenea, mediul lui de viaţă natural era cerul. El era nativ ambelor tărâmuri, celui material şi celui spiritual. Din toată creaţia, inclusiv Dumnezeu, el era singurul care aparţinea în mod natural ambelor creaţii.

Atunci, ce este omul?

Înainte de toate, este suflet. El are viaţă *umană*. Este a treia formă de viaţă existentă. Este cea mai superioară formă de viaţă *vizibilă*. În mod sigur, este cea mai superioară din formele de viaţă ce aparţin acestei planete. De asemenea, el este a doua formă de viaţă *creată*. Pe diagrama biologică, el este imediat după îngeri.

Ce este omul?

Forma de viaţă a lui Dumnezeu este spiritul. Forma de viaţă a îngerilor este spirit.Forma de viaţă a omului este sufletul (viaţa umană). Observă că *spiritul* omului *nu* este o parte firească a vieţii lui. Spiritul omului este, mai degrabă, un element al tărâmului spiritual care sălăsluieşte în om.

Care este deci, structura biologică a omului? Două treimi aparţin *acestui* tărâm (trupul şi sufletul lui), iar o treime tărâmului spiritual (spiritul lui).

O da, întrebarea noastră. Dimineaţa, când se dă jos omul din pat, ce viaţă va trăi?

Omul se trezea în fiecare dimineaţă şi trăia viaţa *umană*, viaţa *sufletului*. Dar *nu* a fost acesta scopul lui Dumnezeu cu el.

Dumnezeu plănuise cu omul altceva, ceva mult mai înalt. Ce? Trebuie să dăm răspunsul mai târziu! De ce? Pentru că în capitolele următoare vom privi la cea mai mare tragedie care a avut loc în istoria omenirii. Probabil că aspectul cel mai evident al acestei tragedii este că ea a împiedicat să aibă loc cel mai *minunat* eveniment care putea să se întâmple vreodată. Oricum, scopul Domnului de a crea o făptură nativă ambelor tărâmuri a fost deturnat (cel puţin temporar), după cum vom vedea.

PATRU
Cel mai mare eveniment care nu a avut loc niciodată

Dumnezeu a avut planuri mari cu Adam. Acele planuri nu au luat ființă, însă acestea nu ar trebui să ne împiedice să-I cunoaştem planurile.

Scopul lui Dumnezeu avea foarte mult de-a face cu un pom. Nu cu un pom *oarecare*. Ci cu *pomul*. Mai exact, cu Pomul Vieții. În timp ce se ridică cortina, îl vedem pe om stând înaintea unui pom. Dacă el va mânca fructul acelui pom, va împlini însăşi Planul lui Dumnezeu privind crearea omului.

Şi care este acest plan?

Omul a fost foarte aproape de a mânca fructul acestui pom deosebit. Ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi mâncat din Pomul Vieții? Sau, mai clar, ce se găseşte *în* fructul acelui pom? Şi ce efect ar fi avut fructul acela în *lăuntrul* omului?

Observă care este numele pomului: Izvorul *Vieții*. Nu, izvorul unei vieți, unui *anumit* fel de viață, ci al *vieții*.

Îți aminteşti de *viața* - viața lui Dumnezeu!

Pomul acesta era aşezat chiar aici, într-o grădină a acestei planete, dar pomul extraordinar *nu* era de pe această planetă. Nu aparținea nici acestui tărâm. *Pomul acesta* era o formă de viață străină planetei noastre. Străină, şi totuşi, era aici... pe planeta *noastră*.

De unde venise acest pom?

Pomul acesta străin conținea în el tocmai cea mai *superioară* formă de viață. Nu cea mai superioară din cele *create*, ci din toate cele existente, viața prin care Dumnezeu Însuşi trăieşte. În fructul *acestui* pom pulsa viața *Lui*. În fructul lui era *viața eternă*, divină. Era foarte nimerit ca omul să mănânce din fructul *acesta*.

Să ne gândim altfel: în pomul acesta era viața prin care Dumnezeu trăieşte. Iar *omul*, cea de-a treia formă de viață era pe punctul de a lua în el *această* viață.

Cea mai superioară viață, să sălăşluiască într-un om! Îți dai seama de urmări?

Îngerii au doar o formă de viață. Vitele au doar o formă de viață. La fel păsările şi peştii. Chiar şi Dumnezeu are numai o formă de viață. Într-adevăr, este cea mai superioară, dar, cu toate acestea, este numai *una*. Dar ce va fi cu omul dacă mănâncă din fructul incredibil al acestui pom incredibil? El va avea, în mod evident, *două* forme de viață! Două!

Ar fi fost cel mai mare eveniment care, însă niciodată nu a avut loc!

Dar să privim *câteva* din urmările posibile. Omul va fi în măsură să se scoale dimineața şi să trăiască prin intermediul a două forme de viață! Aceasta nu este totul. Una din formele de viață care ar fi sălăşluit în el, aparținea *acestui* tărâm, iar cealaltă, *celuilalt* tărâm.

Chiar atunci, când omul stătea în fața *pomului*, el avea un element din tărâmul spiritual şi o formă de viață din acest tărâm. Dacă ar mânca din pomul *acesta*, ar avea *două* forme de viață.

Aceasta ar însemna, nu numai că omul va putea contacta *două* tărâmuri, ci el va locui în două tărâmuri şi va avea două forme de viață prin care să trăiască!

Nici o altă creatură, nici chiar Dumnezeu, nu putea pretinde că deține aşa ceva!

Omul era pe punctul de a deveni o creatură cu totul unică, atunci când cumpănea ce să facă stând înaintea pomului cu fructul în mână. Tot ce avea de făcut era să ia în ființa lui fructul acelui pom, fructul acelei vieți superioare.

Tocmai aceasta dorea Dumnezeu pentru om. Omul a fost creat având *capacitatea* să aparțină la două tărâmuri, să aibă două forme de viață, să trăiască în două tărâmuri - să fie un copil al acestei planete *şi* un copil al celuilalt tărâm. *Şi*... implicația va fi că, el va putea să *umble* în tărâmul material şi să *umble* în tărâmul spiritual; şi să *trăiască* în tărâmul material şi să *trăiască* în tărâmul spiritual. Poate chiar în acelaşi timp!

Omul
Al pământului şi al cerurilor
Din lut şi suflet şi din invizibil şi spirit.
Un trup şi un suflet de pe această planetă,
Un spirit din celălalt tărâm.
Omul
O formă de viață aparținând tărâmului material, sufletul uman;
O formă de viață aparținând tărâmului spiritual,
Însăşi viața lui Dumnezeu în Om.
Omul
Fiu al celor văzute,
Fiu al celor nevăzute.
Unul care este cu totul uman,
Şi totuşi
Unul care are viața lui Dumnezeu în el.

Ce şansă măreață! Un suflet cu viața umană în el şi un spirit cu *viața Spiritului* în el.

Nu s-a întâmplat aşa!

Omul a plecat din fața pomului şi a sfârşit mâncând din fructul altui pom. Al pomului *interzis*.

Cu părere de rău, dar trebuie să ne oprim şi să privim la acest pom. La urma urmei, este unul din lucrurile care au produs cea mai mare nenorocire din toată istoria.

Şi pomul interzis era străin planetei noastre. Întocmai ca Pomul Vieții, pomul interzis avea o formă de viață în el, dar nu era viața lui Dumnezeu. Şi s-ar putea să-l *schimbe* pe om; de fapt, l-a schimbat dar nu în bine.

Ce au toate acestea de-a face cu tine şi cu umblarea ta cu Domnul? Ei bine, tu şi cu mine suntem ceea ce suntem din cauza părinților noştri. Dacă părinții tăi sunt girafe, vei fi o girafă. Dacă părinții tăi sunt oameni, atunci ei îți vor da viața umană, şi vei fi, în mod sigur, un *Homo Sapiens*! Eşti fiul (sau fiica) unui bărbat şi al unei femei. Din această cauză ai ceea ce se cheamă o formă de viață *umanoidă*.

Eşti ceea ce eşti din cauza legilor genetice. Eşti undeva mai sus pe diagrama biologică din cauza genelor părinților. Ți-a fost transferat ADN-ul părinților.

Până în acest moment al istoriei umane, omul nu are nimic din „ADN-ul" sau genele lui Dumnezeu[*] . Gândeşte-te. Dacă Dumnezeu ți-ar da viața Lui, ADN-ul Lui, genele Lui, atunci El ți-ar fi părinte. Şi tu vei fi copilul lui Dumnezeu. Vei aparține speciei Lui. Dar, până în acest moment al povestirii noastre, aşa ceva nu s-a întâmplat.

De fapt, lui Adam nu i s-a întâmplat *niciodată* aşa ceva. A fost foarte *aproape* să se întâmple. Dacă omul ar fi primit ADN-ul lui Dumnezeu, ar fi fost cel mai mare eveniment care ar fi avut loc vreodată. În schimb, ceea ce s-a *întâmplat* a fost cea mai mare tragedie care a

- ADN-ul este codul genetic al omului. Cu toate că Dumnezeu este spirit şi este dintr-un alt tărâm unde nu există asemenea lucruri, cum ar fi ADN-ul, cu toate acestea există o genetică a lui Dumnezeu în sensul că, atunci când El îşi pune viața Lui în noi, primim natura şi caracterul Său. Noțiunea de ADN al lui Dumnezeu este folosită aici doar pentru a comunica anumite adevăruri.

lovit pe om şi creația aceasta. Şi pentru că Adam ne-a transmis ADN-ul şi genele lui, această tragedie a venit şi peste noi. Tragedia aceasta a făcut ravagii în viața spirituală a lui Adam. Şi în a ta.

După cum vom vedea în continuare.

CINCI
Cea mai mare tragedie pe care a suferit-o creația

Celălalt pom a produs tragedia.

În viața omului sunt doi pomi care au jucat un rol decisiv. Nici unul nu aparținea acestei planete, amândoi își aveau *originea* în celălalt tărâm.

În pomul interzis pulsa o viață superioară celei umane. Fructul acestui pom conținea *a doua* formă de viață. (Purta cea mai superioară formă de viață *creată*.) Ceea ce Adam nu știa era că această formă specifică de viață angelică era o viață angelică *decăzută*.

Decăzută?

Da. Viață angelică ce a gustat cunoștința *finală*. Viață angelică ce avusese *experiența* practică a binelui și răului.

Această formă de viață a căzut din poziția înaltă, cerească pe care o avusese atunci când a avut o cunoaștere experimentală a binelui și răului. Elementul „decăzut" al acestui pom a ieșit afară și a pătruns în lăuntrul ființei lui Adam. *Unde* a pătruns acest element straniu când a ajuns în om?

Și-a făcut locuința *în* trupul omului. Trupul deosebit și extraordinar al lui Adam era acum *locuit* de ceva străin, decăzut. Elementul acela era superior omului pentru că provenea dintr-o viață angelică. Mai târziu, elementul acestui pom interzis va primi un nume. Care? Păcat. Trupul omului a devenit acum un vas. Un vas al păcatului. Era tocmai inversul a ceea ce plănuise Dumnezeu. Omul fusese gândit să fie într-adevăr un vas, dar nu al păcatului! Omul trebuia să conțină viața veșnică!

Când Dumnezeu i-a dat omului spirit, a făcut-o în ideea că acesta va fi un vas al Duhului Sfânt, al vieții divine, al vieții lui Dumnezeu, al *celei mai superioare* vieți. Dar viața aceasta nu a ajuns niciodată în spiritul omului. În schimb, omul a ajuns să aibă un *trup* care să conțină păcatul.

Mâncând din fructul pomului interzis, în loc să mănânce din fructul Pomului Vieții, trupul omului a ajuns să fie purtătorul naturii decăzute a unui arhanghel.

Elementul atât de oribil prezent în *trupul* omului a avut un efect dezastruos asupra *sufletului* lui. Mai mult, această invazie teribilă a fost prea mult pentru spiritul uman. Spiritul omului a murit față de tărâmul din care a venit. Când spiritul a murit omul a fost despărțit brusc de locurile spirituale. Practic, Adam a încetat să mai fie o ființă spirituală. Din punct de vedere experimental, el nu mai aparținea celuilalt tărâm. Nu mai putea vedea nevăzutul!

Fundamental, omul era acum o creatură ce aparținea *doar* acestui tărâm. Din punct de vedere biologic, el era acum un suflet și un trup ce trăgea după el un spirit mort față de mediul lui natural. Omul nu și-a pierdut locul pe diagrama biologică. Dar în loc să fie cu puțin mai jos decât îngerii, a coborât ajungând aproape să fie o făptură a unui singur tărâm, ca animalele.

Tragedia nu s-a sfârșit aici. Aici a *început*. În curând omul a observat că trupul îmbătrânea. Nici sufletul n-a rezistat acestei catastrofe fatale. Sufletului i s-a întâmplat cel mai mare rău. Sufletul a început să se dezvolte, încercând să compenseze lipsa de funcționare a spiritului. Sufletul a început să facă două lucruri, pe de-o parte ce-i aparținea, și pe de altă parte încerca să ghicească ce făcea spiritul și să încerce să-i țină locul. Sufletul nu se prea descurcă în

această situație! Cu siguranță așa ceva nu este bine. Sufletul s-a dezvoltat disproporționat. Ai putea spune că a suferit o mutație.

Probabil că experiența pe care tocmai a acumulat-o omul - *cunoașterea experimentală a răului* - a fost aceea care a produs mutația. Înainte el nu *experimentase* răul. S-ar fi putut să cunoască ceva despre rău, prin simpla acumulare de informație despre acesta, dar acum l-a cunoscut *experimentându-l*. (Ce cunoaștere!)

Aceasta l-a făcut pe om, inclusiv pe *tine*, un căutător al cunoștinței! Ai putea să spui chiar, că prima trăsătură a omului vechi" este căutarea cunoștinței. O altă trăsătură izbitoare a sa, este că încearcă să facă binele, și sfârșește făcând răul.

Vezi, învățarea experimentală a răului este doar o jumătate a întâmplării. Cealaltă jumătate este la fel de importantă, dar este adesea trecută cu vederea. Până în acest moment, omul nu fusese nici „bun", nici „rău". Nu a *experimentat* nici una, nici cealaltă. Acum, omul decăzut avea un contact exeprimental cu răul, dar și cu *binele*. Atâta timp cât va dăinui umanitatea, această *tragedie* îl va urmări pe *omul decăzut* în toate zilele vieții lui.

Reacția omului, în urma experimentării binelui și răului a fost bizară. (Dragă cititorule, ține minte te rog, el a mâncat în aceeași măsură dintr-un pom al cunoașterii binelui, cât dintr-unul al cunoașterii răului.) Rezultatul ciudat: de atunci, pentru totdeauna, omul a urât răul și a iubit *binele*. Va urâ să facă răul, și va fi de-a dreptul euforic când va face binele. Dar... rareori reușește să-l biruiască pe primul sau să-l facă pe cel de-al doilea.

De atunci, omul va cunoaște foarte mult răul, pentru că este peste măsură de pornit să facă binele. Dorește cu înfocare să facă binele. Dar, de cele mai multe ori sfârșește făcând răul. Aceasta îl face să fie tot mai disperat. Această creatură sărmană nu și-a dat seama că dorința lăuntrică de a face binele și cea de a face răul au venit *amândouă* din același pom!

Omul a crezut că ceea ce-I va place lui Dumnezeu este să „facă binele". Sistemul lui de valori s-a distorsionat. El a confundat „binele" cu „viața". Această eroare simplă, dar fundamentală, îi conduce pe cei din specia lui la nebunie aproape zilnic.

Să ne oprim ca să vedem stricăciunea pe care a suferit-o cea mai extraordinară creatură a lui Dumnezeu.

Omul provenea din tărâmul acesta, dar avea în el ceea ce-i era necesar pentru a contacta *ambele* tărâmuri și să pretindă că aparține ambelor tărâmuri. Nu mai era așa. Acum, el este un paria. Este singur pe acest mare vehicul spațial numit *Terra*. Omul este sfârtecat, chiar distrus *în lăuntrul lui*, de o căutare nebună pentru a face binele și o dorință febrilă de a scăpa pentru totdeauna de rău.

În om acționează două vieți. Însă una din ele, cea umană, este în final sclava celeilalte. Elementul vieții străine, decăzute, ce se găsește în trupul său, este mai puternic decât el, și pentru a fi mai exacți, este vorba de o formă de viață cu o treaptă mai sus pe diagrama biologică.

Din această cauză, am putea spune că starea spirituală a omului este marcată de un fel de schizofrenie!

Elementul decăzut al unei *alte* vieți, care se găsește în trupul său, îl face să păcătuiască. Comiterea păcatului îl va face să se simtă foarte rău. Îi va fi rușine și va începe să sufere grozav și să se schimonosească din cauza comportamentului lui mizerabil și a faptelor lui rele. Apoi va dispera. Dar după o vreme se va ridica, se va îndrepta, și va jura că nu va mai face niciodată un lucru atât de mișelesc cum este păcatul. Pentru a liniști o conștiință ce-l acuză, va face ceva *bun*. Făcând astfel, el va reaminti minții lui că, de fapt, el este o persoană decentă. (Din această cauză îi vei vedea pe urmașii lui Adam că dau bani pentru ajutorarea altora, că se căiesc, că-și bat piepturile din cauza remușcării, că zidesc un altar, sau că donează banii pentru o nouă aripă a catedralei Notre Dame.)

Peste câteva zile, această sărmană victimă a unei vieți superioare, mai întunecate, va păcătui din nou. Ciclul acesta se repetă atât timp cât trăiește omul decăzut. „Binele" va hăitui această

specie în decursul existenței ei până ce, în mila lui Dumnezeu, va cauza dispariția ei. Până atunci, omul va rămâne cu structura lui duală, schizofrenică, balansându-se cu disperare între bine şi rău.

Ambele înclinații (de a păcătui şi a fi obsedat de „a fi bun”) provin din aceeaşi sursă. Acesta este un lucru bun pe care omul este cu totul incapabil să-l înteleagă. De ce? Pentru că niciodată nu a gustat antidotul binelui şi răului. Care? Viața! Consideră „binele” ca fiind singura şansă a libertății şi păcii. În rău, el vede catastrofa unei sclavii fără sfârşit. Dar adevărul este că atât răul cât şi binele sunt acelea care, împreună, îl țin în cuşcă* .

Alungată din grădină, o specie decăzută încearcă să înțeleagă cum să trăiască pe o planetă decăzută. Planeta însăşi a devenit neospitalieră, şi omul nu a reuşit niciodată să trăiască bine aici. Până în ziua de azi, viața omului în afara mediului ei natural este primitivă şi barbară.

Dar nu problema ecologică exterioară a unei planete decăzute a fost aceea care l-a înnebunit cel mai mult pe om, ceea ce se întâmpla *în lăuntrul omului* era sursa celor mai teribile coşmaruri. Nu a mai putut fi sigur ce era propriu activității sufletului şi ce era o uzurpare şi o pervertire a funcțiilor unui spirit lipsit de viață.

Omul nu mai înțelegea de ce face anumite lucruri. *Numai Dumnezeu mai ştia adevăratele motive ale inimii omului*. Şi aşa va fi tot timpul, până ce această specie decăzută va dispare.

Trupul lui a început să fie insensibil la lucrurile spirituale pe care altădată le exprima atât de minunat.

Cel mai tragic, însă este faptul, că subordonarea trupului față de suflet a încetat. Trupul a declarat un război complet împotriva sufletului. Şi câştiga. Mai mult, trupul şi-a dezvoltat toate simțămintele. „Senzațiile” au devenit „dorințe înfocate”. Aceste senzații luau controlul asupra sufletului omului. Într-o bătălie care nu cunoştea răgaz, rezultatul final era neclar.

În cele din urmă, trupul acesta ce suferea mutații, senzual, războinic, a ajuns într-un punct în care nu mai era vrednic de numele „trup” şi a ajuns să fie cunoscut sub numele de „carne”.

Cu toate acestea, se pare că undeva adânc în trupul acesta, odată glorios, era o amintire a trecutului. De undeva din lăuntrul acestui sclav biruit se ridica o rugăciune care cerea o răscumpărare de neconceput. Pământul, soarele, luna şi stelele - martore la uriaşa lor cădere şi cea a capodoperei creației - au auzit această rugăciune pentru răscumpărare şi i s-au alăturat. Sufletul omului, trupul omului şi rărunchii pământului s-au unit într-un strigăt puternic care cerea izbăvirea.

În mijlocul acestei scene, Pomul Vieții se depărta de planeta noastră şi se întorcea în tărâmul spiritual. Omul gol, trăgând după sine un trup mutilat şi un spirit mort, şi-a făcut locaşul pe o planetă decăzută, aflată în convulsii. Un înger decăzut avea un nou sclav pe care să-l chinuiască. Pentru cât timp? Veşnic?

Este condamnat omul la acest coşmar îngrozitor pentru veşnicie? Există vreo speranță pentru el? Vei fi surprins de răspuns.

Şi ce au acestea de-a face cu umblarea ta spirituală? Pe diagrama biologică vedem o specie ce fusese glorioasă şi care a căzut foarte mult. Numele acestei specii este *Homo Sapiens*. Tu faci parte din această specie. Cât de rău este afectată spiritual această creatură? Este vreo speranță ca omul să se refacă vreodată din această stare spirituală decăzută? Poate să mai fie încă odată unul care umblă într-o părtăşie intimă cu Dumnezeu?

Răspunsul este *nu*.

Nu numai că Dumnezeu va renunța la această specie, dar o va extirpa. Tratamentul Lui pentru omul decăzut este extirparea speciei.

Se pare că nu există nici o speranță. Totuşi, nu-i chiar aşa! Dumnezeu a avut un plan mai mare! El va extirpa această specie şi va da curs uneia noi.

---

* Această stare de lucruri are un nume: religia. Trebuie să înțelegem că omul decăzut este religios şi *nu* spiritual. În om, autorul religiei şi al legalismului este acest duel între bine şi rău. Vezi Addenda V pentru mai multe informații despre legalism.

Chiar aici, pe această planetă Dumnezeu va aduce o formă de viață biologică nouă, complet diferită. Adevărat, această specie nouă va arăta ca cea veche, dar similitudinile se opresc la atât. *În lăuntru*, aceste două forme de viață sunt foarte diferite.

Dragă cititor, eşti pe punctul de a te întâlni cu o nouă entitate biologică şi cu primul element al unei creații cu totul noi.

PARTEA A II-A

ŞASE
A doua creatură a două tărâmuri

Tatăl Lui era din celălalt tărâm. Mama Lui era de pe planeta noastră. Întrebarea: Ce este El, biologic?

A primit ADN-ul şi genele divinităţii de la Tatăl Său[*] . Deci, este *Fiul* lui Dumnezeu. Are viaţa veşnică în fiinţa Sa. Nu, El *este* viaţa veşnică! El are (şi este) cea mai superioară formă de viaţă de pe diagrama biologică. *Este* divin; este din tărâmul spiritual. Pe de altă parte, El are ADN-ul şi genele biologice ale mamei Lui. Are viaţă umană în El. El are cea mai superioară formă de viaţă în El *şi* are a treia formă de viaţă. Care din ele Îl definesc? Cea mai superioară sau a treia viaţă?

Le are pe amândouă. De fapt, El este *singura* fărptură vie care are ambele vieţi pulsând în El.

Atunci, El aparţine *acestui* tărâm sau *celuilalt*? Este aceasta - universul fizic, material, vizibil, molecular, temporal, dimensional, măsurabil, spaţio-temporal - *locuinţa* Lui? Sau este universul spiritual, imaterial, invizibil, adimensional locuinţa Lui? Răspunsul: El este *nativ* ambelor tărâmuri, *ambele* îi sunt mediul de viaţă natural. El este acasă în locurile eterne unde timpul (şi non-timpul) curge în ambele sensuri. Se plimbă în toate direcţiile pe coridoarele timpului. Până să se nască în Betleem, El a trăit tot trecutul etern *în* tărâmul spiritual. Apoi, pentru treizeci şi trei de ani a aparţinut (şi şi-a făcut locuinţa) unui tărâm mărunt, limitat, temporar şi vizibil, unde evenimentele se desfăşoară într-o singură direcţie temporală. A trăit tot trecutul etern în celălalt tărâm. Pentru treizeci şi trei de ani a trăit în acest tărâm.

Mai mult.

Se pare că a avut capacitatea unică de a trăi în ambele tărâmuri în acelaşi timp. Pe când trăia în acest tărâm material, în acelaşi moment, trăia şi în tărâmul spiritual.

Mai mult.

Era de viţă regească în... ambele tărâmuri. Într-unul era Fiul Domnului Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor, în tărâmul nostru era descendentul unei familii regale a poporului Domnului. Implicaţiile sunt cutremurătoare. Dacă El ar fi cucerit tărâmul acesta, şi dacă Tatăl Său I-ar fi dat dreptul de domnie în tărâmul invizibil, atunci El ar fi fost Domn şi Rege în ambele tărâmuri. Rege al regilor, Domn al domnilor.

Să revenim acum la întrebarea noastră principală.

În perioada cât a trăit pe pământ, când se trezea dimineaţa, prin ce viaţă trăia? La urma urmei, Isus Hristos ocupa două poziţii pe diagrama biologică! Avea doi părinţi, însă din tărâmuri diferite. Înzestrat cu două forme de viaţă El era, fărând o afirmaţie cu totul paradoxală, în întregime Dumnezeu şi în întregime om. Era 1oo % fiinţă umană, şi totuşi Dumnezeu era viaţa Lui, de aceea era cu totul divin. Aşadar, când se trezea dimineaţa, prin ce viaţă trăia?

El a trăit în primul rând prin viaţa divină. A trăit prin viaţa cea mai superioară. A fost singura creatură de pe acest pământ care a făcut vreodată aşa ceva. A treia viaţă a trăit-o în supunere faţă de prima! (Viaţa Lui umană a fost supusă vieţii divine.) Era aici, pe această planetă, trăind într-o fire asemănătoare omului, şi totuşi a trăit prin intermediul unei vieţi biologice mai înalte.

---

[*] Vezi comentariul despre „ADN-ul lui Dumnezeu” din capitolul 4.

Un *om* care se trezea dimineaţa şi trăia viaţa divină, un om care trăia exact aceeaşi viaţă pe care *Dumnezeu* o trăieşte când se trezeşte dimineaţa. Aşa ceva nu se mai întâmplase înainte.

Dar, din nefericire, acest om nemaipomenit era *unicul* din specia Lui. Făcea parte din specia pe cale de dispariţie aflat în cel mai mare pericol, pentru că era *singurul* exemplar. Rasa Lui a dispărut pentru totdeauna, atunci când a fost omorât pe lemn. Niciodată, pe acest pământ, nu va mai fi o asemenea rasă cu viaţă umană şi viaţă divină. Aşa a fost să fie, doar o singură fiinţă *pe această planetă* a putut trăi prin intermediul unei vieţi mai înalte. N-a mai fost aşa ceva înainte de El, nici nu se va mai repeta.

Afirmaţia pe care am făcut-o este adevărată, însă Dumnezeu a pregătit o alternativă. Alternativa era atât de radicală, încât nu s-a gândit nimeni la ea.

Dumnezeu putea să distrugă această creaţie, să sfârşească cu *Homo Sapiens*, şi să dea naştere unei noi creaţii! Dacă *ar* fi făcut aşa, dacă ar fi adus în existenţă o specie biologică nouă, ei bine, dacă ar fi făcut aşa ceva, atunci toate lucrurile ar fi posibile. Gândeşte-te. O specie care era umană, şi totuşi nu specia lui Adam, pentru că aceasta din urmă a dispărut. Da, oameni, însă cu cea mai superioară viaţă adânc implantată în lăuntrul lor.

Să fie distrusă vechea creaţie? Să fie o creaţie cu totul nouă? O *nouă* specie? O specie nouă care să deţină viaţa supremă?

Absurd!

Este complet imposibil? Nu fii atât de sigur! La urma urmei, ai de-a face cu Unul care este Creatorul acestui tărâm, şi care a folosit anumite mijloace ieşite din comun pentru a-şi atinge *Scopul Etern.*

Dacă există cea mai mică şansă ca o astfel de specie să existe, atunci s-ar putea să te simţi obligat să înveţi tot ce se poate despre biologie, sociologie, cultură şi Isus Hristos. Probabil că cea mai înţeleaptă întrebare pe care ai pute-o pune ca şi credincios care doreşte să-L cunoască mai îndeaproape pe Domnul lui, este aceasta: „*Cum* a trăit Domnul meu o altă viaţă?"

Răspunsul la întrebare necesită un capitol separat.

ŞAPTE
O privire din punct de vedere biologic la un anumit tâmplar

Tâmplarul care a trăit în Nazaret se asemăna puţin cu Adam *înainte de cădere*. Adam avea o înfăţişare exterioară mai bună, dar nu şi interioară. Diferenţele lăuntrice erau cutremurătoare! Înainte de toate, Adam a fost un suflet viu, şi apoi, spirit şi în cele din urmă trup.

Dar ce putem spune despre tâmplar? El *nu* era mai întâi suflet. Şi spiritul Lui nu era secundar nimănui!!! În centrul fiinţei Sale lăuntrice vei găsi Spiritul Său - spiritul uman - viu! Deplin. Funcţionând. Dar Adam, înainte de cădere, nu avea spirit? Ba da, şi întocmai ca spiritul lui Adam, spiritul acestui tâmplar provenea dintr-un alt tărâm. Dar la Adam sufletul era centrul fiinţei lui. Spiritul omului era un *instrument* primit din celălalt tărâm. Nu spiritul îi era centrul, şi nici forma de viaţă.

Adu-ţi aminte că lui Adam îi lipsea ceva. Din punct de vedere biologic, lipsea ceva![*] Spiritul pe care Adam îl avea era făcut să conţină ceva din celălalt tărâm.

După cum şi Isus a spus-o într-un mod atât de clar, carnea dă naştere la carne, iar spiritul dă naştere la spirit. Acesta este *principiul Genezei*: „După soiul lor”. Toate creaturile, inclusiv urmaşii lui Adam, sunt fiecare după soiul lor. (La fel este şi tâmplarul acesta ce provine din două tărâmuri şi este după ambele „soiuri”!) Ce lipsea lui Adam pentru ca să dea naştere la urmaşi „după soiul lui”? Dumnezeu plănuise ca *viaţa* ce se găsea în fructul acelui extraordinar Pom al Vieţii să fie în spiritul lui. După cum sufletul lui Adam era un vas pentru viaţa umană, tot aşa spiritul lui urma să conţină viaţa fructului Pomului Vieţii.

Adam fusese invitat să fie părtaşul vieţii supreme, devenind astfel fiul vizibil al Dumnezeului nevăzut. *Dumnezeu ar fi avut o specie*, care trăia pe această planetă, în grădina Edenului, care să fie umană, şi totuşi, să aibă viaţa lui Dumnezeu în spirit... şi să trăiască prin viaţa *Lui*.

Adam nu a mâncat niciodată din pomul acela, aşa *că a ajuns să fie o creatură neterminată*! Biologic, Adam era diferit de ceea ce Dumnezeu a intenţionat să fie. Îi lipsea ceva. O specie incompletă. Nu este de mirare că pentru această specie viaţa nu a avut niciodată vreun rost.

Ce era diferit din punct de vedere biologic la tâmplarul nazarinean faţă de Adam? Răspunsul se găseşte în diferenţa dintre spiritul lui Adam şi cel al Domnului! Adânc în spiritul *viu* al Domnului Isus *era* ceva! Aceasta este diferenţa dintre aceşti doi oameni!

Priveşte de aproape! În interiorul spiritului uman al tâmplarului este *viaţa divină*! Spiritul *Lui* conţine Spiritul divin. Însăşi viaţa lui Dumnezeu sălăşluieşte în spiritul lui Isus Hristos. De fapt, cei doi sunt *una*. În sufletul Lui este o formă de viaţă, este viaţa umană. În spiritul Lui uman este o formă de viaţă, este *viaţa*. Viaţa supremă. Viaţa veşnică. *Spiritul* trăieşte în Isus Hristos. Domnul tău are cea mai superioară viaţă pulsând în El.

În lăuntrul lui Isus Hristos este ceva ce nu a fost niciodată în Adam. În tâmplar nu este *nimic* lipsă! Nu lipseşte vreo „parte”. În interiorul galileanului este fructul Pomului Vieţii. De fapt, El este Pomul Vieţii. El este *Viaţa*. *El* este Viaţa Veşnică.

---

[*] Aminteşte-ţi că folosim termenul *biologic* pentru a desemna şi formele de viaţă imateriale. Vezi diagrama bio-zoelogică din prima parte a cărţii. (n. tr.)

Isus Hristos este o formă de viață. Care? El este cea mai superioară formă de viață făcută vizibilă!

Însuşi Domnul a spus-o: „Eu sunt viața.”

Pavel a proclamat-o: „Hristos, *viața* mea.”

Să vedem acum răspunsul la întrebarea noastră cheie. Am pus-o în legătură cu Dumnezeu, cu îngerii, cu Adam. Când Isus Hristos, un tâmplar galilean, se trezea dimineața, ce viață trăia? El trăia prin intermediul aceleiaşi vieți prin care Dumnezeu Tatăl trăia. Isus Hristos nu trăia o viață ce-I fusese dată de Maria. Nu a trăit o viață umană. A trăit prin intermediul celei mai superioare vieți.

Vedem astfel unicitatea biologică a lui Isus Hristos. Adam înainte de cădere fusese: (1) suflet, (2) spirit, (3) trup. Isus Hristos a fost (1) *spirit*, (2) suflet, (3) trup.

Isus Hristos a fost *primul* la care mai întâi era *spiritul*, apoi sufletul şi trupul. *Aceasta* este ordinea biologică pe care Dumnezeu a plănuit-o pentru Adam. Dar, până la Isus Hristos, ordinea aceasta nu a existat în om.

Mai mult! Isus Hristos avea un suflet *normal*. Când este al doilea, sufletul este normal. Niciodată sufletul omului nu este în întregime normal, decât dacă se găseşte sub direcția acelei *vieți* superioare aflată în spirit.

Isus Hristos a fost prima persoană care a avut un suflet cu *adevărat* normal. Emoțiile erau prezente, dar ele niciodată nu au depăşit limitele lor naturale. Pe de altă parte, ele niciodată nu erau anormal suprimate.

Voința sufletului era prezentă, de asemenea. Dar El nu a încercat să trăiască viața creştină prin hotărârea şi încrâncenarea voinței umane. Niciodată voința nu I-a fost tare sau slabă. Era subordonată unei vieți superioare.

Dar normalitatea *minții* Sale era cea care contrasta cel mai puternic cu intelectualitatea, judecata şi raționalitatea minților *tuturor* acelora care-L înconjurau.

Mintea Îi era incredibil de normală. S-ar putea să fii şocat, dragă cititor, dar Isus Hristos nu era un mare intelectual. Dacă ar fi fost aşa, ar fi fost foarte aproape de felul de a fi al oamenilor, ne mai lăsând loc pentru natura Lui divină.

Întotdeauna noi credem că intelectul este superior. Realitatea este însă, că atunci când este vorba de raționalism, cunoaştere mentală şi activitate cerebrală, Dumnezeu este descumpănitor de *simplu*. Spusă altfel: viața umană este foarte intelectuală. Astfel este starea *decăzută* a omului.

Nu uita niciodată: când cea mai superioară viață a venit pe pământ, a făcut ca, prin simplitatea ei incredibilă, cea de-a treia formă de viață să înnebunească puțin. Cea de-a treia formă de viață de pe diagrama biologică este aceea care se înalță spre culmile raționalismului. Du-te în orice direcție pe diagramă, şi vei găsi o formă de viață *mai puțin* complicată intelectual decât omul!

Cei ce erau intelectualii vremii în care a trăit Isus, i-au adresat cele mai grele şi complicate întrebări pe care inteligența omului le-ar putea formula. El i-a înnebunit cu răspunsuri în care vorbea de păsări, flori, apusuri de soare, vânt şi apă.

Facultățile minții Lui erau normale. Gândurile, viața şi învățăturile Îi erau lipsite de complexitate. Atât cuvintele cât şi stilul lui de viață Îi erau marcate de (1) simplicitate, (2) cele nevăzute. *Celălalt* mediu de viață al Lui, situat în celălalt tărâm, nu se remarcă prin intelectualism şi raționalism.

Astăzi, *intelectul* este considerat ca fiind superior *emoțiilor* sau *voinței*, acordându-i-se o mai mare încredere. Se pare că Domnul, viața cea mai superioară, avea compasiune şi *răbdare* cu cei emoționali (Petru, femeia de la fântână, femeia care vorbea de fărâmiturile de mâncare ce cad de la masa unora), i-a *tolerat* pe cei plini de voință (tânărul conducător bogat), îi *desconsidera* complet pe cei mintoşi (fariseii, scribii, saducheii). Să nu mai vorbim de războiul purtat cu ei, ce a culminat cu uciderea Lui.

Probabil că Acesta care putea umbla pe coridoarele istoriei în ambele direcţii, ştia dinainte ce vor face credinţei creştine şi credincioşilor simpli, cei cu creiere mari! Ce au făcut ei? Au stabilit că, în primul rând, credinţa noastră reprezintă înţelegerea intelectuală a unor doctrine. Bineînţeles că acest concept are puţin de-a face cu trăirea vieţii creştine *prin intermediul unei vieţi care este în noi.*

Opreşte-te o clipă şi pune-ţi întrebarea: „Dacă specia Lui ar fi început să se înmulţească, şi dacă ei ar fi început să trăiască, de asemenea, prin intermediul vieţii superioare din ei, cum ar fi fost aceştia?"

Ar fi oameni constituiţi mai întâi din suflet, sau spirit? Complecşi sau simpli? Mintoşi, emoţionali, cu o voinţă puternică, sau ceva diferit de aceste trei categorii? Raţionali? Morali? Aparţinând mai mult acestui tărâm, cu scări de valori definite de lucrurile tangibile? Sau de cele nevăzute, de cele intangibile? Sau vor fi din aceia care vor căuta cunoaşterea experimentală a lui Dumnezeu - având părtăşie cu Dumnezeu?

Ce putem spune despre trupul fără păcat al lui Isus Hristos? Trupul Lui *s-a schimbat* înainte de a se înălţa de pe această planetă. Trupul Lui a devenit un trup *spiritual*. Termenul „trup spiritual" este o contradicţie. *Spiritualul* aparţine invizibilului, fără masă sau molecule. *Trupul* este al celor vizibile, este material, cu masă şi molecule.

Pentru Isus, cele două tărâmuri din care El provenea, s-au întâlnit, s-au reconciliat, exprimându-se prin trupul transformat al lui Isus.

Ce specie! Trupul Lui nu era, şi nu este legat de spaţiu şi timp. Îţi aduci aminte de ce s-a întâmplat?

Într-o duminică seara, trupul acela a trecut prin materie, şi totuşi era vizibil. Şi astăzi, trupul Lui este vizibil, şi totuşi spiritual şi divin. Este fizic, şi totuşi trăieşte într-un tărâm spiritual într-o lumină de care nu te poţi apropia. Plănuieşte să se întoarcă din nou în acest tărâm material. Va fi vizibil, totuşi complet glorificat. Ce specie!

Vom privi mai târziu ce implicaţii au aceste lucruri în viaţa şi umblarea ta cu Domnul Isus. Dar, acum trebuie să punem o întrebare a cărei răspuns este crucial pentru viaţa ta spirituală: „Totuşi cum a făcut Isus de a trăit o viaţă care nu era umană? Cum a trăit cea mai superioară viaţă?" Să căutăm acum, şi în restul vieţii noastre, răspunsul la această întrebare.

OPT
Tatăl, viața lui Isus Hristos

Dacă doreşti să-L cunoşti pe Domnul mai bine, atunci începe-ți căutarea înțelegând ce se întâmpla în *interiorul* vieții Sale atunci când trăise pe pământ. Întreabă-L pe Isus Hristos cum a trăit *El* viața creştină. Nu Petru sau Ioan sau Pavel sunt aceia care îți pot arăta cel mai bine cum să atingi un Domn lăuntric. Mai degrabă El, în care locuise Tatăl Său şi care locuieşte acum în tine, este acela care te poate călăuzi cel mai bine să trăieşti printr-o viață care nu este a ta!

Eu trăiesc prin Tatăl meu.

Cum a trăit Isus viața Tatălui? Cum a trăit El viața cea mai superioară? Ce experiență se ascunde în spatele acestei afirmații incredibile?

Răspunsul Lui îți va deschide o perspectivă cu totul nouă în umblarea *ta* creştină. Vom privi viața Lui din două direcții: experiența Lui pe pământ (1) înainte să înceapă să slujească, şi (2) în timpul celor trei ani de slujire.

La prima vedere, se pare că nu sunt prea multe ce pot fi cunoscute despre „viața spirituală” a lui Isus, înainte ca El să împlinească vârsta de treizeci de ani. Dar dacă privim la lucrurile pe care le făcea le vârsta de treizeci de ani, putem considera că El a dobândit aceste atribute în viața Lui cândva între naşterea şi împlinirea vârstei de treizeci de ani. Să privim maturizarea spirituală a Fiului lui Dumnezeu.

Când stătea în brațele Mariei, bebeluşul *nu* a privit în sus şi a spus: „Eu mă fac că sunt un bebeluş, dar Eu sunt Fiul lui Dumnezeu venit jos din ceruri, în următorul deceniu se va întâmpla aşa şi aşa”. Era un copilaş adevărat, şi creştea ca orice alt copilaş. Sufletul Lui creştea şi se maturiza în acelaşi ritm cu trupul Lui. Dar, spre deosebire de alți copilaşi, El avea un spirit viu. Conştiența pe care o avea despre o realitate era strict legată de creşterea şi maturizarea sufletului şi trupului Său. El este singurul care s-a născut (şi care se va naşte vreodată) cu un spirit viu şi cu un Tată care locuia în lăuntrul Lui. (Adam a fost creat complet matur. În plus, el nu avea un Domn care locuia în lăuntrul lui.)

Ce şi cum a învățat El, şi cum a crescut spiritual? Întrebarea este fascinantă. Dacă vei putea prinde o frântură a felului cum s-a maturizat spiritual Domnul tău atunci când a crescut mare, aceasta ar putea (1) să-ți revoluționeze modul în care înțelegi maturizarea spirituală normală a unui credincios şi (2) să-ți dea noi înțelesuri cuvintelor *spirit* şi *spiritual*. La urma urmei, Domnul tău a fost acela care a „inventat” cuvinte ca *spirit, spiritual şi locurile cereşti*. Pentru noi acestea sunt cuvinte, pentru El erau *experiențe*. El folosea aceste cuvinte pentru a exprima ce trăia. Cu ajutorul acestor cuvinte El exprima experiența pe care o avusese în trecutul etern, atingerea tărâmului spiritual atunci când s-a maturizat pe pământ, umblarea împreună cu Tatăl Lui în Spiritul Lui, în timpul celor trei ani de slujire. A inventat cuvinte pentru a descrie părtăşia divină pe care o avea cu Tatăl şi Duhul Sfânt în timpul acestor perioade ale vieții Lui.

Toate experiențele creştine îşi au originea în legătura Lui cu lucrurile spirituale. Învață-I experiența şi vei descoperi acel *cum* să umbli cu Domnul.

Cuvintele pe care le-a folosit pentru a-şi descrie experienţa proprie, ne parvin doar ca nişte cuvinte. Este necesar ca aceste cuvinte să fie transformate în experienţă pentru a putea cunoaşte cu adevărat despre ce vorbea El.

Iată un lucru pe care El l-a descoperit atunci când se maturiza şi care pentru noi este aproape în întregime necunoscut. A descoperit că Îşi poate aminti trecutul. Noi am citit Ioan 1:1-5 şi Coloseni 1, şi am descoperit că El a creat totul. Ei bine, a trebuit să vină o zi în viaţa tânărului aspirant la meseria de tâmplar când a făcut această descoperire despre El Însuşi. A venit clipa când şi-a amintit ziua în care *El* a creat cele cereşti şi cele materiale.

La vârsta de numai doisprezece ani ştia cine Îi era Tatăl. În noaptea dinaintea răstignirii era - *cel puţin* până atunci - pe deplin una cu Tatăl Său. Tatăl a fost acela care a spus: „De atâta timp sunt cu voi şi nu m-aţi cunoscut?" El a îndrăznit să spună: „Înainte de Avraam, Eu sunt." În următoarea afirmaţie incredibilă vorbea cu Tatăl:

„Mai iubit înainte de întemeierea lumii"

El vorbea adesea de *întoarcerea* în locurile cereşti, unde trăise la un moment dat! Cândva, în perioada maturizării, şi-a amintit că fusese în Dumnezeu din timpul eternităţii Dumnezeirii.

Învăţăm foarte multe din această experienţă lăuntrică a Lui: nu trupul a fost acela care I-a descoperit aceste lucruri. Nu sufletul a fost acela care I-a descoperit aceste lucruri. Spiritul Lui a fost acela care I-au revelat experienţele pe care le avusese în trecutul etern în calitate de Fiu veşnic şi Creator.

Ideea: spiritul Lui îşi putea aminti trecutul etern. Am învăţat puţin despre viaţa spirituală a lui Isus şi depsre trăsăturile fiinţei Sale lăuntrice.

Se pot spune mai multe. El Îşi putea aminti evenimentele din trecutul spaţio-temporalului. Vorbea de oameni pe care *îi cunoscuse* personal şi care trăiseră cu mult timp înainte de clipa când El vorbea. Se părea că ei L-au întâlnit. (Exemplu: în timpul schimbării la faţă S-a întâlnit cu Moise şi Ilie. Aceştia Îl cunoşteau.)

Dar implicaţiile sunt şi mai profunde. Se pare că spiritul Lui, nu numai că putea să vadă trecutul, dar putea să umble în trecut. Cum se poate aşa ceva? Spiritul Lui era din tărâmul spiritual. În acest tărâm nu există aşa ceva ca spaţiu, timp, materie, masă, distanţă, dimensiune, trecut şi viitor, sau, cel puţin ele nu există în felul în care noi le cunoaştem. Ceasul nu ticăie în tărâmul imaterial.

Dacă lucrul acesta este adevărat, atunci Dumnezeul tău umblă pe coridoarele timpului. Este un mister că El era în *acelaşi timp* în universul nostru spaţio-temporal şi în cel adimensional. El provenea din două tărâmuri şi se pare că putea fi în *ambele* în acelaşi timp.

Gândeşte-te la cuvintele Lui:

„Avraam *a văzut* ziua mea." (Ioan 8:56)

„Fiul omului care s-a coborât din ceruri şi care este acum în ceruri." (Ioan 3:13)

A spus necredincioşilor: „Unde *merg* Eu voi nu puteţi veni." (Ioan 13:33)

Şi mai incredibilă este afirmaţia: „Unde Eu *sunt* voi nu puteţi veni." (Ioan 7:34, 36)

Se pare că Domnul tău avea un loc, adânc în lăuntrul Lui, care nu era legat de universul nostru material şi măsurabil.

Domnul tău avea un spirit ce-şi putea aminti trecutul etern şi trecutul istoriei umane. Îşi amintea că a fost acolo!

Probabil că cel mai greu este ca noi, sărmane creaturi captive în universul nostru spaţio-temporal, să înţelegem că El îşi amintea şi *viitorul*!

„Vor vedea pe Fiul omului venind pe nori." (Mat. 26:64)

„L-am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer." (Luca 1o:18)

„Eu sunt Alfa şi Omega. Cel ce este, cel ce era şi cel ce vine." (Ap. 1:8)

„Şi după ce va fi omorât, a treia zi va învia." (Marcu 9:31)

Cum se poate ca cineva să-şi amintească viitorul etern înainte ca acesta să aibă loc?

Ei bine, cine a spus că încă nu a avut loc?

Bineînțeles, nu s-a întâmplat încă aici jos în sătucul nostru spațio-temporal. Dar nu putem spune că pentru El viitorul etern nu s-a întâmplat deja. La urma urmei, toate lucrurile sunt *în* El. Spațiul, tărâmul fizic, masa, tot timpul este în El. Mai adaugă însă şi: întreg tărâmul spiritual şi toată eternitatea sunt *în* El.

Având eternitatea în lăuntru, El este înainte şi după eternitate - în acelaşi timp!

Aici, pe pământul acesta, (mai presus de înțelegerea noastră), adânc în spiritul Lui, era liber de toate îngrădirile. Acolo a devenit conştient de *tot* trecutul Său, a devenit conştient de *tot* viitorul Său. El contacta pre-existența Lui. El contacta timpurile de *după* creație, existența Sa post-creaționistă! Ştia că se va întoarce în slavă atunci când se va întoarce la Tatăl.

Cândva, în timpul maturizării Sale, a descoperit că-şi poate aminti *viitorul*. S-a văzut fiind răstignit şi înviind. Şi-a văzut înălțarea la cer. A văzut dărâmarea Ierusalimului. S-a văzut întorcându-se pe această planetă în putere şi slavă, împerună cu îngerii aleşi. *Trebuie* ca multe din acestea, şi altele similare, să şi le fi amintit înainte de a împlini vârsta de treizeci de ani.

Câteodată se pare că trecutul, prezentul şi viitorul dispăreau din ochii Lui. Uneori vorbea de lucruri viitoare ca şi cum s-au întâmplat. Astfel, vorbea adesea ucenicilor Săi ca şi cum crucea îi răscumpărase deja şi ei deja primiseră Duhul Sfânt. Pentru El, aceste lucruri erau *deja* împlinite. Din punctul Lui de vedere veşnic, aceşti oameni erau deja răscumpărați şi primiseră un Duh în lăuntrul lor.

Pe parcursul maturizării, El şi-a dat seama că poate vedea evenimentele spirituale, invizibile, ca şi cum au avut loc deja.

L-am văzut pe Satana,
căzând
ca un fulger.

Nu ştim cu exactitate cum s-au întâmplat aceste lucruri. Dar ştim că Tatăl Lui locuia în El, şi El a devenit conştient de acest lucru. La un moment dat a început să-L audă pe Tatăl vorbind - din lăuntru.

Noi luăm drept bune cuvintele Domnului, considerându-le ca fiind roadele vreunui dar profetic. Răspunsul se găseşte mai degrabă în misterele felului cum acționa spiritul Lui.

Putem presupune că atunci când a crescut mare, El a văzut anumite evenimente viitoare întâmplându-se. Îi ştia pe unii oameni pe care niciodată nu-i întâlnise, ştia ce gândeau, chiar i-a văzut. El a spus:

Copilul tău este vindecat.
Se apropie cei ce Mă înşeală.
Veți găsi un măgăruş.
Prinde peştele, deschide-i gura...
Lazăr este mort.
Aruncați-vă năvodurile de cealaltă parte.
Zacheu, dă-te jos.
Tu eşti Petru.
Te-am văzut, Natanaele, sub un copac.
Aici ai spus adevărul, ai avut cinci bărbați.
Unul dintre voi este un trădător.
De atâta timp sunt cu voi, şi nu M-ați cunoscut?

Toate acestea arată că spiritul Lui uman putea umbla în eternitate şi nu era tot timpul mărginit la a cunoaşte lucrurile din apropierea Sa.

Li se întâmplă câteodată credincioşilor să aibă astfel de experienţe? Dacă da, la ce sunt folosite ele? Este de dorit să se folosească un lucru atât de minunat pentru a profeţi? Pentru a face minuni? Pentru a-ţi impresiona prietenii? Nu, cu siguranţă! Este, mai degrabă, pentru părtăşia ta cu Dumnezeu... dându-ţi voie să ai părtăşie cu El în timp şi în eternitate.

Oricare ar fi atributele spiritului uman, un singur lucru este sigur: avem un spirit pentru a avea părtăşie cu Dumnezeul cel Viu.

Spiritul Domnului tău, fiind una cu Tatăl, care este Spirit, era dezlegat şi neatins de universul spaţio-temporal, chiar dacă trăia în acesta. Pe când trăia pe această planetă, era liber să locuiască dincolo de îngrădirile lungimii, adâncimii, şi înălţimii, şi dincolo de ticăiturile timpului. Trăirea nu-I era nicidecum limitată de marginile acestei creaţii. Putea să vadă *dincolo* de ultimile clipe ale spaţio-temporalului, putea să privească dincolo de toate, în locurile greu de descris ale viitorului, acolo unde este *doar* eternitatea.

Dragă cititor, mă opresc puţin pentru a-ţi spune că această carte nu este despre profeţii, miracole, semne sau minuni. Această carte vorbeşte despre părtăşia cu Domnul tău, pe care o poţi avea *acum*. Şi că *spirit* este un cuvânt mult mai profund decât se crede de obicei, şi că are legătură cu umblarea ta cu Isus Hristos. La fel este *viaţa*.

De asemenea, a fost o zi în viaţa acestui tâmplar tânăr când a început să audă voci!

Voci?

Da, voci. Sau, mai corect o voce. Nu o voce exterioară ce venea din faţă. Sau din spate. Sau de *altundeva* din afara Lui. Nu o putea auzi cu urechile Lui. Acea voce Îi vorbea *adânc* în spiritul Lui.

L-a auzit pe Tatăl Lui vorbind. Tatăl era *în* El. Dumnezeul cel Viu locuia chiar *acolo*, în spiritul nelimitat, nemărginit, adimensional! *În* El! Repet, această locuire lăuntrică nu este pentru putere sau profeţie. Pentru El nu acesta a fost scopul Spiritului lăuntric, şi nici pentru tine nu este. *Deasupra tuturor lucrurilor*, un Tată lăuntric şi o voce lăuntrică însemnau pentru Isus Hristos un singur lucru: privilegiul părtăşiei. Mai întâi de toate, părtăşie cu Tatăl Său.

Imaginează-ţi ziua în care El a dezvăluit cea mai zguduitoare revelaţie:

Eu şi Tatăl Meu
suntem Una!

Aminteşte-ţi această carte este despre umblarea ce Domnul Isus Hristos. El umbla cu Tatăl Lui şi trăia prin intermediul vieţii Lui - una cu Tatăl Lui.

Nu autoritatea, nici puterea, nici minunile nu L-au copleşit pe Domnul tău. Cel mai sfânt lucru pentru El era că Tatăl Său locuia în lăuntrul Lui şi că împărtăşea cu Tatăl o singură *viaţă* indivizibilă.

Iată o altă trăsătură a Sa, pe care nimeni altul n-o mai avusese: când se întâlnea cu cineva putea să spună dacă persoana aceea era moartă sau vie. Putea spune dacă vreodată ei vor fi nişte vase ce conţin viaţa veşnică, sau dacă erau doar oameni morţi, umblând. Sesiza lucrul acesta, sau făcea o călătorie în acea eră primordială înainte de întemeierea lumii când El i-a ales (predestinat) pe aceia care vor primi viaţa veşnică?

Scopul acestei scurte dezvăluiri a experienţelor copilăriei şi începutului maturităţii Domnului Isus Hristos este de a-L compara cu omul decăzut. Ei sunt într-adevăr două specii *diferite*. Diferenţa dintre omul decăzut şi Isus nu se opreşte doar la faptul că primul are o carne coruptă, un suflet deteriorat şi un spirit inoperant, iar al doilea un trup fără păcat, un sfulet perfect şi un spirit viu. Este mai mult decât atât. Domnul Isus avea elemente în El, care funcţionau şi pe care omul decăzut nu le-a avut *niciodată*! Aptitudinile Lui erau fără cusur, şi

în plus avea o viață superioară în El. Şi a trăit prin viața aceea. Şi a experimentat pe acest pământ un fel de viață pe care nici o altă creatură nu-l cunoscuse.

Acesta este un lucru care este adesea trecut cu vederea, şi totuşi este vital pentru credincioşi. La urma urmei ai fost *regenerat* (adică spiritul ți-a fost „readus la *viață*"). În tine se întâmplă lucruri care nu se întâmplă în cel necredincios. Ai un spirit înviat. Cel necredincios, nu. Ai un suflet curățit. Cel necredincios, nu. Sufletul tău se găseşte în prezența unui spirit înviat, fapt ce influențează - transformă chiar - sufletul tău. În cel necredincios nu se întâmplă o asemenea minune. Ce se poate spune despre trupul celui credincios şi a celui necredicnios? O veste bună şi aici. Tu ai speranța unui trup nou, glorificat. Cel necredincios, nu. Spiritul tău a fost unit cu spiritul lui Dumnezeu, *şi* viața lui Dumnezeu - viața supremă - este în spiritul tău!

În tine locuieşte acum o altă formă de viață, superioară. Tu eşti *suflet*, dar tu de asemenea *ai* un spirit. Mai mult, acestea sunt două forme de viață prezente în tine, şi când te trezeşti dimineața tu poți fi părtaşul celeilalte vieți.

În zilele noastre sunt foarte populari termenii *spirit*, şi *Duhul Sfânt*, însă, probabil, sunt folosiți cu un scop greşit. Pentru mulți aceste cuvinte sunt direct legate de succes, fericire, putere, profeții, minuni, scoatere de demoni, şi alte lucruri spectaculare. Dar pe buzele lui Isus Hristos aceste cuvinte aveau altă semnificație.

Ce a însemnat pentru Isus să se poată scula dimineața şi să trăiască viața supremă ce locuia în El? Putere? Succes? A fi fericit? Care a fost cel mai sacru lucru pentru Isus Hristos în urma faptului că Însuşi Tatăl Lui locuia în El?

Răspunsul este simplu, incredibil de simplu. Atât de simplu, încât îți schimbă viața. Lucrul care conta cel mai mult pentru Isus Hristos era ca Tatăl Lui să locuiască în El, în *locurile cereşti*. Lucrul de care tresărea în adâncul ființei Lui era că putea să aibă *părtăşie* - părtăşie cu Tatăl Lui!

Aceasta era deasupra tuturor. Isus fusese o parte a Dumnezeirii în tot trecutul etern. El a avut părtăşie cu tatăl Său pentru multă, foarte multă vreme, acolo, în lăuntrul *părtăşiei* Dumnezeirii! Pentru cât timp? Tot trecutul etern! *Aceasta* Îl încânta deasupra tuturor altor lucruri. Pentru El însemna atât de mult să vină pe această planetă şi să continue părtăşia aceea chiar aici pe pământ, încât miracolele, semnele, succesul, puterea, etc., erau nesemnificative.

Tu, copil răscumpărat al lui Dumnezeu, mântuirea ți-a adus o natură spirituală. Vei întâlni oameni ce-ți vor vorbi despre spirit şi Duhul Sfânt şi te vor uimi cu poveşti despre putere, scoatere de demoni, viziuni, profeții, preziceri, minuni, „trăirea creştină plină de succes"! Toate acestea sunt lucruri superficiale dacă observăm că Domnul a aşezat părtăşia cu Tatăl Său deasupra tuturor lucrurilor. „Viața creştină profundă" este ceea ce a experimentat Isus în părtăşia Sa continuă cu Tatăl. „Spirit" şi „viață" erau concepte pe care El le-a cunoscut experimental cu mult înainte de a fi creația, cu mult înaintea existenței viselor, vindecărilor, minunilor, sau succesului. Atunci când Domnul reflecta asupra pre-existenței Sale în Dumnezeire, cuvintele de mai sus aveau o singură semnificație: părtăşia Dumnezeirii!

Şi apoi, pe pământ spiritul Lui i-a oferit o posibilitate care era deasupra tuturor celorlalte: spiritul i-a permis să continue acea părtăşie care începuse şi care aparținea eternității. Spiritul Lui a făcut posibil ca părtăşia aceea să continue aici, pe această planetă. Cea mai dragă Îi era experimentarea părtăşiei din lăuntrul Dumnezeirii* . Această părtăşie intimă cu Domnul *în lăuntrul* spiritului s-a pierdut în ultimii 1.7oo de ani. Se cădea să fie redescoperită de mult timp.

De ce a dispărut? Răspunsul îmi este necunoscut. Probabil pentru că vorbim ceea ce cunoaştem mai bine şi suntem suspicioşi cu ceea ce nu prea ştim. Probabil pentru că lucrurile

---

- O specie remarcabilă, n-ai zice? Ce păcat că singurul din specia aceasta a dispărut de pe această planetă după numai treizeci şi trei de ani de viață. Ce rasă de oameni ar fi fost. Pe de altă parte, au fost zvonuri că nu a rămas mort. S-ar putea ca această specie să nu fi dispărut.

superficiale sunt mai uşor de prins. Probabil pentru că acel cum să trăieşti o viață profundă cu Hristos a fost neglijat de către poporul lui Dumnezeu.

Dacă tu, cel ce cauți, întrebi *cum* să-L cunoşti mai bine pe Domnul tău, mai serios şi mai profund, s-ar putea să primeşti un răspuns scurt de genul: „Citeşte mai mult Biblia şi roagă-te mai mult." Dacă *ai ajuns să pui* o astfel de întrebare, este foarte probabil că ai un raft plin de Biblii uzate şi genunchii îți sunt roşii de rugăciune, şi cauți ceva *mai mult* decât rugăciunea şi studiul Bibliei.

Un lucru este cert. Când vei întreba, chiar şi pe cei mai respectați lideri creştini: „Cum să comunic cu Domnul care locuieşte în mine?" aceştia se vor uita la tine neştiind ce să-ți răspundă. „Spune-mi cum să trăiesc prin intermediul vieții prin care Isus a trăit?" Ai fi mai înțelept să-i întrebi direct: „Cum să intru în părtăşia din lăuntrul Dumnezeirii?"

Fie ca să vină ziua când aceste lucruri să fie căutarea, nu numai a unor indivizi, ci a întregii eclesii. Nu avem o chemare mai înaltă decât să urmăm ceea ce Isus a urmat când umbla pe această planetă... să ştim, să umblăm în, să umblăm cu, şi să avem părtăşie cu Domnul care locuieşte în lăuntru.

În acelaşi timp, aminteşte-ți că spiritul Lui uman putea călători prin tot spațiul, prin toată istoria, şi toată eternitatea, putea conține viața Tatălui Său, Îl putea auzi pe Tatăl Său vorbind, Îi oferea posibilitatea de a avea părtăşie cu Tatăl Său, este una cu Tatăl Său, şi este în locul unde viața Tatălui şi a Fiului sunt una. Mai mult, în locurile spirituale cu toată varietatea lor, părtăşia cu Tatăl Său este deasupra tuturor lucrurilor. Dacă specia Lui s-ar înmulți pe acest pământ, ar fi posibil ca aceştia să atingă aceeaşi lume spirituală din lăuntrul lor, şi să o facă cu acelaşi motiv, şi anume, de a-L cunoaşte pe Domnul lor?

În capitolul următor vom continua ce această chestiune: relația Domnului tău cu tărâmul din lăuntrul Lui.

NOUĂ
Compararea a două specii

Trei ani incomparabili! Un *om* a locuit pe această planetă trăind o viață superioară celei umane!

Ești foarte familiarizat cu cei trei ani de slujire ai Domnului. Să privim însă acești ani dintr-un nou punct de vedere. Să-i privim din punct de vedere *biologic*. În felul acesta, aproape că vom redescoperi cei trei ani.

Prin ce se deosebea un om care avea atât viața supremă în El, cât și cea de-a treia viață, de locuitorii acestei planete care aveau în ei doar viața decăzută a lui Adam și care puteau trăi doar prin intermediul unei vieți umane decăzute?

Pentru a găsi mai ușor răspunsul la întrebare, gândește-te la diferența dintre un șarpe de apă și un șarpe de apă *electric*. Șarpele electric arată exact ca cel obișnuit numai că are în interior anumite *organe* care sunt cu totul străine celui din urmă.

Isus Hristos și omul decăzut se deosebeau și mai mult. Și dacă specia Lui s-ar fi înmulțit, și urmașii Lui ar fi fost diferiți.

Gândește-te de asemenea la un transmițător și la un receptor radio. Dar nu un radio care detectează semnalele unor posturi locale, sau chiar de undeva din spațiul depărtat. Imaginează-ți un transmițător radio care poate transmite și primi mesaje dintr-o *altă* dimensiune. Gândește-te, nu numai dintr-un loc aflat la o distanță de câțiva ani lumină, ci dintr-unul aflat într-o altă creație care nu se găsește în universul nostru spațio-temporal.

În Isus Hristos era ceva care putea să facă tocmai așa ceva. (Dacă specia Lui s-ar fi înmulțit, tot așa ar fi putut să facă și *urmașii Lui*, cel puțin într-o anumită măsură.)

Gândește-te acum la un om și la un liliac. Ești conștient cum arată o cameră atunci când intri în ea? Înălțimea, lungimea, culoarea, mirosul, mobila, aranjamentul interior. Dar un liliac? Fiind orb, pentru el camera aceea arată cu totul altfel. O cunoaște ascultând ecoul sunetelor pe care le produce. Este evident că pentru un liliac camera respectivă arată cu totul altfel decât pentru un om.

Întrucât organele interioare ale omului sunt atât de diferite de ale liliacului, pentru cei doi lumea aceasta va fi complet diferită. La fel este și între Isus Hristos și omul decăzut, pentru că ei diferă în lăuntrul lor.

Un șarpe de apă electric se deosebește de unul obișnuit pentru că are anumite organe specializate. Un dispozitiv radio care stabilește legături cu un alt univers se deosebește de unul ordinar. La fel este și cu două specii diferite; ele vor vedea în mod complet diferit lumea din jurul lor. De ce? Din cauza constituției lor biologice.

Isus Hristos a perceput lumea înconjurătoare într-un mod diferit față de omul decăzut.

Să trecem acum de la aspectul biologic la cel social. Aici, diferențele dintre cea mai superioară viață de pe diagrama biologică și cea de-a treia viață devin șocante.

Comportamentul social. În privința concepției despre morală diferența dintre punctele de vedere ale celor două specii este cutremurătoare. Liderii religioși ai decăzuților *Homo Sapiens* aveau *standarde morale înalte* (mai ales când era vorba de alții, nu de ei.) Cu toate că aveau păcatele lor, erau gata să omoare pe loc cu pietre pe o femeie ce comisese adulter. Dar Cel ce

era „liderul religios" al celuilalt univers (şi era fără păcat) a fost mai mult decât voitor s-o scape cu bazmaua curată.

Nu liderii religioşi ai *acestei* planete erau aceia ai căror tovarăşi de companie erau prostituatele şi hoții. Cel ce trăise într-o lumină a sfințeniei de care nu te puteai apropia a fost acela care umbla cu pătura de jos a societății. În privința moralei, Domnul tău era un liberal. Nu în ce-L privea pe El, ci pe noi! Aşteptările Lui în privința comportamentului nostru moral erau foarte realiste, ca să nu spunem mai mult.

Nu un lider religios al acestei planete a fost acela care îi plăcea atât de mult *părtăşia*, încât s-a creat impresia că mânca şi bea prea mult. Nu, era Domnul cerurilor; El a fost etichetat ca băutor şi mâncăcios! (Gândeşte-te, comportamentul vieții *supreme* a primit această etichetă.) Omul care Îl avea pe Dumnezeu în El avea o asemenea reputație. Cu *adevărat* Îi plăcea părtăşia! Ce reputație a dobândit cel mai mare lider „religios" al tuturor timpurilor... şi al eternității.

Cultura. Te-ai gândit vreodată la diferența culturală dintre cei ce îşi formează o anumită cultură din obiceiurile acestui pământ şi Cel a cărui cultură este înscrisă în El de pe când trăia în centrul ființei lui Dumnezeu în vremuri imemoriabile?

Sunt destul de mari diferențele culturale dintre popoarele acestui pământ. Când mămâncă, americanii ar trebui să țină o mână în poală; în Europa aşa ceva este din cale afară de vulgar. Când vorbesc, italienii se ating mereu; *niciodată* un englez nu atinge pe un alt englez!

Pe pământ se pune mare preț pe exprimarea culturală. Cultura noastră se regăseşte în ritualul religios, în locuri speciale de închinare, în curtenie, în căsătorie, în sport şi recreație, în obiceiurile sociale, în îmbrăcăminte şi modă. Dar viața lui Dumnezeu schimbă toate aceste lucruri cu unul singur: părtăşie!

Valori. Dintre toate diferențele existente între cea de-a treia viață şi viața supremă, cea a *sistemelor de valori* este cea mai evidentă!

Ne-am putea aştepta foarte bine ca sistemul de valori al „formei de viață numărul unu", oricare ar fi el, să fie tocmai *opusul* sistemului nostru.

Noi vrem *câştigul*; El prețuia *pierderea*. Nouă ne este dragă viața; El a pus un mare preț pe moarte, mai ales moartea *sinelui*. Noi suntem copleşiți de bogății; El i-a prețuit pe cei săraci şi s-a uitat chiorâş la cei bogați. Noi strângem; El încuraja renunțarea totală. Pentru noi cel mai bun este ceea ce se „vede"; El considera cele „nevăzute" şi extraordinar de puține lucruri ale creației vizibile le-a condierat ca având vreo valoare. La urma urmei, creația vizibilă este atât de trecătoare; cealaltă este veşnică. Pentru El conta ce era „sus"; ce este „aici" are o valoare mare pentru *Homo Sapiens* cei decăzuți.

Suferința avea un loc important în sistemul Lui de valori; omul decăzut caută cu orice preț să scape de suferință. Pentru el, aceasta este o dovadă că este întreg la minte.

Şi cum s-ar putea ca oamenii de aici să *vadă* celălalt tărâm? El a afirmat că există doar o singură modalitate. Nu se poate altfel. Pentru a putea să vezi celălalt tărâm trebuie să te naşti acolo. (Ioan 3:3) El a afirmat că venise din acel tărâm. A spus că tărâmul Lui este „deasupra" şi că urmaşii Lui se vor naşte toți acolo. Deasupra! Urmaşii Lui se vor naşte *în* acel tărâm.

Este clar că pentru El, „deasupra" era un loc special şi minunat.*

Spiritele vieții decăzute (cea de-a treia formă de viață) erau pline de moarte. Dar spiritul Lui era viu şi era umplut de divinitatea Tatălui şi a Duhului Sfânt (Luca 4:1).

Isus era *călăuzit* de către spiritul Său. Este ceva cu totul diferit decât a fi condus de capacitățile sufleteşti pe care nu te prea poți baza (minte, emoții, voință), aşa cum se întâmplă cu omul decăzut.

* Ioan 3:3; 8:23; 19:11. Ioan 3:3 se traduce corect „naşte de sus", nu „naşte din nou".

În acest moment vedem cea mai mare diferență între valorile celei de-a treia vieți şi viața supremă, comparând *gândirea* omului decăzut şi „gândirea” lui Isus. Ei *gândeau*. El făcea ceva mai mult. Modul Lui de *percepere* a realității înconjurătoare nu se baza pe „instrumentele gândirii”. Aminteşte-ți, El avea o construcție lăuntrică diferită, şi opera pe un alt plan decât cel al omului.

Dar Isus Însuşi nu se
încredea în ei,
pentru că îi cunoştea pe toți.
(Ioan 2:24)

În privința „perceperii lumii înconjurătoare” Isus, datorită vieții superioare din El, era cu mult înaintea omului decăzut.

Priveşte numai la diferența biologică dintre aceste două specii care se confruntă cu *ocazia unei vindecări*. Observă diferențele lăuntrice aşa cum sunt ele revelate cu ocazia vindecării omului paralizat.

Ei (omul decăzut) au încput să se *gândească* în *inimile* lor.
Isus, *percepând* în *spiritul* Lui
ce *gândeau* ei, a spus:
„De ce aveți *gânduri* rele?”
(Mat. 9:2-8; Mc. 2:1-12; Luca 5:17-26)

Fariseii, cărturarii şi învățătorii legii - erau cu siguranță necredincioşi - ascultau pe Isus în oraşul Capernaum. Nişte oameni stăruitori au coborât un paralizat prin acoperişul casei. Isus le-a *văzut* credința. (Cine poate „vedea” credința?) Fariseii, cărturarii şi învățătorii legii nu puteau să „judece” scena ce se desfăşura înaintea lor. „Judecata” lor i-a condus la concluzia că Isus huleşte.

Domnul era înzestrat cu ceva *în plus* pe lângă facultatea de a judeca, de a raționa. Isus şi-a dat seama de logica lor. El avea o „cunoaştere spirituală” a concluziilor lor obținute de ei pe calea rațiunii. Ei au judecat cu mintea lor. El *a perceput în spiritul Lui*! Acestea sunt două locuri cu totul diferite. El nu a judecat cu mintea, ci a perceput în spirit!

Răspunsul pe care I-a dat a fost: „*Gândiți* rău.”

Scena aceasta ne oferă o imagine clară despre cineva înzestrat cu „mădulare” ce aparțin altui tărâm (un spirit viu; viața şi Duhul lui Dumnezeu) față în față cu omul decăzut a cărui logică era elementul cel mai superior folosit în a înțelege lucrurile spirituale.

Ei gândeau. Specia Lui a făcut ceva superior. În evenimentul acesta nu sufletul a fost acela care a acționat, ci viața Sa superioară. *Acolo*, în tărâmul în care funcționează viața Sa superioară, El nu a *gândit*, El a *perceput*. *Unde* s-a întâmplat aceasta? *În* spiritul Lui!

Omul decăzut, cu sufletul operând la capacitate maximă, *judecă, cugetă, îşi foloseşte logica şi gândeşte*. Omul decăzut face toate acestea de pe poziția cuiva cu o viață umană decăzută, adică, având un suflet vătămat. De aceea, uneori spunem că sufletul a suferit o „mutație”. Sufletul omului a devenit altfel decât trebuia să fie, anumite funcții fiind dezvoltate mai mult decât fuseseră concepute ca să fie.

Pentru noi este greu să explicăm ce a făcut. În locul *judecării*, El a avut o „*cunoaştere*”. El nu s-a folosit de capacitățile intelectuale ale sufletului Lui; El a „revelat” (a perceput prin revelație ceva ce avea loc nu în mintea Lui, ci în spirit.) În loc să gândească, să raționalizeze şi să folosească dialectica gândirii, Domnul tău a făcut ceva cu totul diferit. *A intuit!*

Când era vorba de o discuție, bineînțeles că El declasa cealaltă formă de viață. Cum? Prin simpla ascultare a unei voci ce se auzea din celălalt tărâm. Şi anume, o voce în spiritul Lui.

Vocea Tatălui. Pe cei ce-I puneau întrebări îi lăsa înmărmuriți, iar pe cei ce făceau observații stupefiați, prin ceea ce El le spunea în urma celor auzite de la Tatăl.

Sărmanele suflete, nu ştiau că aveau de-a face cu o formă de viață superioară. (La urma urmei, El arăta ca toți ceilalți.) Duşmanii Lui l-au considerat complet nebun, neştiind că era diferit biologic şi că era, față de ei, cu *două* trepte mai sus pe diagrama biologică.

Ei au folosit mijloacele acestei planete: au gândit. El a folosit mijloacele unui alt tărâm şi a unei alte forme de viață: El a perceput.*

Vom încheia acest capitol întrorcându-ne la o întrebare care necesită un răspuns. A însemnat uciderea Lui sfârşitul acestei specii din care exista doar un singur exemplar?

Din contră. Când l-au omorât, au pus capăt speciei *lor*!

El a răstignit specia veche, decăzută. Din punctul Lui de vedere, rasa decăzută a fiilor decăzuți a unui Adam decăzut este acum *dispărută*!

Sărmana specie, era fără nici o speranță, nu putea fi ajutată, aşa că i-a pus capăt! El a luat-o de la capăt cu o specie nouă şi o creație cu totul nouă. Omorându-L pe El, ei au făcut să dispară cu desăvârşire forma lor biologică de viață; iar El, după înviere, a lansat o nouă specie... după soiul *Lui*.

Există şansa ca această nouă specie (Isus Hristos), această minunată formă de viață (Isus Hristos), această minunată viață *superioară* (Isus Hristos)... să se poată înmulți? Există posibilitatea ca El să aibă *frați* şi *surori* mai tineri? Va începe să populeze planeta această specie biologică unică?

Dacă tu ai putea aparține speciei Lui, dacă ai avea o viață superioară implantată în tine, dacă ai putea să trăieşti prin intermediul vieții supreme, dacă ai putea trăi prin intermediul aceleaşi vieți prin care Isus a trăit, şi dacă viața aceea s-ar maturiza în tine, *atunci* te-ai putea aştepta să experimentezi, măcar în parte, *anumite* lucruri pe care le-ai citit în ultimile două capitole!

Implantarea într-un plan spiritual a unui element spiritual. Aceasta ar fi nevoie.

A fost extirpată specia Lui pe cruce? Din contră. În acel sfârşit de săptămână s-a descoperit ceva nou în legătură cu forma Lui de viață.

S-a aflat că Isus Hristos putea (ceea ce *numai* specia Lui poate) să transfere forma Lui de viață unei alte forme de viață. Putea chiar să tranfere viața supremă unei forme de viață *inferioare*!

Mai mult, acest Isus înviat putea, nu numai să-şi dea viața acestor creaturi, dar putea să le-o dea din abundență. Nu puțin! Nu! Putea să dea viața Lui şi a Tatălui Său într-o *măsură incredibil de mare* (Ioan 1o: 1o). Şi după cum Tatăl a trăit prin intermediul acelei *vieți*, şi Fiul a trăit prin intermediul *acelei* vieți, tot aşa să trăiască ei. Aceasta s-ar putea să fie cea mai incredibilă promisiune făcută vreodată:

După cum Eu trăiesc prin Tatăl Meu,
tot aşa voi veți trăi prin Mine!
(Ioan 6:57)

Cine au fost oamenii aceştia norocoşi? Şi au avut cu adevărat viața supremă implantată în ei? Au avut într-adevăr două forme de viață? Atunci când se trezeau dimineața, aveau într-adevăr oportunitatea să trăiască prin intermediul vieții supreme? Când specia aceasta se trezea dimineața, putea *într-adevăr* să trăiască o viață care nu era a lor înşişi? Puteau cu adevărat, dar cu adevărat, să trăiască *chiar* viața pe care o trăia Isus Hristos atunci când se trezea dimineața?

* Vezi addenda I şi II pentru alte exemple despre diferențele dintre viața cea mai superioară şi cea de-a treia viață.

Ei bine, să facem cunoştinţă cu un asemenea om. De fapt, să facem cunoştinţă cu unul care aparţinuse vechii şi decăzute rase a lui Adam şi care a fost primul ce a experimentat învierea spiritului său şi care... o, să mă opresc, pentru că în mod sigur nu vrem să stricăm toată povestirea.

ZECE
Simon Petru

Locul acțiunii: o cameră undeva în Ierusalim. Momentul: duminică seara.

În dimineața aceea Isus înviase dintre cei morți. (Sau cel puțin aşa părea să fie.) Dar, dintre cei adunați în camera aceea, nu este *nici unul* care să creadă aşa ceva. Uşile şi ferestrele sunt încuiate. Predomină teama.

Nu era un cadru potrivit pentru cel mai mare eveniment din istoria omenirii, aşa-i? Ce are să se întâmple în camera aceasta nu poate fi comparat cu nimic de când Adam a fost *aproape* ca să mănânce din Pomul Vieții.

Apare Isus Hristos. Nu se ştie de unde. Domneşte consternarea, teama şi confuzia.

După câteva minute oamenii *încep* să se liniştească. Este El într-adevăr. Dar cine este *El*? S-au întâmplat multe în aceste trei zile. Şi care va fi de acum relația Lui cu aceşti oameni?

Mai întâi, Omul din cameră nu este înviat doar. El este *Învierea*. Deci, *El* poate învia din morți pe alții! Chiar şi unii ce au murit de mult timp, din vremea când a trăit Adam.

Cel ce este în cameră este şi Viață. *Viața*. El este de asemenea o specie. O specie din care există numai un exemplar. În oricare dintre tărâmuri, nu există altcineva ca El.

Este o formă de viață. *Este* Viața Însăşi. Este viața *supremă*. Mai mult. Printr-un mister al morții şi al învierii Sale, El poate să dea această formă de viață unică oricui este ales de Tatăl Său.

Şi Tatăl a ales.

Pe cine?

Pe cei din camera încuiată. Lucrurile iau amploare!

Un bob de grâu a căzut în pământ în urmă cu trei zile, a murit şi apoi s-a transformat în viața supremă. Dar acum, acea sământă a vieții divine s-a făcut mai *multe*. Şi aceste semințe, mai multe vor putea fi plantate în alți oameni!

Urmăreşte cu atenție ce li se întâmplă acestor oameni. Ce li s-a întâmplat lor, ți s-a putut întâmpla şi ție. (Diferența? Nici una. Cu această excepție poate: nu ți-a spus nimeni că ți s-a întâmplat aşa ceva!)

Mai de dimineață acest unicat şi-a numit adepții *frați*. Bineînțeles, aşa ceva nu se poate. Aceşti oameni nu erau înrudiți cu El din punct de vedere *genetic*. „Genele” lor erau în întregime de aici de pe pământ. Nu aveau nimic „genetic” în lumea spirituală. Ei încă nu primiseră viața speciei Lui. Cum a putut să-i numească „frați” pe unii care nu primiseră viața Lui? Ei aveau o formă de viață inferioară, pământească. El avea viața supremă, o formă de viață ce aparținea în întregime celuilalt tărâm.

Aminteşte-ți însă: El nu este limitat de universul nostru spațio-temporal. El vorbeşte de lucruri viitoare ca şi cum ele au avut loc deja - şi mai ales lucrurile care se pot întâmpla în orice clipă. Şi, cu siguranță, ele s-au întâmplat. Chiar acolo, chiar atunci, avea loc un transfer al „genelor” cereşti unor pământeni.

Domnul Isus s-a îndreptat către Simon Petru. A privit la Petru. A privit apoi în lăuntrul lui Simon Petru!

Ce era acolo, *în lăuntru*? Acelaşi lucru ca în toți fiii lui Adam cel decăzut. Simon Petru avea un trup ce devenise carne, locuit de păcat. Situația: fără speranță.

Mai în lăuntru: un suflet afectat puternic (şi oricine îl cunoştea pe Petru putea să adeverească acest lucru). Priveşte la sufletul lui. Petru era tare pe plan *emoţional*. Cât despre voinţă, el s-a lăudat că ar fi avut o voinţă puternică, dar de fapt era foarte slab în această privinţă. Cât despre *mintea* lui, ei bine, acest analfabet era *orice altceva* numai intelectual nu; însă avea o opinie despre orice. Şi de regulă nu avea dreptate - un suflet tipic! Mai presus de toate, sufletul lui Petru păcătuise; era un stricat, având o nevoie disperată să fie curăţit.

Dar, mai adânc. În partea *cea mai lăuntrică* a fiinţei lui, era cea mai mare tragedie a vieţii lui. Spiritul lui Petru era mort. Numai puterea învierii putea ajuta un spirit condamnat pentru totdeauna să fie despărţit de tărâmul din care venise.

O înviere care putea aduce ceva înapoi la viaţă, *pentru totdeauna*? De necrezut! Era mai mult decât absurd să poată fi înviat ceva care nici măcar nu aparţinea acestui univers.

Priveşte, însă.

După cum ştii, Dumnezeul creator nu a mai suflat în nările omului de mult, de când a creat această specie în grădină. Ei bine, acel Dumnezeu este din nou prezent. Este pe punctul de a inaugura o creaţie cu totul *nouă*! Dar, de data aceasta El nu este doar Creator, El este Domn asupra Morţii! În seara aceasta El *nu* va crea. De data aceasta, în această cameră, va face ceva mai mult decât a crea. El va obţine un nume nou: DĂTĂTORUL DE VIAŢĂ. Ceea ce va face nu are nimic de-a face cu crearea - cel puţin cu vechiul concept despre aceasta. Este pe punctul de a-i da lui Petru ceva *necreat*. Există un singur lucru care nu este creat: *viaţa lui Dumnezeu*!

Înaintea Dătătorului de viaţă stă unul din cele mai rele exemplare ale speciei umane decăzute. Un pescar ce blestema, se jura, un neştiutor, capricios, instabil, ce l-a negat pe Dumnezeu şi l-a trădat pe Domnul, un analfabet. Un Simon Petru!

Un specimen nu prea nimerit pentru începerea unei *noi creaţii*. Un candidat slab pentru a fi primul dintr-o specie cu totul nouă. Ultima dată când Creatorul a început să creeze, a început cu crearea cerurilor şi a pământului. De data aceasta va începe cu... Simon Petru? Un pescar fricos? De necrezut!

Da! Şi de data aceasta ar trebi să fie o mare încurajare pentru tine!

Cu numai trei zile în urmă, atârnând pe un lemn, Domnul tău distrusese *prima* creaţie în întregime. Pe cruce. Vechea umanitate, vechea civilizaţie umană, vechiul pământ, vechea specie, legea, toate ordonanţele, orice putere, orice conducere.

Anihilate!

Să menţionăm de asemenea păcatul şi moartea!

Anihilate!

Domnul tău le-a luat pe toate în El şi le-a dus în mormânt. Din punctul *Lui* de vedere, creaţia pe care o crease în şase zile, *nu mai exista. Anihilată*. Din punctul Lui de vedere, prima creaţie s-a întors la ceea ce fusese, nefiinţă.

Ai putea spune că Dumnezeu începe a doua creaţie (de fapt o nouă creaţie). Această creaţie nouă este constituită din ceva necreat! Este constituită din elemente ce există dinaintea creaţiei. El va folosi viaţa *Lui*, viaţa supremă, viaţa necreată, ca pietrele de construcţie a noii creaţii.

Viaţa Sa triumfătoare, înviată va fi elementul primordial folosit în zidirea acestui univers nou. Domnul este la lucru pentru a lansa o creaţie superioară, mai bună, mai măreaţă şi mai glorioasă decât cea veche. Şi nu va avea nici un dubiu în privinţa acestui fapt. De ce? Pentru că în această nouă încercare de creere, El foloseşte însăşi divinitatea Lui ca material de zidire. Şi acesta este nivelul maxim ce poate fi atins!

Care este primul cetăţean al acestei noi creaţii? Un înger? Un rege? Un preşedinte? O planetă? O galaxie? Nu. Un muncitor mânjit, consternat şi cuprins de veneraţie, ce s-a născut într-un târg necunoscut din Galilea.

Aşteaptă. S-ar putea să fie speranţă pentru tine. Şi pentru mine.

Cel ce a creat toate lucrurile, inspiră. Va crea din nou? Nu. El devine Dătătorul de viață. Domnul cerului şi al pământului îşi trimite suflarea dătătoare de viață *în* Simon Petru, care este foarte mirat de ceea ce vede. În această suflare nu este vântul cerului, ci însăşi viața supremă. Spiritul Lui! Viața Lui! Natura Lui... pătrunde acum în Petru!

Priveşte cum viața înviată pătrunde încet în acest om. Priveşte cum se naşte o nouă specie. Priveşte primele clipe de existență ale unei noi creații. Dintre toți oamenii, Simon Petru este primul fruct al unei creații noi, veşnice.

Puterea răscumpărătoare a acelei vieți curge adânc în *sufletul* lui Petru. Deodată sufletul este curățit - de toate păcatele. Este făcut mai alb decât zăpada. S-a făcut *primul* pas într-un proces ce va aduce la normal natura sufletească a lui Petru şi care va dura toată viața lui.*

Dar, viața supremă curge mai adânc. Adânc, în cele mai interioare cămăruțe ale ființei lui Petru. Atunci când Spiritul cel viu se apropie de spiritul mort al lui Petru, acest spirit lipsit de viață începe să *freamăte*. Ceva din *viața înviată* atinge ceva din Petru care este mort şi care aparține tărâmului spiritual. Spiritul divin, viața supremă atinge spiritul uman al lui Petru, spirit ce fusese închis de atât timp undeva adânc în sufletul lui. *Viața* atinge spiritul lui Petru. Pentru prima dată în istorie, spiritul mort al unui om înviază din morți.

În Simon Petru, ceva adânc în el este viu, ceva ce niciodată nu fusese viu. Îți aminteşti care este originea spiritului lui Petru? Spiritul lui Petru provenea dintr-un alt univers. Spiritul lui, care provenea dintr-un alt tărâm, era viu acum. Pentru totdeauna! Nimic, absolut nimic, nu mai poate ucide din nou acest spirit. Nici moartea. Nici iadul. Nici păcatul. Nici Satan. Nici toate puterile întunericului. Ele nu pot ajunge la *spiritul* lui. Nimic nu moare de două ori. Spiritul acestui pescar nu poate fi atins de nimic, cu excepția vieții veşnice.

Cu siguranță, aceasta este o parte din Simon Petru care este veşnică şi care nu va mai gusta moartea din nou!

Dar aceasta nu este totul! Este abia începutul.

Viața supremă, natura lui Dumnezeu, *Viața*, îşi continuă călătoria *lăuntrică*. Nemulțumindu-se să atingă doar şi să învieze spiritul lui Petru, viața supremă pătrunde *în* spiritul lui Petru. Iată, fructul Pomului Vieții *într-un* om! Petru este pe punctul să devină prima ființă umană care este părtaşă Pomului Vieții.

Cel care mănâncă carnea Mea
şi
bea sângele Meu.
Dar Eu vă vorbesc despre
viața Mea şi Spiritul Meu,
Cel ce mă mănâncă pe Mine
va *trăi prin* Mine!
După cum Eu trăiesc prin Tatăl,
tot aşa
cine mă mănâncă pe Mine
va trăi prin Mine.
Eu sunt vița! *Pomul*!

---

* S-ar putea să nu fi familiarizat cu termenul *sufletesc*. Geneza ne spune că atunci când a fost creat, omul a devenit un suflet viu. El este *sufletesc*. Dar omul decăzut a ajuns să aibă un comportament negativ a cărui origine este sufletul lui decăzut. Pavel se referă la aceasta ca fiind un aspect sufletesc al unui om natural, *ne*spiritual. În 1 Cor. 15 Kenneth West traduce grecescul *psychikon* cu „*sufletesc*": „După cum este un trup sufletesc, este şi un trup spiritual" (vezi 1 Cor. 15:44-46 în *The New Testament: An Expanded Translation*).

Cu Petru s-a întâmplat ceva ce niciodată nu i s-a întâmplat lui Adam. Petru a luat din *pomul* care trebuia! În spiritul viu al acestui om intra viața supremă, natura lui Dumnezeu. Mai mult, în aceste momente viața își făcea *locuința* în spiritul acestui om.

Chiar mai mult.

Spiritul tocmai înviat din morți al lui Simon Petru şi *Spiritul* se unesc şi devin *una*.

Domnul Isus a suflat *propria lui viață* într-un pescar, făcând mult mai mult decât a făcut atunci când a suflat în Adam. Simon Petru era primul muritor ce avea *două* forme de viață în el. Petru tocmai a urcat pe diagrama biologică! Tocmai şi-a luat la revedere de la cel de-al treilea loc pe care-l ocupase pe diagramă. Acum avea viața supremă.

Pentru Petru va fi un început lung, încet şi nesigur. Deşi conştient de *tot* ceea ce i s-a întâmplat, lui Petru îi va fi necesar restul vieții pentru a se *maturiza* spiritual. Cu toate acestea, a doua zi dimineața când Petru se va scula, va avea şansa, poate mică, dar pentru prima dată o ființă umană va avea *şansa* să se scoale dimineața şi să trăiască o viață care nu este a ei. Avea posibilitatea să:

trăiască prin intermediul Vieții Supreme.

Un muritor nu avusese niciodată o astfel de posibilitate. Şi nici nu fuseseră vreodată două forme de viață într-un *muritor*.

Observă, te rog, că Petru nu învață prea repede. Dar, încetul cu încetul, va descoperi ce lucruri extraordinare s-au întâmplat cu el, şi va percepe tot ce se întâmplă în lăuntrul lui.

În aceste momente, pescarul nostru este aproape fără cuvinte. El simte, cu un simțământ pe care nu l-a avut înainte, că sufletul îi este iertat, curățit şi sfințit. De asemenea, găseşte în el o conştiență profundă a tărâmului spiritual. Priveşte în el însuşi, încercând să înțeleagă ce se întâmplă cu el. Caută să exprime cu voce tare. Cu ochii mari, îşi caută cuvintele. În cele din urmă, Petru murmură o afirmație pe care n-a mai făcut-o nimeni înaintea lui:

Am... am... devenit
părtaş
naturii divine!
(2 Petru 1:4)

Petru, tu eşti primul rod al unei *noi umanități*. Eşti diferit biologic de omul decăzut - eşti părtaşul unei vieți superioare. Eşti diferit de cei din vechea rasă umană. Eşti ceva cu totul nou! Aparții unei noi specii.

Ai o nouă cetățenie. Într-o națiune nouă. Tocmai s-a născut un *tărâm nou*. Ai o familie nouă. De fapt, toți din camera aceasta au de explorat o civilizație nouă care a apărut pe pământ. Şi un tărâm nou ce este „undeva”.

Unde? *Sus*! Şi ei vor trăi într-o casă nouă, casa lui Dumnezeu (2 Petru 3:13)!

De astăzi, primul nostru cetățean al acestei creații noi, va fi în căutarea unui cer şi al unui pământ nou unde el, şi ceilalți din specia lui, să poată trăi cu adevărat. Simon Petru începe să-şi dea seama că el, o nouă creație, are nevoie de un nou mediu de viață! *Va* găsi acest nou mediu de viață. Şi acest mediu de viață se va potrivi perfect cu această specie nouă.

În seara aceea Petru a pătruns într-o lume nouă. El a continuat să crească în harul lui Dumnezeu. A continuat să-L experimenteze tot mai profund pe Domnul lui. Dar lucrul uimitor este acesta: la mult timp după ce Domnul s-a înălțat, Simon Petru a *continuat* să-L cunoască în lăuntru pe Domnul lui, tot mai bine. Cum se poate aşa ceva? Se poate deoarece relația dintre ei s-a mutat *în lăuntrul* lui Simon Petru (2 Petru 3:18).

Este *sufletul* lui Petru complet transformat? Nu. Dar *viața* care sălăşluieşte în spiritul lui Petru iese în afară şi îi schimbă gradual sufletul. Spiritul îi transformă sufletul din slavă în

slavă până în ziua în care, după ce Domnul va reveni iarăşi pe pământ, linia de demarcaţie dintre un spirit glorificat şi un suflet glorificat va dispare.

Acest pescar va începe să sufere o transformare treptată prin părtăşia lăuntrică cu Hristos şi prin lucrarea crucii în sufletul lui. Da, acest proces va ţine *toată viaţa.*

Dar trupul lui Petru? Ce va fi cu acel cort în care el trăieşte şi care este fără şansă de scăpare? Dacă nu este nici o speranţă pentru acesta, atunci care este speranţa? Răspunsul este un mister aproape de neînţeles. Cu toate acestea, este o speranţă.

Trebuie să-ţi mărturisesc dragă cititor, că nu ştiu cum se face că Dumnezeu ne va da trupuri noi (sau „va *schimba* trupurile vechi"?). În pragraful următor găseşti ceea ce *mi se pare mie* că se va întâmpla.

S-ar părea că atunci când Simon Petru a primit viaţa supremă, a primit şi *sămânţa* unui trup glorificat! Problema este că el n-o poate vedea, nici localiza, nici folosi. Deocamdată. Este o sămânţă infinit de mică. Mai mică decât se poate concepe. Dacă nu ne înşelăm, această sămânţă se găseşte undeva în cele mai lăuntrice părţi ale fiinţei spirituale a lui Petru. Aşteptând. Aşteptând un *sunet*. Un sunet? Da! Sunetul unei *trâmbiţe*.

Sunetul unei trâmbiţe speciale va face ca vechiul şi zdrenţănosul cort *exterior* să se evapore şi să cheme afară sămânţa ascunsă. Sămânţa aceasta va creşte în plină slavă. Un trup înviat, glorificat, veşnic, care să se potrivească unui suflet transformat într-o entitate spirituală. Acest trup va izbucni în afară. Va fi un trup glorios prin care va străluci cu toată puterea un spirit viu! Un spirit ce va radia printr-un suflet spiritual şi un trup spiritual - acesta este destinul lui Petru.* gggggggggggggggggg

Petru va începe să vorbească prin intermediul altei vieţi. De pe buzele lui se vor auzi cuvintele *spirit* şi *viaţă* la fel de des cum s-a auzit de pe ale Domnului! Mai târziu va veni unul numit Pavel ce va folosi aceleaşi cuvinte, în acelaşi fel. Oamenii aceştia nu vorbeau învăţături şi nici teologie. Pentru ei a devenit o realitate experimentată ceea ce pentru Isus a fost o realitate experimentată. Foloseau cuvintele pentru a descrie experienţa lor. Oamenii aceştia au trăit printr-o viaţă care nu era a lor. Dragă cititor, citeşte-le cuvintele. După cum Petru şi Pavel şi toţi credincioşii care au avut un Domn ce locuia în ei, au avut părtăşie cu Domnul care locuia în ei şi au trăit prin intermediul unei vieţi care nu era a lor, tot aşa poţi să faci şi tu.

Îţi mulţumesc Petru pentru că ne-ai arătat ce lucruri incredibile i se întâmplă unui om obişnuit (la fel ca noi) atunci când primeşte mântuirea *deplină*. Dacă toate acestea ţi s-au putut întâmpla ţie, Simon Petru, atunci i se pot întâmpla oricui. Fă-ne loc frate, pentru că iată, vin şi ceilalţi! Dacă tu ai dreptul să trăieşti viaţa supremă, şi noi îl avem!

- De ce am auzit atât de puţine despre viaţa Domnului din noi, despre un Spirit şi un Domn care locuiesc în lăuntru, şi despre un Domn care ne dă viaţa Lui pentru ca să trăim prin ea? De ce nu se menţionează aproape deloc legătura spirit-suflet-trup? De ce propovăduiesc oamenii că noi suntem doar suflet şi trup?

Pentru că filozofii păgâni din antichitate spuneau că omul are suflet şi trup, şi în perioada de după Constantin (anul 323 d.C.) mulţi filozofi păgâni devenind creştini, ideea aceasta păgână a pătruns în mentalitatea creştină odată cu naşterea aşa numitei filozofii creştine. Ideea că omul este trup şi suflet este atât de înrădăcinată în mentalitatea occidentală, încât este probabil ca pentru totdeauna ea să rămână lege şi evanghelie în cercurile academice. Şi pentru totdeauna credinţa creştină va avea de suferit din cauza acestei erori.

Vei dori poate să citeşti întreaga poveste despre acest aspect puţin cunoscut al teologiei creştine în addenda III şi IV a acestei cărţi. Acolo vei găsi de ce se întâmplă că ţi se spune că omul este trup şi suflet.

PARTEA A III-A

Şi dacă aceste lucruri sunt adevărate, atunci cât de adevărate sunt lucrurile care am fost învăţaţi să le facem pentru a trăi viaţa creştină?

Sunt multe lucruri de care trebuie să ne dezlegăm să le mai facem, pentru a avea o umblare mai profundă şi mai apropiată cu Isus Hristos. Următoarele capitole te vor ajuta să te dezveţi de anumite lucruri de care este o mare nevoie să fim dezvăţaţi.

Poate te vei putea identifica cu un creştin de curând convertit care se bucură în ignoranţa lui: „Ce norocos am fost! Am ştiut atât de puţine despre viaţa creştină. Niciodată nu am învăţat să fac lucrurile greşit."

Fie ca numărul celor ca el să sporească.

UNSPREZECE
Tu şi trăsura fără cai

Dacă eşti un credincios, atunci în tine este viaţa divină, dragă cititor. Ţi-a spus cineva vreodată aşa ceva? Ţi-a spus cineva că în ziua în care ai fost răscumpărat, în tine a venit să locuiască viaţa lui Dumnezeu (Tatăl Domnului nostru Isus Hristos)? S-a întâmplat ca în viaţa ta de creştin, printre *toate* lucrurile pe care le-ai auzit spunându-se, să auzi spunându-se aşa ceva, chiar şi în trecere?

Dacă nu, atunci eşti în situaţia celor mai mulţi dintre noi. Şi nu te deosebeşti prea mult de domnul care demult s-a oprit la un magazin pentru ca să cumpere o trăsurică nouă. Vânzătorul entuziast i-a arătat ceva ce el nu mai văzuse niciodată... o trăsură *fără* cai. Entuziasmul vânzătorului l-a copleşit. „Trăsura este frumoasă, are clasă, este confortabilă, are stil”, i s-a spus. Cu ce i-a spus vânzătorul i-a luat ochii domnului în vârstă, şi acesta a cumpărat incredibila trăsură fără cai. Apoi, el a înhămat nişte cai pentru ca să o tragă până acasă, în timp ce el stătea mândru în scaunul capitonat cu piele. De fapt, în fiecare zi ieşea afară şi se urca în frumoasa lui trăsură fără cai, mândru ca un păun de trăsura lui nouă. Însă trăsura nu a mers niciodată. Şi nici bătrânul domn. O, dar frumuseţea ei! Şi înfăţişarea ei!

Problema este evidentă. Vânzătorul a uitat să-i spună domnului că această trăsură teribil de frumoasă, extraordinar de minunată, foarte confortabilă, cu un design nemaipomenit, *avea motor*. Neştiind că trăsura are motor, bătrânul domn nu avea nici o posibilitate ca să folosească motorul cu ajutorul căruia trăsura extraordinară ar fi putut să meargă.

Încolo merge domnul acum. Îl vezi? Acela de acolo este el. Da, bătrânul domn de acolo, cel care *trage* trăsura.

Spune-mi te rog, *de ce* nu i-a spus vânzătorul bătrânului domn despre motor? De ce l-a lăsat pe bătrân să tragă singur trăsura după el? Este pentru că nici vânzătorul nu ştia despre motor? Sau dacă ştia poate că nici vânzătorul nu şi-a dat seama de importanţa motorului?

Ţie ţi s-a spus că *viaţa creştină* este alinătoare, avantajoasă, plină de succes, o oportunitate foarte bună şi are un potenţial viitor. (Adică, ai tot ce vrei dacă lucrezi din greu.) Dar, dragă cititor, ei au uitat să-ţi spună că viaţa creştină o primeşti având mototrul ei propriu. Nu trebuie să tragi cu toate puterile tale după tine viaţa creştină. Lăsând la o parte faptul că arăţi de-a dreptul ridicol (şi faptul că falimentezi total în încercarea de a fi cal), adevărul este următorul: tu nu poţi trăi viaţa creştină.

Nu eşti nici cal, nici motor cu ardere internă.

Nu mai trebuie să mai tragi după tine lucrul acela. Nu trebuie să tragi trăsura de bară ca să o urneşti. Arăţi groaznic. Renunţă la toate. Uită-te puţin. *Pe undeva este un buton.*

Isus Hristos trăieşte viaţa creştină. Nu eu. Nici tu, şi nici nu poţi. *El* trăieşte!

Trezeşte-te dragă cititor. În *tine* este viaţa supremă!

Aceste lucruri s-ar putea să fie noi pentru tine, dar cu toate acestea sunt adevărate. Dacă aceasta este o veste nouă pentru tine, aminteşte-ţi că este o *veste foarte bună*. Într-adevăr, cei mai mulţi dintre noi nu au auzit niciodată despre aşa ceva. Sau când am auzit nu am ştiut ce însemnătate are. Şi când, în cele din urmă, am auzit, nu am ştiut cât de importantă este. Şi în sfârşit, când am descoperit cât de importantă este, nu avem nici cea mai vagă idee ce să facem cu lucrurile despre care am aflat!

Dar *chiar acum*, este un lucru pe care îl poți face. Şterge-ți sudoarea de pe frunte şi dezleagă-ți funiile cu care ai tras trăsura!

DOISPREZECE
Bătrânica care ar fi vrut să fie îngeraş

Era ora unsprezece duminică dimineaţa, şi pastorul Trut vorbea despre subiectul: „Trebuie să fim îngeri”. Mesajul făcea parte dintr-o serie de predici ce purtau titlul: „Cum să-I faci pe plac lui Dumnezeu”.
Şi-a dres glasul, a privit peste întraga audienţă, şi a început:

Tu eşti un înger. Şi pentru că eşti înger, trebuie să-ţi aminteşti întotdeauna câte ţi se cer. Mai întâi de toate, întotdeauna trebuie să fii invizibil. Întotdeauna. Să nu uiţi aceasta niciodată.
În al doilea rând, sarcina ta este să transmiţi mesaje. Mesaje *din partea lui* Dumnezeu destinate creaţiei Sale.

Pastorul Trut s-a aplecat peste amvon, şi faţa i-a devenit gravă în timp ce spunea:

Adu-ţi aminte! Dumnezeu depinde de tine. De *tine*! Pentru a transmite mesajele. Nu-L dezamăgi niciodată. Îi vei răni inima şi Îl vei face să sufere foarte mult dacă nu vei face ce trebuie.
La sfârşit, dar nu în ultimul rând, trebuie să călătoreşti cu viteza luminii. *Cel puţin* cu viteza luminii. Câteodată s-ar putea să trebuiască să călătoreşti mai repede decât lumina. Aşa că uită-te tot timpul la ceas. Fii pregătit. Fii vigilent. Pentru *a-I plăcea* lui Dumnezeu, s-ar putea să ţi se ceară să călătoreşti mai repede decât este posibil.
Nereuşita în a fi un înger Îl dezamăgeşte pe Dumnezeu, îi dezamăgeşte pe colegii îngeri, şi face din tine un falimentar.

Să ne rugăm.

O, Dumnezeule, Creatorul nostru, ne mărturisim Ţie eşecurile. Am falimentat de atâtea ori. O, dar astăzi ne reînoim juruinţele noastre îngereşti şi Îţi cerem iertare. Fă-ne să trăim cum ar trebui să trăim. Ajută-ne pe noi, sărmani îngeri să fim ceea ce Tu vrei să fim.

Amin.

Doamna Ther asculta cu atenţie. Ea era acea care întotdeauna asculta. Şi întotdeauna lua în serios ce auzea. O lacrimă fierbinte s-a rostogolit pe faţa ei. În timp ce pastorul invita oamenii să meargă în faţa auditoriului pentru a se rededica, d-na Ther a fost prima (şi singura) care a răspuns invitaţiei. Dar mulţi au venit să o felicite şi să o încurajeze ca să fie înger. „Alwaze (acesta era numele ei mic), ne vom ruga pentru tine. Dumnezeu te va ajuta să reuşeşti mai bine”, au spus toţi ca încurajare.
Dacă păstorul din biserica ta ar aduce acest mesaj duminica următoare, ce-ai crede, e nebun? Şi n-ai crede că şi oamenii, care stau în bănci şi sunt de acord cu ceea ce li se spune, sunt şi ei nebuni? Dar sărmana d-na Ther?

Ei bine, se prea poate să fii auzit un asemenea mesaj duminica trecută! Şi se prea poate ca fiecare care a ascultat să fii crezut pe cel ce vorbea de sus de la amvon, negăsind o singură greşeală în mesajul lui, şi să fii fost foarte inspiraţi să „facă mai bine".

Ce nu-i în regulă în toate acestea? Următorul lucru: tu ai fost îndemnat să fii o altă formă de viaţă; ţi s-a spus să faci ceva ce forma ta de viaţă nu poate face şi *numai* o altă formă de viaţă *poate*. Tu nu eşti acea formă de viaţă. De aceea, cel din faţă te-a chemat să faci imposibilul. Şi probabil că ai fost îndemnat să fii un înger, fără să ţi se spună nimic despre *cum* ai putea să fii aşa ceva.

Supoziţia făcută a fost simplă: „Tu *eşti* înger. Atât ai nevoie. Acum du-te şi fii un bun înger."

Problema ta este de asemenea simplă: tu nu poţi face ceea ce ţi s-a spus să faci. Nu eşti forma de viaţă corespunzătoare. Nu se poate ca îngerii, care din întâmplare au viaţa angelică, să facă ceva ca să devină oameni, şi nici oamenii ca să devină „îngeri".

Dacă ai auzit că trebuie să fii om, poţi să fii. *Cunoşti în mod organic* cum să trăieşti prin intermediul vieţii umane. Dar viaţa angelică este peste puterile tale; în tine nu este nimic angelic.

Opreşte-te puţin. Ce ai auzit ultima dată? „Fii om"? Puţin probabil! „Fii un creştin bun! *Trăieşte viaţa creştină*!" Nu aceasta ai auzit săptămâna trecută şi aproape în toate duminicile? Şi nu este aceasta ideea de bază aproape în fiecare carte creştină pe care o citeşti? „Fii un creştin bun."

Poate nu te-ai gândit, dar „trăirea vieţii creştine" nu cade în sarcina speciei numită *Homo Sapiens*. Când vorbeşte cineva despre „creştin" şi despre „trăirea vieţii creştine", vorbeşte despre ceva ce nu ţine de specia umană.

„Creştinul" nici măcar nu aparţine acestei planete. „Creştinul" îşi are originea în afara biosferei noastre. „Creştinul" nu se găseşte pe diagrama biologică a creaturilor din acest tărâm. Este „trăirea vieţii creştine" organică vieţii umane? Sau este posibil ca „creştinul" să aparţină unei forme de viaţă diferite, mai superioare? „Creştinul" nu este înger, „creştinul" nu este om. „Creştinul" este prin însăşi natura lui, expresia organică a vieţii divine.

Trăirea vieţii creştine este teritoriul exclusiv al vieţii supreme.

Când se trezea dimineaţa, Isus Hristos trăia viaţa divină. *Fiecare* lucru pe care îl făcea era ceva *creştin*. Viaţa creştină era organică naturii Lui. El era nativ, natural, organic - vieţii lui Dumnezeu. „Creştin" este *El*, forma de viaţă numită Dumnezeu (care a luat trup în Betleem şi a crescut în Galilea).

Fiul lui Dumnezeu, trăind viaţa divină a Tatălui Său ce locuia în El. *Aceasta* este viaţa creştină. „Trăirea vieţii creştine" este sinonimă cu „manifestarea" formei Sale de viaţă, şi numai a Sa. „Creştin" este exprimarea *instinctivă* a *acestei* forme de viaţă.

Concluzia: numai Hristos poate trăi viaţa creştină.

Corect. Dar, iată vestea extraordinară. El, care este acea formă de viaţă, trăieşte şi *în* tine. Isus Hristos, viaţa supremă, este în tine.

Ţi-a spus cineva aceasta?

Ai fost îndemnat să trăieşti viaţa creştină, dar ţi-a spus cineva că Isus Hristos *este* viaţa creştină? Ţi-a spus cineva că El trăieşte în tine?

Mai mult. Ţi-a spus cineva vreodată că poţi trăi prin El? Iată întrebarea cheie: după ce te-ai convertit la Hristos, ţi-a trecut prin minte vreo idee referitoare la cum să trăieşti o viaţă care nu-ţi aparţine? Sau, ca d-na Ther, ai fost îndemnat să fii o altă formă de viaţă, fără să ţi se spună nimic despre *cum* se poate face aşa ceva?

Fără să ştii că în tine El este viaţa supremă, fără să ştii că *El* este viaţa creştină, fără să ştii că El şi numai El este cel ce poate să trăiască viaţa creştină, fără să ştii cum să trăieşti o *viaţă* care nu este a ta, ai putea să fii la fel de bine îndemnat să fii un căţeluş şi să trăieşti viaţa unui

cățeluş. Încearcă să trăieşti de unul singur prin propriile puteri viața creştină şi vei sfârşi dispreţuindu-te pe tine însuți!

Nu poți trăi viața creştină. Trăirea ei este lăsată în seama unei alte forme de viață.

Ți-a spus cineva că Hristos este în tine pentru a fi însăşi viața ta? Şi dacă cineva ți-a spus lucrul acesta incredibil, ai primit vreodată ajutor în privința lui *cum*?

Ca proaspeți convertiți, indicațiile pe care le primim sunt de genul: „Eşti mântuit; acesta este *singurul* lucru de care ai nevoie pentru a *trăi viața creştină*."

Se pare că lipseşte ceva.

Dacă îmi spui că singurul lucru de care am nevoie pentru a trăi viața creştină este să fiu mântuit, ai putea la fel de bine să-mi spui să dau din mâini şi să zbor. Nu pot. Pentru a zbura, trebuie să am viața creştină am nevoie de cineva în mine care să fie viața creştină. Trebuie să-L am în mine pe Isus Hristos, viața supremă. Şi am nevoie să ştiu (o nevoie *disperată*) cum să trăiesc viața creştină. Sau mai corect, cum să trăiesc prin intermediul vieții Lui.

Fii practic. Ori îmi spui *cum*, ori nu-mi mai spui să trăiesc viața creştină. Tot ce se cere celor ce sunt de acelaşi neam cu Dumnezeul cel Viu este să cunoască că sunt mântuiți?

Ca tânăr credincios (şi ca tânăr slujitor) cel mai mult ce am auzit despre viața Lui în mine şi despre cum să trăieşti această viață se rezumă la fraza: „Acum că eşti mântuit, Duhul Sfânt te *va face* să trăieşti viața creştină." Atât. Ce am mai auzit a fost: „Pentru a fi un bun creştin trebuie să faci cutare şi cutare" şi „să nu faci cutare şi cutare".

Da, lipseşte *ceva*. Cu adevărat lipseşte ceva.

După câțiva ani de încercări, am ajuns să mă întreb: „Nu puteți să-mi dați ceva mai mult ajutor în privința lui *cum*?" Dar nu sunt sigur că vreunul din mentorii mei ştia ceva mai mult decât ştiam eu. Da, mi s-a spus să mă rog. Dar, dacă nu mă puteam ruga mai bine decât cel ce mi-a spus să mă rog, ştiam că problema era *gravă*.

În cele din urmă, am făcut una din cele mai mari descoperiri. Am descoperit că nu pot trăi viața creştină!

A-mi cere să trăiesc viața creştină este identic cu a cere unui porc să trăiască ca îngerii. Problema sărmanului porc este că, față de îngeri, el se găseşte cu două trepte mai jos pe diagrama biologică. Trebuie ca mai întâi, sărmanul porc să urce la nivelul oamenilor. Apoi, el va trebui să treacă dincolo de oameni şi să urce la nivelul îngerilor. Chiar şi atunci el va avea nevoie de mult ajutor înainte de a începe să trăiască o viață care nu este a lui. De ce? Pentru că a fost un porc, de aceea!

A-mi spune mie să trăiesc viața creştină, este echivalent cu a cere unui porc să „trăiască viața angelică". Eu nu pot. Şi eu sunt cu două trepte mai jos.

Prima grijă pe care ar trebui să o avem după ce am fost mântuiți ar fi să învățăm că am primit o altă viață în noi. Şi apoi, cea mai mare prioritate din viața unui credincios nou, trebuie să fie, „cum să trăiască o viață ce nu este a lui". (Se pare că nici credincioşii mai vechi nu ştiu prea multe despre aceasta! Dragă cititori, cam toți nu ştiu.)

Ce s-a întâmplat cu d-na Ther? Ei bine, ultima dată a fost văzută pe pista unui aeroport. Încerca să călătorească repede ca un înger. Tocmai făcuse încercări de zbor şi avusese probleme cu inima din cauza palpitațiilor. Dar s-a odihnit puțin, şi-a rededicat viața, a strâns din pumni şi din dinți, şi în timp ce alerga pe pista aeroportului am auzit-o spunând: „Sunt înger. Pot. Pot. Pot. Tot ce am de făcut este să încerc şi mai mult."

Să o părăsim acum pe d-na Ther, care vrea să sară pe diagrama biologică (şi porcii care vor să sară *două* trepte). Să-i părăsim acum şi pe cei ce iau în serios mesajul reverendului Trut. Să vedem acum ce ne poate învăța o *sardină*. Sau, mai degrabă, cum poate să ne ajute să ne dezvățăm de anumite lucruri pe care le-am învățat despre viața creştină.

TREISPREZECE
Sardina căutătoare

A trăit odată o sardină, care nu voia să fie sardină. Voia să fie om. Îți dai seama, nu câine, ci om. Dorea să treacă peste două trepte ale clasificării vieții. Având această ambiție, micuța sardină neconsolată a început să întrebe ce să facă ca să devină om.

Primul sfat l-a primit de la *heringul roşu*.

- Aşa deci, vrei să fii fericită, să fii sardina pe care Dumnezeu o vrea, şi să trăieşti pentru El?

- Nu, vreau să fiu om, a protestat sardina.

- Nu contează, răspunsul este acelaşi. Dacă vrei cu adevărat să fii ceea ce Dumnezeu a intenționat să fii, ai nevoie de educație *omenească*. Nu una din şcolile acestea ale peştilor, ci o universitate *omenească*. *Apoi* vei fi cea mai victorioasă sardină. Ține minte, dacă doreşti să-I placi lui Dumnezeu şi să trăieşti deplin, trebuie să fii cel mai educat peşte din ocean. Educația este esențială peştelui victorios... ăăă... vieții... umane.

Al doilea sfat l-a primit de la *peştele ferăstrău*.

- Secretul vieții pescăreşti victorioase? Ah, îi foarte simplu.

- Dar eu vreau să fiu om, a protestat mica sardină.

- E acelaşi lucru, a spus el. Ascultă-mă. Citeşte toată enciclopedia umană. Citeşte-o din nou. Mereu. Memoreaz-o! Aceasta *trebuie* să faci. Şi ține minte, a adăugat grav peştele ferăstrău, Dumnezeu nu te va iubi dacă nu o citeşti şi o memorezi.

Din ochii sardinei a curs o lacrimă mare.

- Am o problemă, a spus ea foarte tristă. Nu ştiu să citesc. S-a oprit şi s-a întors, zicând încet către ea însăşi: „Ei bine, voi merge mai întâi la o universtitate omenească; voi învăța să citesc şi voi citi, voi citi, citi, citi... şi memora toată enciclopedia umană. Atunci Dumnezeu mă va iubi, şi *apoi* voi fi om!”

Următorul peşte pe care sardina l-a întâlnit a fost un *labster* cu o înfățişare tare solemnă, ce era nespus de doritor să o ajute pe micuța sardină în căutarea ei de a deveni om.

- Secretul vieții pescăreşti victorioase? Există un singur răspuns! *Trebuie* să fii cel mai moral peşte din toată împărăția peştilor. Şi binînțeles, a adăugat el liniştitor, în felul acesta vei deveni şi om, şi aşa vei fi un om *bun*.

Mai întâi, a spus el, privind cu severitate spre mica sardină, trebuie să renunți la modul tău de viață pescăresc. Aici, sardină sărmană, nevrednică. Aici. Priveşte aici, - a spus el amenințător în timp ce îi trânti ceva sardinei. Cele patru sute de reguli, legi şi ordonanțe pe care trebuie să le îndeplineşti pentru a-L face pe Dumnezeu fericit. Memorează-le! Şi nu călca vreuna *vreodată*, sau vei avea *mari* probleme. Probleme MARI! Fă ce-ți spun şi vei vedea că vei deveni om în *acest* fel, a declarat el, nu fără să aibă un simțământ mare de satisfacție. Tot aşa trăieşti şi viața umană.

Ține minte, respectă toate regulile, şi în cele din urmă vei deveni om. Şi, a continuat el, în timp ce vocea i se stingea, calcă *una* din ele, numai *una*, şi nu vei intra în lumea oamenilor.

Micuța sardină tocmai încerca să pună la cap ce auzise când a apărut înnotând un *peşte auriu* frumos, fericit, zâmbitor.

- Aud, că eşti în căutarea cheii spre victorie, a spus fremătând peştele auriu.

- Ei bine, de fapt, vreau să fiu om, a replicat abătută sardina, dar...

- Acelaşi lucru, a întrerupt-o peştele auriu. Să-ți spun totul despre ea. E uşor. *Fii* pozitivă. Priveşte fața bună a lucrurilor. Dumnezeu vrea ca toți să fim fericiți. Şi, a adăugat el umflându-şi pieptul, şi El vrea ca toți să prosperăm! Să ai gânduri bune. Fii bună. Fii blândă. Şi fii iubitoare. Fii întotdeauna iubitoare, indiferent față de cine. Şi mai ales, să te vezi pe tine însuți fericită, prosperă şi umană! Fă toate acestea şi vei deveni un om plin de succes.

Micuța sardină nu ştia ce să facă decât să se bucure la ideea unei astfel de situații. Tocmai era pe punctul să încerce să zâmbească larg când a auzit:

- Hei, tu!

- Sardino! Am auzit că eşti în căutarea *secretului*. Nu-i băga în seamă pe ceilalți peşti. *Eu am* secretul.

Micuța sardină şi-a croit drumul ondolându-se, apropiindu-se de impunătoarea *midie*. În următoarele zece minute micuța sardină a fost provocată, îndemnată şi impulsionată să „evanghelizeze, să-L slujească pe Dumnezeu, să-şi dea Domnului talentele, şi să împlinească Marea Însărcinare Pescărească ducând evanghelia în colțurile cele mai îndepărtate ale Oceaniei".

Sardina era pe punctul de a-şi scoate pieptul înainte, de a-şi pleca capul şi a porni într-o cruciadă evanghelistică prin toată Oceania când a auzit:

- Pssstt!

- Nu-i adevărat, se auzi o voce plină de mister şi confidență. Ai ascultat de peştele auriu, de labster şi de heringul roşu, nu-i aşa, micuță sardină?

- Da, şi de peştele ferăstrău şi de midie.

- Şi eu am încercat metodele lor. Nu-i bună nici una. Ei nu au ce cauți tu. Eu am găsit răspunsul. Nu mai trebuie să fii în situația aceasta jalnică. *Ce ştiu eu* are efect.

- Uaaaa! A strigat sardina. Sunt foarte bucuroasă să întâlnesc pe cineva care *cunoaşte*. Care este secretul? Şi apoi, ce peşte eşti tu? N-am mai văzut pe cineva ca tine. Luminezi în întuneric. Întâlnirea cu tine este electrizantă. Mă gândesc că tu cu *adevărat* cunoşti răspunsul!

- Eu sunt peştele luminos. Şi răspunsul, *secretul*, este gura ta. Trebuie să *vorbeşti* ca oamenii. Ei au un limbaj, ştii. Există limbajul uman, a spus peştele luminos cu o mare uimire şi cu un anumit mister.

Vorbeşte în limbi omeneşti. Acesta e răspunsul. Îți dă victorie şi putere. Gândeşte-te. Şi poți să fii cea mai puternică sardină din mare. (Vindecă pe toate celelalte sardine!)

Micuța sardină era de-a dreptul euforică în timp ce se unduia înapoi. „Am şase variante. Una din ele trebuie să dea rezultat. Ştiu! Ştiu ce voi face! Le voi încerca pe toate şase deodată."

Va reuşi mica noastră sardină? Nici o şansă. Îi vor fi înşelate aşteptările? Bineînțeles. Descurajată? Pun pariu.

Adevărul este că nici o sardină normală (sau un ton sau un somon) nu va lua în serios un astfel de sfat. Peştele nu este forma de viață potrivită pentru a trăi viața umană. *Biologia* stă împotriva acestui lucru.

Şi ce am putea învăța noi de la micuța sardină? Că aproape tot ce ni s-a spus despre „viața creştină victorioasă" are în vedere natura noastră umană. Natura ta umană este potrivită pentru a trăi viața creştină, după cum este nimerit pentru o sardină să trăiască viața umană.

„Pentru a fi un creştin bun..." se adresează, din punct de vedere biologic, cui nu trebuie, dacă se adresează vieții noastre de *Homo Sapiens*. Doar *o* formă de viață poate trăi viața creştină. Şi orice altă specie care încearcă aşa ceva este condamnată la eşec înainte de a începe să facă ceva.

Spune-i unei sardine să fie înger; spune-i vieții umane să „fie" creştină. În ambele cazuri, avem două trepte mai jos decât ar fi nevoie. Toate regulile morale, datoria, vina, mârâiturile, gemetele, sudoarea, entuziasmul, puterea voinței, memorarea versetelor, sau orice altceva este în vogă în aceste zile, nu te va ajuta nici pe tine, nici pe un peşte ca să trăiți viața creştină.

Mai întâi, viața creştină înseamnă să ai în tine viața supremă. Apoi, să trăieşti prin intermediul acelei vieți. Aceasta face ca toate celelalte oferte să fie fără valoare. Mesajul simplu al Domnului Isus: „Am venit ca voi să aveți *viață*", face ca intelectualismul să se arate ca nepricepere, revelează legalismul ca fiind un studiu nebun, şi face ca vorbirea în limbi să treacă pe ultimul loc.

Îți mulțumim, sardină mică, pentru că ne-ai arătat nebunia încercării vieții noastre de a fi o altă viață indiferent de formula aplicată. Să vedem acum ce lucruri uimitoare ne pot învăța nişte extratereştrii.

PATRUSPREZECE
Vizitatori din spațiu

Ai observat vreodată, că vizitatorii extratereştrii din povestirile ştiinţifico-fantastice sunt întotdeauna superiori nouă din punct de vedere technologic (şi intelectual)? Întotdeauna ei au o navă superioară, arme mai bune, o technologie mult mai avansată. Şi coeficientul lor de inteligenţă este de circa patru ori mai mare decât al nostru (fără să mai menționez că ei întotdeauna vorbesc *engleza*). Nu este nimic care să reveleze mai bine lucrurile pe care noi le considerăm a fi *superioare*. Pentru noi, superior înseamnă inteligenţă, technologie şi ştiinţă.

Dar îți dai seama că *undeva* există o viață superioară nouă? (Nu mă refer la Dumnezeu). Îi cunoaştem numele şi numărul membrilor speciei. Şi ei ne sunt *foarte* superiori.

Marțienii? Nu.

Atunci ce?

Oştile îngereşti. Într-adevăr ei sunt superiori oamenilor. (Noi suntem creați „cu puțin mai jos decât îngerii" Evrei 2:7). Şi ei sunt fiinţe extraterestre. Şi câteodată ne vizitează planeta.

Să ne imaginăm puțin. Să spunem că Domnul le-a dat permisie la un milion de îngeri ca să părăsească celălalt tărâm. În acelaşi timp El le-a dat posibilitatea să fie vizibili, *şi* permisiunea să viziteze galaxia noastră. Şi chiar să trăiască pe o planetă din apropierea noastră.

Doamnelor şi domnilor, faceți cunoştinţă cu nişte „invadatori extratereştri" reali. Şi faceți cunoştinţă cu o *mare* surpriză.

Ține minte, aceşti îngeri vor veni în tărâmul nostru cu punctele de vedere, valorile şi interesele pe care le aveau în tărâmul lor.

Aşa că, într-o dimineaţă strălucitoare, îngerii părăsesc tărâmul spiritual şi coboară pe o planetă nelocuită din apropierea sistemului nostru planetar. Noua lor locuință au numit-o ETERNA II. (Mai târziu astronomii noştri i-au dat acestei planete numele Palnitus Los Angeles, pentru a *nu* fi confundat cu cel al unui oraş de pe TERRA FIRMA I.)

Nu după multă vreme, vecinii noştri superiori au venit să ne viziteze planeta.

O vizită pe TERRA FIRMA I! Numele codificat al acțiunii: VFIV III (Vizitarea Formei Inferioare de Viață numărul III.)

Ne anunță dinainte că vor veni. Vor coborâ pe iarba din jurul Monumentului Washington, D.C., S. U. A.

Visele cel mai mărețe ale oamenilor încep să devină realitate. Vor întâlni o rasă mai avansată decât a lor.

Ora sosirii: *12.oo*
Distanța: *12 miliarde de ani lumină*
Durata călătoriei: *o,ooooo1 secunde*
Durata şederii pe TERRA FIRMA I: *o zi întreagă!*

Toți demnitarii pământului se strâng pentru cea mai generoasă recepție oferită vreodată.

Ca din nimic, apar îngerii.

Pentru că suntem atât de familiari cu recepțiile, dar atât de nefamiliari cu îngerii, să tragem cu urechea la ce spun aceştia atunci când îşi formează prima impresie despre noi.

Primarul Washingtonului: Este o mare onoare pentru noi ce ne-am adunat aici, să primim vizitatorii noştri din spaţiu.
(Îngerii şuşotesc între ei.)
Îngerii: (*Aceasta* este recepţie?)
(Aceasta este un loc tare mohorât.)
(De ce nu aprind luminile?)
(Steaua de acolo... vezi. Cea care dă lumina aia gălbuie urâtă. Cred că se va arde curând.)
(*Aceasta* este recepţie?)
(Cu lumină atât de slabă, nu-i de mirare că locul este atât de lipsit de strălucire.)
(De-a dreptul întunecos, după mine.)
(*Aceasta* este recepţie?)
(Cu siguranţă, forma aceasta de viaţă se mişcă încet.)
(Şi vorbeşte rar.)
(*Aceasta* este recepţie?)
(Ar trebui să vadă ce recepţie facem noi unuia din răscumpăraţi când vine!)
Primarul: Am dori să le arătăm vizitatorilor noştri câteva din minunile lumii noastre. Suntem conştienţi că voi sunteţi mult mai avansaţi decât noi, aşa că turul pe care îl vom face vă va permite să vedeţi stadiul nostru de evoluţie. De exemplu, aici vedeţi ultima realizare technologică.
Purtătorul de cuvânt al îngerilor: Hmmmmm.
Primarul: Priviţi aici. Acest telescop astronomic este îndreptat spre cel mai îndepărtat obiect pe care noi l-am descoperit.
Îngerul: Da. Pe drum ne-am oprit puţin acolo.
Primarul: O, aţi venit la timpul potrivit, tocmai acum se joacă ultimul minut al celui mai interesant meci de fotbal.
Îngerul: Hmmmmm.
Primarul: Iar aici vedeţi institutul de studii cel mai avansat, cel mai savant şi mai scolastic din lumea întreagă.
Îngerul: Scuză-mă Domnule Demnitar, mă gândeam în altă parte. Ce este?
Primarul: Un institut de învăţământ superior. Acum, dacă veţi privi la monitorul TV, vă vom arăta... ei bine, unde se câştigă banii. Vedeţi sala aceea unde oamenii zbiară unii la alţii? Ei bine, acela este centrul financiar al lumii. *Acolo* se câştigă banii.
Îngerul: Vai, ce mod curios de a plăti tribut unui idol - chiar şi pentru nişte păgâni. Ce nebunie. Dar templul unde stă idolul pare familiar. Cred că este arhitectură Renascentistă greacă. (Care ziceau că este numele zeului?)
Primarul: Şi acum, înainte să plecaţi, avem o surpriză pentru voi. Toate corurile tuturor religiilor şi a lumii întregi, s-au strâns aici într-o catedrală uriaşă pentru a vă cânta. Acesta este cel mai mare cor ce a cântat vreodată. Ei au ales să cânte pentru voi „Corul Aleluia” de Hendel. Vă rog, începeţi!
Îngerii: (Este jenant.)
(Este *îngrozitor*.)
(Să nu te vadă că nu-ţi place.)
(Este *de-a dreptul îngrozitor*.)
(N-am mai auzit pe cineva să cânte aşa de prost.)
(Ar putea măcar să pună suflet în ceea ce fac.)
(S-a terminat deja - cel mai scurt cântec pe care l-am auzit vreodată.)
(Da, foarte scurt. *De compătimit!)*
Primarul: Înainte de a pleca, ne-aţi putea spune ceva despre planeta voastră? Cam *cât* de avansaţi sunteţi? Unde vă găsiţi din punct de vedere technologic?
Îngerul: Uh, noi nu avem treabă cu aşa ceva.

Primarul: O educație superioară?
Îngerul: Trebuie să descopăr ce înseamnă așa ceva.
Primarul: Călătorii spațiale?
Îngerul: Da, puțin.
Primarul: Sporturi?
Îngerul: Nu.
Primarul: Distracții?
Îngerul: Ei bine, avem câteva distracții. Știi, cum mergeți voi la grădina zoologică și râdeți de maimuțe, așa râdem și noi câteodată.
Primarul: La maimuțe?
Îngerul: Nu.
Primarul: Atunci la ce?
Îngerul: *Mai bine* nu spun.
Primarul: O, vă rog. Sunteți între prieteni.
Îngerul: Ei bine, nu doar că vrem să râdem. Câteodată nu ne putem abține.
Primarul: Bun. Dar, care este motivul pentru care râdeți?
Îngerul: Mai bine nu spun!
Primarul: O, ei bine, ce faceți voi, forme superioare de viață?
Îngerul: Dăm slavă.
Primarul: Și...
Îngerul: Transmitem mesaje.
Primarul: Atâta tot?
Îngerul: Nu.
Primarul: Atunci ce?
Îngerul: Cântăm. Vreau să spun, *noi* cântăm de-adevăratelea!
Primarul: Nici o invenție? Nici o descoperire?
Îngerul: O, da. Chiar recent am făcut o descoperire incredibilă. Unul din îngeri a găsit o nouă octavă și încă două sunete. Am cântat aceste sunete noi timp de un secol sau două, numai ca să ne obișnuim cu ele. A fost extraordinar.
Primarul: Sunetele acelea atât... *atât de simple*. Sunteți *sigur* că sunteți o formă de viață superioară nouă?
Îngerul: Da, domnule primar. De aceasta suntem foarte siguri.

Cu aceasta îngerii au plecat, lăsându-și un răgaz de o,ooooo2 secunde pentru a se întoarce pe ETERNA II.

Care este ideea acestei fabule?

Sufletul uman se regăsește în technologie, educație, succes, sisteme bancare, ploitică, modă, filozofie, sport, psihologie, accepție, știință, inetelectualism, talente, teologie, specualții și în toate celelalte fațete ale expresiei sufletești cu multe fețe ale civilizației. Nici forma de viață de deasupra noastră, nici cea de dedesubt, nu sunt interesante de astfel de lucruri. De exemplu, câinii nu se ocupă de știință și technologie. Ei latră, își vânează cozile și pe pisici și latră și se joacă, și mârâie, și dau din coadă, și iarăși latră. Este o prăpastie uriașă între noi și cei ce ne sunt imediat inferiori. Observă că sistemul lor de valori și al nostru diferă foarte mult.

Mai mult, mai sus de noi pe diagrama biologică nu vei găsi intelectualism și filozofie. Aceste lucruri se *limitează* la nivelul omului. Mai sus, nici nu s-a auzit de așa ceva. *Toate* aceste lucruri se limitează la nivelul nostru. Nu educația este expresia cea mai înaltă din câte există. Activitatea mentală, filozofia, educația - acestea sunt lucruri căutate și de valoare pentru niște oameni *decăzuți*! Nu le faceți „creștine" - numind, de exemplu educația „creștină". Un alt exemplu: în cele două categorii de viață de deasupra noastră, nu există conceptul „să-ți folosești talentele în a-L sluji pe Domnul". Și *nevoia* de a „avea o explicație

rațională a credinței" este ceva ce aparține poziției noastre inferioare pe diagrama biologică; la fel este şi seminarul în care se predă aşa ceva.

Noi avem o mulțime de idei nescripturale. Le avem din alte surse decât cea a Duhului Sfânt din duhul nostru, *şi* din alte locuri decât Sfânta Scriptură.

De exemplu, noi atribuim lui Dumnezeu un fel de superioritate pe care literatura ştiințifico-fantastică o atribuie unor ființe cu o inteligență superioară. Ca urmare, dacă vrem să-L cunoaştem pe Dumnezeu, trebuie să absolvim o universitate.

Dragă cititor, *nu* aşa Îl cunoşti pe Dumnezeu.

Observă te rog, urcând pe scara biologică, lucrurile care țin de suflet devin secundare, centrale ajungând să fie lucrurile ce țin de spirit. Nu vei vedea niciodată un înger, care este cu o treaptă mai sus pe scara biologică, că este încântat de „o educație corespunzătoare", pe el nu îl interesează aşa ceva, cum nici pe un câine. Nici nu vei găsi un înger încercând să fabrice un automobil sau un televizor mai bun; şi nici nu-l vei vedea la o linie de asamblare automatizată, producând nişte produse electronice exotice nemaipomenite. Şi nici nu-l vei vedea luptându-se pentru a avea o casă cu patru dormitoare, trei maşini şi barcă!

Trebuie să ne amintim că până acum 15o de ani, rasa umană era analfabetă, într-un procent ce varia între 85 şi 99%. Cam cât timp a fost rasa umană analfabetă? Din zorii istoriei umane. Ideea: credința creştină poate fi practicată în toată profunzimea, gloria şi plinătatea ei fără pregătire şcolară, intelectualism, învățământ superior sau o înzestrare specială. Nu are nimic de-a face un coeficient mare de inteligență cu cunoaşterea lui Isus Hristos. Isus Hristos este întâlnit şi cunoscut adânc în părțile cele mai interioare ale ființei tale *spirituale*, nu în lobul frontal al creierului. Nu este nevoie nici măcar să ştii să citeşti pentru a trăi o viață creştină mai profundă. El se cunoaşte în lăuntru. Şi „în lăuntru" înseamnă „în spiritul tău", nu „în creierul tău".

Nu confunda sufletul tău omenesc cu natura spiritului tău răscumpărat şi înviat.

Sufletul uman este doar: uman. Pământesc. Cel mai minunat şi scump element al creației... sufletul... îşi îndeplineşte zilnic funcțiile: să comunice cu el însuşi; să comunice cu alții, să comunice cu ce se găseşte în jurul lui; şi să aibă o anumită ocupație. Dar hrănirea sufletului cu bogățiile cele mai ieştie din comun ale intelectualului nu-l face să fie spiritual. Nu, aceste lucruri fac doar ca puterea sufletului să fie *stranie*.

Prima activitate a unui credincios ar trebui să fie să cunoască un Domn şi un Mântuitor viu, răscumpărător, numit Domnul Isus Hristos care trăieşte în el.

Lasă câinii să latre, îngerii să se grăbească, şi oamenii să-şi mărească puterea sufletească în încercarea de a îndeplini atribuțiile spiritului. În acest timp, noi, creştinii, oridinar, ce avem un coeficient de inteligență de 1oo de puncte şi cărora Aristotel ni se pare deosebit de stupid, iar un doctorat de filozofie şi altul în teologie ca fiind absolut de nici o valoare pentru a-L cunoaşte pe Domnul, noi needucații credinței să facem ce trebuie să facem... împreună, să-L cunoaştem pe Domnul nostru!

Dacă îngerii sau câinii pot să ne învețe ceva, atunci este faptul că indiferent că eşti alb, negru sau purpuriu, că eşti liberal sau conservatic, artist sau nu vezi culorile, bărbat sau femeie, indiferent de educația pe care o ai, de poziția socială, de bunăstarea economică, de scopurile, ambițiile, crezurile politice, de formația culturală, *dacă* începi să atingi *cealaltă* viață care este în tine, şi *dacă* vei începe să trăieşti prin intermediul acelei vieți superioare, aşteaptă-te atunci la o revoluție a sistemului tău de valori. Îngerii nu fac jucării electronice din cauza vieții superioare din ei. Aşteaptă-te ca viața superioară din tine să revoluționeze *totul* din structura vieții tale.

În capitolul ce urmează vom trata compoziția bio-*zoe*logică a lui:

Adam înainte de cădere
Adam după cădere

Întreaga specie decăzută
Domnul Isus Hristos când era pe pământ
Isus Hristos cel înviat
Răscumpărații, în starea actuală
Isus Hristos în slavă.*

* Vezi Addenda I pentru mai multe informații despre unicitatea biologică a lui Isus Hristos.

PARTEA A IV-A

CINCISPREZECE
Diagrama biologică

Am vorbit despre creştini ca despre o specie distinctă, diferită de cea a oamenilor necredincioşi. Este aşa? Da, ca şi peştele de apă electric, avem „organe” în noi care nu se găsesc în necreştini.

Pavel spune că suntem o creaţie nouă. De asemenea, spune că suntem un „om nou”. (Cuvântul din limba greacă înseamnă „un om de tip nou” sau „o nouă umanitate” - adică, un om diferit de cei referiţi ca fiind omul *vechi*, sau vechea umanitate.)

Scriitorii creştini ai secolului al doilea se refereau la credincioşi ca fiind „o rasă nouă” sau „a treia rasă”, adică nici evrei, nici neamuri.

Iată o privire scurtă din punct de vedere biologic asupra primei creaţii şi a noii creaţii.*

Adam, înainte de cădere: un trup inocent şi un suflet cu totul inocent. Adam a fost perfect, cât de perfect l-a putut face Dumnezeu *fără* să pună viaţa Lui în el. Avea un spirit ce origina în tărâmul spiritual. Mediul lui de viaţă era grădina Edenului.

Nu s-a urmărit ca specia aceasta să rămână în această stare iniţială. Adam nu era terminat. A fost creat pentru a avea viaţa lui Dumnezeu în el. *Această* specie, aflată într-un stadiu neterminat, n-a fost gândită să devină o rasă de oameni.

Adam, după cădere: un trup locuit de păcat, un suflet lovit de păcat, afectat într-un sens negativ şi fără legătură cu Dumnezeu. Un spirit mort, din care cauză Adam nu mai avea legătură cu tărâmul spiritual - adică nu mai avea legătură cu bogăţiile care sunt în Hristos Isus în locurile cereşti. (Ef. 1:2,3)

Rasa decăzută a fiilor lui Adam: trupul a fost corupt de către păcat, acum este „carne”. În primul rând, omul este sub controlul păcatului care locuieşte în trupul lui... transformându-l în carne. Sufletul este mărit datorită încercării (nereuşite) de a îndeplini funcţiile spiritului. Spiritul este mort faţă de lucrurile spirituale şi omul este înstrăinat de Dumnezeu.

Isus Hristos, singurul Fiu născut din Dumnezeu, când era pe pământ: un trup fără păcat, un suflet perfect şi un spirit echilibrat perfect. Un spirit viu. Însăşi viaţa Tatălui şi Duhul Sfânt locuiesc în şi sunt una cu spiritul lui Isus.

Hristosul înviat: acelaşi ca mai sus, cu excepţia că trupul Lui material a ajuns cumva să fie şi spiritual. Spiritul, sufletul şi trupul Lui au trecut prin moarte. Este perfect în fiinţa Lui materială şi în cea spirituală, şi transcede creaţia spaţio-temporală.

Credinciosul: spiritul a fost făcut viu. În spiritul credinciosului locuieşte Isus Hristos care este una cu acesta. Sufletul i-a fost iertat, curăţit şi a avut parte de multe alte lucruri minunate. Mai presus de toate, sufletul este transformat. Când este transformat pe deplin, s-ar părea că are proprietăţile lucrurilor spirituale. Trupul este încă o problemă, aşteptând întoarcerea Domnului Isus Hristos pentru a fi *schimbat*.

Hristosul glorificat: cel ce domneşte acum în ceruri (şi care totuşi este în lăuntrul fiecărui credincios) este de nedescris, aşa cum Ioan a dovedit-o atunci când a încercat să-L descrie!

Credinciosul *înviat*, *după* ce Domnul se va întoarce? Nu cunoaştem răspunsul. Dar avem o speranţă extraordinară... pentru că

Nu ştim ce vom fi,

* Aminteşte-ţi că folosim termenii *biologie* şi *biologic* într-un fel special aşa cum este definit în capitolul I.

dar
vom fi ca El!

În partea a cincea ne vom ocupa de locul în care ar trebui să mergem pentru a experimenta o viață creștină mai profundă.

PARTEA A V-A

ŞAISPREZECE
Un habitat pentru specia noastră

Fiecare specie are un mediu de viaţă unic, complet diferit de cel al altor forme de viaţă. Dar, într-o zi această planetă a fost invadată de o formă de viaţă care nu-şi avea aici mediul de viaţă adecvat. Bineînţeles, El voia să schimbe această stare de lucruri. Avea planuri clare privind crearea unui habitat specific speciei Lui. El provenea dintr-o structură specială şi intenţiona să aibă un habitat similar pe această sferă verde-albastră. El va avea un habitat aici, chiar dacă va fi nevoie să şi-L aducă pe al Lui - care era într-un alt tărâm - printr-o Uşă care există între aceste două tărâmuri, şi să-l planteze aici pe pământ. Într-un fel sau altul, celelalte specii şi ceilalţi locuitori ai vechii planete avea să vadă sosirea atât a unei noi specii, *cât* şi a unui habitat complet nou potrivit ueni specii unice.

Acest invadator de „sus" făcea adeseori referire la locul de unde venise. Schimbă un cuvânt, din *împărăţie* în *habitat*, şi vei vedea cât de hotărât era El pentru a stabili aici pe pământ un loc unde El putea locui.

Eu nu sunt din lumea aceasta.
Habitatul meu nu este din lumea aceasta.
Habitatul meu este aproape de voi.
Căutaţi habitatul Meu şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.
Voi bea această cupă din nou cu voi în habitatul Tatălui Meu.
Tatăl Meu doreşte să vă dea habitatul *Lui*.
Ne vom întâlni cu El în habitatul Lui ca fii, pentru a intra apoi în habitatul veşnic.
Voi aţi moştenit habitatul *Lui*.
Habitatul lui Dumnezeu a venit la voi.
Misterul habitatului Meu va fi al vostru.
Dacă priviţi înapoi, nu sunteţi potriviţi pentru habitatul Meu.
Veţi sta jos şi veţi mânca pâine în habitatul Tatălui Meu.
Când va veni, nimeni nu va vedea habitatul Meu.
Eu sunt de sus.
Trebuie să vă naşteţi de sus pentru a putea vedea habitatul Meu.
Puteţi merge în habitatul lui Dumnezeu, numai dacă în voi este Spiritul.
Cei ce caută în spiritul lor sunt aceia care vor intra în habitatul lui Dumnezeu!

Locul acesta unde avea să trăiască noua specie era foarte important pentru Domnul tău.

Nu te gândi niciodată că habitatul (creat pentru specia ta) este lipsit de importanţă. Ca pentru orice altă vietate, supravieţuirea spirituală a ta şi a mea este dependentă de a avea un habitat adecvat. Ia habitatul natural al unei specii, forţeaz-o să trăiască într-un habitat nenatural ei, şi vei condamna specia aceea la dispariţie sau la o viaţă care nu este cu mult mai bună decât moartea. Suntem noi făcuţi pentru a trăi într-un habitat care nu se deosebeşte prea mult de o cuşcă? Sau, încă de aici de pe pământ, vom explora împreună cu El locurile veşnice ale habitatului Său? El ne-a eliberat ca să fim liberi!

Dacă noi, credincioşii, suntem biologic într-adevăr unici, şi dacă noi, credincioşii, suntem într-adevăr o creaţie nouă, dacă specia noastră a fost de curând adusă pe această planetă, dacă

într-adevăr suntem o specie ce are dreptul să trăiască în ambele tărâmuri dacă avem „organe” ce aparțin ambelor tărâmuri, atunci căutarea, găsirea şi trăirea în habitatul nostru natural este crucială pentru existența noastră.

Ai putea să ghiceşti cam cum ar fi în acesta. Domnul Isus este Unul ce aparține ambelor tărâmuri. (La fel şi noi). Aşa că ne-am putea aştepta ca acest habitat să fie alcătuit din elemente ale acestui tărâm şi din elemente ale celuilalt tărâm.

Ce putem spune însă despre specia aceasta nouă? Vom locui în habitatul oamenilor vechi, decăzuți şi necredincioşi? Vom accepta habitatul unei alte specii? Ei bine, habitatul lor nu ne este *potrivit*. Şi apoi, este împotriva normalului să accepți o altă structură. Nu, specia nouă care a început să se înmulțească pe pământ imediat după Înviere este destinată să aibă un habitat nou deosebit de orice altceva a văzut lumea.

Omul decăzut şi creatura aceasta nouă nu locuiesc în acelaşi habitat. Repet: habitatul nostru şi cel al omului vechi nu este acelaşi.

Primul din specia noastră a venit pe pământ şi a trăit treizeci şi trei de ani, singur. Nu mai avea pe cineva din „rasa” Lui. Totuşi, aşa cum am văzut, multele expresii ale civilizațieie omului decăzut nu l-au atras deloc. Pentru El, „civilizația” era ceva ce aparținea unei forme de viață inferioare!

Mulți au crezut că El va aşeza un nou habitat în Israel, că va ridica un tron, că va scutura jugul Romei, şi va inaugura o nouă națiune în care va trăi specia Lui unică. Dar cu o formă de viață inferioară! Nici una din granițele Italiei, Siriei, Greciei, Israelului, Egiptului, etc., nu a avut vreo influență asupra habitatului Său, nici cum să fie acesta şi nici unde. Atunci ce L-a influențat în stabilirea unui habitat pentru specia Lui?

A fost ceva ce a avut o influență *hotărâtoare*! Anumite lucruri au jucat un rol important în definirea domiciliului Său. Care au fost acestea?

Mai mult decât orice altceva, experiența Sa în trecutul etern a influențat proiectul habitatului de pe pământ. În cel mai mare dintre toți arhitecții acționau influențe puternice. Instinctele Lui lăuntrice. Experiența Lui *anterioară* pe care o avusese înainte de a veni aici. Viața din tărâmurile spirituale. Faptul că era Dumnezeu din adevăratul Dumnezeu şi în acelaşi timp în întregime om - această unitate paradoxală a influențat habitatul Lui.

Acestea au fost elementele care au influențat conceperea habitatului pe care El l-a stabilit aici. L-a stabilit având în vedere doi oameni: El şi tu. Instinctele Lui erau cereşti şi divine. Caracteristicile importante ale habitatului nostru aparțin celuilalt tărâm. El a trăit în tărâmul celor nevăzute, în locurile unde Dumnezeul ce Viu şi-a clădit locuința. A adunat toate aceste elemente şi a proiectat şi apoi a construit un habitat pentru noi cei care aparținem tărâmului material.

Cu siguranță locul unde El trăiese nu se asemăna cu nimic din ce văzuseră oamenii. Habitatele acestor două specii sunt incomparabile! Total. În locuința Lui cerească nu erau limite. Era liber de timp şi spațiu. Nu erau deosebiri rasiale, dar era cetățenie! Până la un moment dat, cetățenia acelui habitat s-a limitat la numai trei cetățeni: Dumnezeul Tată, Dumnezeu Fiul; şi Dumnezeul prin Duhul Sfânt. Puțini cetățeni într-adevăr.

În ziua Cincizecimii a crescut foarte mult numărul cetățenilor acestui habitat. După treizeci şi trei de ani petrecuți pe această planetă fără un habitat şi fără alți membri din specia Lui, dintr-o dată avea o mulțime de cetățeni asemenea Lui. Şi ei aveau un loc - unde toți puteau trăi împreună. El a dat naştere propriei Lui specii şi apoi i-a asigurat un habitat!

Şi cu siguranță, acest om nou, capul unei rase noi, a stabilit un habitat care se potrivea noii specii. Ține minte: păsările sunt ale cerului, peştii ai apei, vitele ale pământului. Habitatul şi creatura ce îl locuieşte se potrivesc. Dumnezeu, care este spirit şi este invizibil, aparține tărâmului celor spirituale şi invizibile.

Ce putem spune despre El şi despre specia Lui? După cum am văzut, El aparține ambelor tărâmuri. La fel şi noi. În tot trecutul etern, El a trăit în sânul Tatălui Său, şi apoi a trăit în

tărâmul vizibil timp de treizeci de ani. Aşteaptă-te ca habitatul Lui să se potrivească speciei din care face parte. În însăşi natura lui, habitatul acesta trebuie să aibă legătură cu cerurile şi cu pământul, cu locurile invizibile şi spirituale şi apoi cu cele materiale, vizibile.

Domnul tău a combinat experienţa Lui din trecut din tărâmul spiritual cu experienţa celor treizeci şi trei de ani trăiţi în tărâmul material, vizivil. A creat un habitat prin combinarea a două tărâmuri. În acest loc incredibil locuieşte specia Lui.

Întotdeauna o specie umblă instinctiv căutând să-şi *cunoască* habitatul natural. Dumnezeu pune în fiecare creatură un instinct care o face să-şi caute propriul habitat. Noi tânjim după acest loc toată viaţa noastră!

O oaie singură nu poate supravieţui. Şi chiar dacă ar supravieţui *singură*, viaţa ei n-ar avea nici un sens. *Trebuie* să trăiască în turmă. Aşa a creat-o Dumnezeu. Pentru o oaie turma este ceva organic ei. Peştii trăiesc în bancuri. Ia un peşte afară din banc şi lasă-l de unul singur, şi viaţa lui nu va avea sens, iar şansele de supravieţuire îi sunt nule. Leul trebuie să-şi aibă turma lui, altfel ajunge să fie prada celorlalte animale de pradă ale junglei. Chiar şi giganticul elefant ştie instinctiv că aparţine unei turme de elefanţi, acolo găsindu-şi protecţia, împlinirea şi rostul.

Chiar şi Domnul tău avea o atracţie pentru habitatul pe care l-a creat pentru noua specie. După ce şi-a început slujirea pe pământ, chiar Fiul lui Dumnezeu/Fiul Omului a atras în jurul lui bărbaţi şi femei care aveau o dorinţă profundă de a cunoaşte tărâmul spiritual. Ei tânjeau împreună. Toţi erau pe pământ. *Toţi* voiau să contacteze realitatea celuilalt tărâm. Ţine cont că El a fost acela care a decis cât de apropiat să fie cu urmaşii Săi în timpul celor trei ani de zile cât a stat cu ei. Ideea de *comunitate* este a lui Dumnezeu. Şi Domnul tău este acela care a „inventat” *părtăşia*. (De fapt a adus-o pe planeta noastră. *Părtăşia* a fost şi este din totdeauna activitatea principală a Dumnezeirii.) Timp de trei ani, ei au trăit strâns legaţi unul de celălalt, formând o comunitate a răscumpăraţilor.

Cu timpul, cei ce trăiau alături de El, adică de divinitate, au început să realizeze că *El* era tot timpul în contact cu *ambele* tărâmuri deodată.

Dar ei? Ce se va întâmpla după ce El se va înălţa şi ei vor rămâne pe pământ? Care le va fi habitatul? După ce i-a lăsat singuri au ajuns la concluzia că şi ei sunt creaturi ce aparţin ambelor tărâmuri. Şi aveau într-adevăr un instinct puternic după habitatul lor natural.

Da, urmaşii Lui s-au născut pe acest pământ. Dar după înviere, s-a întâmplat ceva diferit acestor bărbaţi şi femei. Şi ei „s-au născut de sus”. Fiecare a avut două zile de naştere, câte una pentru fiecare tărâm. Aceasta i-a deosebit pe ei de celelalte creaturi de pe planeta aceasta.

Dar tu şi restul speciei aveţi o dorinţă arzătoare să părăsiţi această creaţie veche. Să o părăsiţi şi să mergeţi în cea nouă. Dar noua creaţie (cerul nou şi pământul nou) încă nu a apărut! Unde va trăi această formă de viaţă nouă până la întoarcerea Domnului? Unde vor trăi ei până această creaţie dispare şi apare cerul nou şi pământul nou?

Un lucru este sigur: oamenii aceştia vor trăi într-o turmă, pachet, trib, cârd, sau *ceva*! Membri acestei specii nu vor trăi independenţi.

De Rusalii, ei nu erau pe punctul de a împrumuta habitatul altcuiva. Cei din specia aceasta nouă erau dependenţi unul de celălalt. Tată, Fiul şi Duhul Sfânt, cei ce au dat naştere rasei lor, au stabilit de mult standardele habitatului lor. Domnul Isus a trăit în „comunitate” şi în cer şi pe pământ! De fapt, El a adus din cer pe pământ ceva pe care oamenii o vor numi într-o zi „eclesia”.

Ideea de eclesie şi practicarea ei sunt vechi de când este Trinitatea!

După înviere, primii credincioşi nu au uitat. Ei călătoriseră cu El timp de trei ani de zile. Instinctiv (şi în urma experienţei lor din trecut) aceşti bărbaţi şi femei căutau habitatul căruia îi aparţineau, pentru a continua să trăiască alături de El, şi alături unul de altul. În ziua Cincizecimii ei au obţinut acest habitat nou.

Acolo, în acel habitat revoluționar au învățat ei şi alții din specia lor, să cunoască un Domn care locuia în ei şi să trăiască prin El. Trăirea vieții supreme a fost întotdeauna o experiență avută „împreună”.

Unde ne conduc pe noi aceste lucruri? Să vedem.

ŞAPTESPREZECE
Ce lipseşte evanghelicilor

Noi, evanghelicii, nu avem nici cea mai vagă idee ce înseamnă să-L cunoaştem pe Domnul *împreună*. Chiar de când am apărut în urma Reformației, am fost *fără* un habitat al nostru.

Cum aşa?

Marea majoritate a creştinilor evanghelici suntem prezenți într-o clădire înaltă cu un turn în vârf timp de oră duminică dimineața şi poate o oră şi jumătate miercuri seara. Ne salutăm unii pe ceilalți şi atâta tot! După ce stăm în jur de o oră pe scaune, ne luăm la revedere. După aceea fiecare este independent. Şi fără să ştim, fiecare din noi este ca o oiță ce s-a separat de turmă. Nici o altă specie nu este atât de lipsită de un habitat al ei, cu excepția animalelor închise la grădina zoologică!

Nu-i de mirare că suntem ca nişte ologi spirituali! Suntem privați de habitatul nostru natural. Tot timpul va fi aşa?

Slavă Domnului, Simon Petru îşi cunoştea habitatul. Citeşte din nou Noul Testament şi vei vedea cât de ataşați erau ei de „casa" lor nativă.

Să exemplific.

Întotdeauna când luăm Scriptura, citim mai *întâi* Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Dar nu acestea sunt primele şi cele mai timpurii cărți ale Noului Testament. Cele mai multe epistole au fost scrise *înainte* de scrierea celor patru evanghelii, şi au fost scrise eclesiei, nu unor indivizi. Acelaşi lucru este valabil şi în legătură cu evangheliile. Evenimentele scrise în evanghelii s-au desfăşurat primele; dar ele au fost scrise ceva mai târziu pentru beneficiul eclesiei, nu al unui individ.

Pe această planetă, viața Domnului tău a fost în primul rând trăită într-o enclavă de credincioşi. El a trăit în mijlocul unei comunități mobile de credincioşi. Ei au trăit alături de El. Mai târziu, au trăit împreună prin El şi pentru El. Întotdeauna a fost o experiență *colectivă*.

Reflectă cea mai veche scriere creştină aceeaşi atitudine: „să-L cunoaştem pe Domnul împreună"? A existat în primul secol o mentalitate individualistă? Să privim epistolele, în special cele ale lui Pavel.

Au fost adresate primele scrieri creştine individului? (Cam în felul acesta le citim noi.) Sau au fost adresate comunității de credincioşi? Au fost ele adresate ție, individului? Nu, dragă protestant evanghelic. *Nu*! Cărțile acelea nu au fost scrise pentru tine sau pentru mine. Cărțile acelea au fost adresate *habitatului*, în ciuda faptului că noi întotdeauna le vedem ca fiind scrise individului, şi în ciuda faptului că mentalitatea noastră cu greu poate concepe ca o scriere creştină să fie adresată ueni comunități.

Citeşte Galateni, pentru că se prea poate ca aceasta să fie prima scriere creştină. Tu şi cu mine am stors cât am putut din ea pentru a obține binecuvântările pe care le conține: binecuvântări *pentru tine, pentru mine*. Dar ea a fost scrisă unui habitat *întreg*, şi are sens de îndată ce este văzută ca fiind scrisă „nouă", nu „mie".

Probabil că acum aparții unui grup. O organizație religioasă non-profit, scutită de impozite? Dacă da, atunci probabil că tu cauți în toată Biblia încercând să găseşti organizația ta pe fiecare pagină! Dar cartea aceea nu a fost scrisă nici pentru mine, nici pentru organizația ta!

Galateni a fost scrisă unei comunități de credincioşi. Eclesiei. Cartea *aceea* s-a adresat unui habitat corporativ, văzut ca un tot. Cartea aceea nu-şi poate atinge scopul pentru care a fost

scrisă în afara habitatului organic, natural al speciei noastre. Domnul tău nu a scris cartea aceea unor indivizi. Întreg Noul Testament a fost adresat aproape în exclusivitate acelora ce fac parte din *habitatul* celor răscumpăraţi!

Dar bogăţiile care se găsesc în 1 şi 2 Tesaloniceni (următoarele scrieri creştine în privinţa vechimii)? Aceste două cărţi au fost de asemenea scrise unei comunităţi de credincioşi ce trăiau în habitatul lor organic.

Dar 1 şi 2 Corinteni?

Îmi pare rău. Ambele cărţi au fost scrise nu unui individ, ci unei eclesii, unui grup al unei noi specii ce trăiau în *turma* lor, *naţiunea* lor, *bancul* lor, *stolul* lor. Ambele au fost scrise acelora ce trăiau într-o împărăţie cu totul deosebită, o împărăţie care a invadat planeta aceasta venind dintr-un alt tărâm.

Dar Coloseni? Şi Filipeni? Şi Efeseni? Nu sunt scrise pentru tine, individul? Categoric nu. Fiecare a fost scrisă comunităţii de credincioşi, habitatului! Nu oii care s-a rătăcit de turmă şi care vrea să se descurce fără celelalte oi.

Dar epistola către Romani? A fost scrisă unui *grup de credincioşi* ce se întâlneau în casa lui Aquila şi Priscila. Nu organizaţiilor religioase. Nu ţie, credinciosul evanghelic independent.

Mai mult, promisiunile scrise în scrisorile acelea îşi vor pierde valoarea dacă vei încerca să le iei pentru tine, un individ. Au fost scrise către, se adresau, şi erau pline de promisiuni şi revelaţii specifice unei comunităţi corporative. Pentru habitatul lor.

Repet, nu-i de mirare că viaţa creştină nu prea dă rezultate. Suntem fiecare ca un elefant într-o grădină zoologică încercând să ţină locul turmei de elefanţi! Nici un elefant din grădina zoologică nu a cunoscut cu adevărat ce înseamnă viaţa de elefant şi nu o va cunoaşte până ce nu se alătură turmei lui din Africa!

A, dar 1, 2 Timotei şi Titus? Acestea sunt într-adevăr cărţi scrise unor *indivizi*. Da, dragă cititorule, şi cine sunt aceşti indivizi? Erau tineri bărbaţi care se ocupau cu *implantarea* unui habitat pentru cei răscumpăraţi. Erau *plantatori de eclesii*! Şi conţinutul acelor scrisori trata lucruri specifice implantării unui habitat pentru cei ce aparţin speciei noastre distincte.

Îţi mai rămâne cartea Filimon. În sfârşit! *Există* o carte în Noul Testament care este scrisă *doar pentru tine, individul*. Şi prima dată când o să-ţi fugă sclavul de acasă, să citeşti neapărat această carte!

Credincioşii primului secol au văzut credinţa creştină din punctul de vedere al unui habitat. Ce s-a întâmplat? Cum l-am pierdut? Putem să-l câştigăm înapoi?

OPTSPREZECE
Locul unde învățăm să trăim prin viața Sa

Există un anumit loc unde putem merge ca să învățăm cum să trăim prin intermediul unei vieți care nu este a noastră. Există un loc unde învățăm ce este viața creştină profundă. Este *singurul* loc pe care Dumnezeu ți l-a destinat pentru a învăța cum să trăieşti viața creştină. Trăirea vieții creştine şi cunoaşterea ei sunt *inseparabile* de acel loc. De la început, specia noastră (numită „creştină"), strămoşii noştri au trăit într-un mediu care era nativ cu însăşi instinctele omului.

Din nefericire, am pierdut locul acesta. Pentru cei mai mulți dintre noi locul acesta a fost pierdut pentru o perioadă de circa 1.700 de ani. Probabil acesta este motivul cel mai evident pentru care viața creştină este pentru noi atât de irelevantă. Pierderea a avut loc la circa trei sute de ani după Cincizecime. Cu mult timp în urmă. De atunci, noi, creştinii, într-un fel ca Adam, am ajuns să fim alungați din mediul nostru *natural*.

În mod tragic, cei mai mulți dintre noi nu suntem conştienți de acest lucru trist. Nici nu ne dăm seama ce impact a avut în viețile noastre. Din păcate, nu am revenit niciodată la habitatul nostru organic.

Suntem aproape singura specie de pe pământ a cărei populație a fost privată de mediul de viață natural. Problemele cu care ne confruntăm în redobândirea habitatului nostru sunt formidabile. Am colonizat habitatul oamenilor decăzuți; mai mult, ni se tot spune că habitatul nostru este ceva care *nu* este de fapt. De fapt, suntem continuu bombardați cu ideea că habitatul nostru natural este acest habitat artificial, neconfortabil, plictisitor în care *suntem*.

Pentru cei ce caută să trăiască viața supremă, întoarcerea la locul destinat vieții noastre este una din proprietățile principale.

În primele trei secole ale credinței noastre, pentru credincioşi lucrurile erau complet diferite. Este aproape imposibil să descrii cuiva din zilele noastre cum era habitatul primilor credincioşi. Dificultatea stă în faptul că noi avem cuvinte în vocabularul nostru pentru a exprima realitatea experienței *lor*. (Am avut un cuvânt, dar sensul i-a fost denaturat atât de mult încât folosindu-l confuzia sporeşte. Este un cuvânt pe care *nu* vrem să-l folosim dacă dorim să vorbim despre experiența primilor credincioşi şi despre habitatul lor. Ajungem astfel, să căutăm noi cuvinte. Dar toate cuvintele pe care le găsim nu sunt adecvate.)

Încercarea de a pricepe viața primilor credincioşi se reduce în ultimă instanță la descoperirea propriilor *instincte* spirituale, lăuntrice, care caută acel habitat. Aceste instincte *există*, acționând în tine, *chiar acum*. Şi instinctele tale se vor manifesta la vederea habitatului.

Care *a fost* habitatul nostru înainte de a-l pierde?

Ei bine, în primul secol, a fi *credincios* şi a fi în *acest habitat* erau unul şi acelaşi lucru. De fapt, tocmai habitatul era acela care îi *definea* pe urmaşii lui Hristos înaintea restului lumii. Nu doar credința în Hristos îi deosebea. Şi nici faptul că nişte indivizi au fost schimbați spectaculos de către Isus Hristos. Din contră, atât în ochii lumii cât şi ai credincioşilor, ceea ce-i definea era modul cum erau împreună.

Credincioşii şi habitatul lor era unul şi acelaşi lucru. Această mărturie singulară/duală a fost cea care a intrigat, mistificat, fascinat, ofensat şi atras pe cei necredincioşi. Habitatul celor

credincioşi se deosebea de orice fusese văzut vreodată. Păgânii erau intrigaţi şi deranjaţi de credincioşi şi de „modul lor de viaţă".

Care era habitatul lor? O întrebare dificilă. Răspunsul este greu de spus în cuvinte. Mai bine am începe să spunem ce nu era.

Habitatul primilor credincioşi nu era un loc retras în munţi sau în pustie, pentru ca acolo să scape de lume, să-şi crească copiii feriţi de decadenţa lumii, să cultive legume, să poarte bărbi lungi şi haine până în pământ. Primii credincioşi nu au încercat să scape de răzvrătirea, criminalitatea şi păcatul omului şi civilizaţiei sale care se descompunea. Aşa ceva nu trecea prin mintea lor. Din contră, acei temerari şi-au stabilit habitatul chiar în mijlocul *vechii* civizaţii umane, ignorând-o!

Civilizaţia este un complex de dependenţe internaţionale ale sistemelor oamenilor decăzuţi. În mod ciudat, indivizii care fac parte din acest sistem sunt dependenţi de sistem şi complet limitaţi de el, dar şi trăiesc foarte independent unul de celălalt.

Habitatul credinciosului nu are o structură naţională sau internaţională. Prin natura lui, habitatul lor era local. Erau doar întruniri locale. În anumite situaţii aveau legături şi cu credincioşi din alte părţi.

Acest habitat cuprindea pe toţi credincioşii. Erau apropiaţi unul de celălalt. Se sprijineau unul pe celălalt. A fi împreună era esenţial pentru ei. Nu aveau de-a face cu o anumită clădire specială. Erau *inter*dependenţi unul de celălalt (şi de Domnul).

Habitatul lor funcţiona douăzeci şi patru ore pe zi. Era plin de dragoste şi purtare de grijă. De asemenea, era multă experienţă spirituală. Zilnic. Da, zilnic ei atingeau pe Domnul care locuia în lăuntrul *fiecărui* credincios, şi în *toţi*.

Este dificil să găseşti astăzi un cuvânt pentru acea experienţă pierdută de mult. Încercăm să folosim termeni ca *trăire corporativă* şi *viaţa eclesiei*. Folosim, de asemenea, cuvinte noi ca întrunire şi întâlnire, însă ambele sunt foarte neadecvate. Folosim *comunitate creştină* sau doar *comunitate*. În încercarea de a descrie acest habitat s-ar putea să foloseşti cuvântul original - *aclesia*. Oricum, folosirea cuvântului corespunzător din limba engleză este catastrofală.

Oricum, habitatul nostru *natural* nu este ceea ce ni se spune nouă că ar fi. *Nu* este strângerea noastră pentru o oră duminica dimineaţa. Trist este că atunci când credincioşii au fost daţi afară din habitatul lor şi introduşi în clădiri ridicate prin sponsorizare guvernamentală, cei mai mulţi au înţeles că cuvântul eclesia înseamnă să fie împreună şi să se vadă câteva clipe pe săptămână.*

Primii credincioşi *nu* considerau eclesia ca fiind o întâlnire solemnă timp de o oră pe săptămână, şi apoi şase zile şi douăzeci şi trei de ore trăite în civilizaţia omului decăzut. Aveau propria lor comunitate, ei *erau* comunitatea. Aveau propria lor „civilizaţie". Erau în ea tot timpul zilei şi pe toată durata anului.

Noi avem înaintea noastră o problemă de proporţii uriaşe: *cum* să descoperim care ne este habitatul.

Este important?

Niciodată viaţa creştină nu are sens fără el. Creştinul care astăzi caută să se maturizeze în Hristos se prea poate să nu fi auzit vreodată de acest habitat şi în mod sigur nu ştie că are nevoie de el. Şi totuşi, instinctiv, tânjeşte după el. Dar un credincios nu va vrea niciodată *cu* adevărat acest habitat oricât s-ar strădui cineva să i-l descrie, decât atunci când îl experimentează! Şi experienţele acestea sunt rare. Eşti optimist dacă crezi că găseşti aşa ceva.

Oricum, *viaţa creştină* din primele zile ale credinţei a fost o viaţă trăită în dragoste şi purtare de grijă, o viaţă trăită aproape de alţii, o viaţă a experimentării lui Hristos împreună, lăuntric şi corporativ.

* Vezi Addenda IV pentru mai multe informaţii despre ce s-a întâmplat cu habitatul nostru după Constantin.

Constantin a schimbat totul! Când el a ocupat tronul Imperiului Roman, creştinii reprezentau mai puțin de 4 procente din populație. Înainte de el, creştinii se întâlneau în case şi trăiau în enclave. La moartea împăratului Constantin, cam toți erau „creştini”. Şi, dragă cititor, erau acm *prea* mulți creştini.

Cealaltă nenorocire a fost că *statul* (Imperiul Roman) a început să ridice locaşuri unde să se întâlnească credincioşii. Clădirile acestea au fost ridicate pe cheltuiala statului şi *date* creştinilor ca daruri.

Mentalitatea păgână a acelor vremuri considera „religia” ca fiind mersul la un templu păgân o dată sau de două ori pe săptămână, a se sta în jurul unui altar urmărind un grup de preoți îmbrăcați în haine închise la culoare, cu o înfățişare sobră, ce ofereau un sacrificiu unui zeu păgân. Când ritualul se termina, toată lumea mergea acasă! În cele din urmă, această mentalitate a pătruns în creştinism. S-a pierdut natura corporativă a eclesiei. S-a sfârşit cu comunitatea. Enclavele au dispărut. Habitatul natural al speciei noastre a dispărut şi el. Şi cu el a dispărut şi locul adecvat unde să se poată învăța cum să trăieşti prin viața Domnului.

Datorită acestei pierderi, tu şi cu mine am suferit o pierdere spirituală *aproape* ireparabilă.

Această carte pe care o citeşti acum nu îți sugerează ție, credinciosului, că poți spera să ajungi să trăieşti viața supremă în afara habitatului organic al acestei vieți. Pentru cei mai mulți dintre noi, aşa ceva nu-i posibil. Un motor cu aburi nu va merge cu nisip, şi nici cu unul cu ardere internă cu apă. Şi pentru credincioşi ca tine şi ca mine, oameni *obişnuiți*, nu credincioşi *ieşiți din comun*, nici nu ne reuşeşte trăirea vieții creştine în izolare. Şi nici dacă mergem la biserică duminica.

Vai, dragă cititor, urăsc să-ți spun aceasta, dar „motorul” nostru nu va funcționa bine acolo unde „se întâlnesc doi sau trei”, sau într-o şcoală biblică acasă, sau în întâlnirile de părtăşie din case. Într-adevăr, viața creştină are de-a face cu o formă de viață; dar are de-a face şi cu *habitatul* acestei forme de viață.

Cam cât poate trăi „viața de oaie” un mieluşel proaspăt născut, de unul singur? Până dă de primul urs, sau are nevoie de prima înghițitură de apă, sau întâlneşte primul leu. Un miel supraviețuieşte şi se dezvoltă armonios numai în cadrul habitatului său natural.

Noi, credincioşii evanghelici, avem nevoie - zi şi noapte - de corporativitatea trupului lui Hristos, oricât de mult urâm să acceptăm că este aşa. Un câine sau un lup poate supraviețui singur. Dar este împotriva normalului să încerci aşa ceva. (Atot-independenta pisică poate să supraviețuiască şi *să-i fie bine* de una singură! Dar noi nu suntem pisici.) *Noi suntem miei!* Miei fragili, slabi! Şi suntem slabi cu toată puterea voinței pe care o avem. *S-ar putea* să supraviețuim, dar împlinirea destinului nostru spiritual nu se poate face de unul singur. Trăirea vieții supreme este o aventură în mijlocul unei comunități, a unui *trup* de credincioşi dedicați acestui scop. Indiferent că au parte de slavă sau de moarte, de binecuvântare sau secetă, de iad sau de culmea fericirii, de ospăț sau foamete, credincioşii sunt oamenii care trec împreună prin toate acestea, douăzeci şi patru de ore pe zi, tot anul, pentru tot restul vieții lor.

Aşa a fost la început. Fie ca să se repete.

NOUĂSPREZECE
Țara eclesiei

Împărățiile acestei lumi se întind pe anumite zone de pământ. Pe de altă parte, păsările nu vor fi limitate de granițele națiunilor omeneşti. Şi nici pe noi nu ne vor limita. „Turma” noastră se întâlneşte oriunde. Dacă într-un anumit oraş sau țară sunt oameni din specia noastră, aceştia se vor întruni din instinct. Granițele stabilite de albine, sau de furnici, sau de către oameni, sau oricine altcineva, nu ne vor opri.

Națiunea noastră nu se confundă cu națiunile oamenilor, pentru că în lăuntrul habitatului nostru organic, fiecare se găseşte sub *directa* conducere a lui Isus Hristos. Nu există ierarhie de comandă, ci o ordine biologică. Ca într-o familie... organic.

Cei din specia noastră se adună instinctiv. Împărtăşim. Cântăm. Ne închinăm Regelui nostru şi Îl urmăm în timp ce El ne vorbeşte fiecăruia în spiritul lui. Noi avem grijă unul de celălalt. Ne iubim unul pe celălalt. Dar nu cu o dragoste omenească. Ci, cu o dragoste a formei de viață supreme.

Este uşor să descrii atmosfera acestui habitat. Este o atingerea a pământului, dar este şi o atingere a cerului. Este o interfață: este locul unde tărâmul spiritual şi cel material se suprapun. Acolo, unde are loc suprapunerea, *acolo* trăieşte specia noastră.

Acolo înveți să trăieşti prin intermediul vieții supreme ce a fost implantată în tine. Ca Simon Petru, tu eşti *deja* părtaş al firii Dumnezeieşti, dar în habitatul acesta vei învăța cum să-ți descoperi spiritul, să-i înțelegi modul de a acționa, şi după un timp începi să faci deosebire între minte, voință, emoții pe de o parte şi spirit pe de altă parte. Nu vă veți aduna pentru a învăța în primul rând ce este puterea, viziunile, profețiile, miracolele, semnele şi minunile. Acestea sunt lucruri de rând pe care le-au avut din plin credincioşii din toate generațiile. Mai degrabă, vei învăța ceva foarte *rar* cunoscut: cuvântul este *părtăşie*. Învățarea ei cere un anumit timp. Da, părtăşie cu alți credincioşi. Însă mai mult, mult mai mult.

Părtăşie cu Isus Hristos.

Ultima propoziție *nu* face referire la rugăciune. (Adică, nu la o rugăciune de tipul: pune-te pe genunchi în fiecare dimineață şi roagă-te timp de o oră.) Ci mai degrabă, o *părtăşie* de genul celei avute de Adam în grădină, ceva ce Isus a făcut tot timpul zilei trăind în prezența Tatălui Său şi având părtăşie cu Domnul *din lăuntrul Lui*.

Probabil că cea mai importantă activitate care se desfăşoară în interiorul habitatului speciei noastre este învățarea părtăşiei cu Domnul Isus Hristos. Este un lucru rar, şi se limitează doar la cei din specia noastră.

Treptat, vei învăța să trăieşti prin viața *Sa* implantată în tine. *Aceasta* este ocupația de bază din habitatul speciei noastre. *Nu* serviciul divin, *nu* obligații, *nu* norme morale, *nu* legi, *nu* ordine, *nu* comenzi, *nu* organizare. *Părtăşie* cu El.

Nu înveți *de unul singur* această părtăşie cu El, ci împreună cu alții, cu cei din specia *ta*. Cu cei slabi, nu cu cei foarte disciplinați. Cu cei slabi moral, nu cu cei care au înclinații de a fi spirituali. Cu cei care *nu* sunt speciali, nu numai cu cei înzestrați. Şi cu alții asemenea ție!

Amintește-ți că această carte a făcut afirmația: încercarea de a învăța să trăieşti viața supremă fără să ți se arate *cum*, încercarea de a comunica cu Isus Hristos făcută fără frații şi surorile tale, fără să fii în permanență înconjurat de alții, fără să cauți tot timpul să-L cunoşti pe El împreună cu alții... te va conduce aproape sigur la dezamăgire.

Cum va arăta cursul vieții tale, drag membru al noii creații?

Dacă eşti foarte tânăr, dacă l-ai întâlnit de curând pe Hristos, atunci eşti foarte binecuvântat. Încă nu ai învățat să faci lucrurile într-un mod greşit. Întocmai ca rățuşca urâtă, trebuie doar să-ți dai seama că nu eşti rățuşcă. Eşti o lebădă. Du-te. Trăieşte viața unei lebede. Stai în compania altor lebede. Diferi biologic de rațe. Lasă rațele să-şi vadă de problemel lor; tu trăieşte alături de lebede. Acolo, cu ele, trăieşte viața de lebădă.

Ce vei face împreună cu alte creaturi asemenea ție? Îți vei trăi restul vieții împreună cu ele? Care este numele acestui habitat, al acestei națiuni glorioase a cărei populație o formează chiar membri familiei lui Dumnezeu?

Ei bine, tu cauți ceea ce se numeşte *eclesia*. Adunarea poporului lui Dumnezeu. Biserica. Dar este o biserică timp de douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Aceasta este împărăția şi *acum* este cunoscută şi experimentată pe această planetă!

O anticipare. O anticipare a ceea ce va urma. Şi ce va urma? Ceva asemănător, mult mai amplu şi mai profund. Astăzi este eclesia. Mâine va fi un oraş şi o mireasă. Nici o altă formă de viață de pe această planetă nu are ceva cât de cât similar cu habitatul nostru! Aleluia!

Ca şi credincios în Hristos, ai două lucruri de făcut: (1) să înveți să trăieşti prin însăşi viața lui Dumnezeu; şi (2) să trăieşti această viață împreună cu cei care au aceeaşi formă de viață în ei.

Toate acestea necesită timp, foarte mult timp. Trei sau patru ani vor fi necesari doar pentru a porni. Cam cât durează până ajungi ca viața ta să fie Hristos? Cam toată viața ta. Îmi pare rău, dar transfomarea necesită mult timp. Acesta este modul pe care Domnul tău l-a ales. Aşa ceva este destul de greu de acceptat de către credincioşi, mai ales dacă sunt americani. Noi vrem totul într-o clipă. La *această* evanghelie nu se poate „adăuga apă şi amesteca" pentru a obține ce vrem noi. Mai mult, nu sunt scurtături pe calea transformării, nici experiențe *singulare*. Nici experiența Cincizecimii, nici cea a Paştelui, nici cea a Crăciunului, nici cea a Anului Nou, nici cea de ziua națională, sau orice altă experiență pe care în mod sigur cineva va căuta să te facă să o ai, nu va ajuta să scurtezi timpul necesar creşterii tale în realitatea profundă a lui Isus Hristos. Nu este *nimic* care să poată grăbi acest proces care este mai degrabă unul încet.

Ce aştepți să ți se întâmple ca urmare a trăirii vieții supreme?

Este uşor de răspuns. Aşteaptă-te să ți se întâmple ce i s-a întâmplat Domnului tău, Isus Hristos. Slava, minunăția, părtăşia pe care le-a cunoscut alături de Tatăl ce locuia în lăuntrul Lui. (Şi părtăşia pe care o vei avea atât cu Tatăl cât şi cu Fiul care locuiesc în lăuntrul tău.)

Vezi, Domnul tău nu este doar întâiul din specia aceasta, El este şi calea înspre ea. El este istoria acestei vieți. Orice s-a întâmplat cu El când a trăit pe pământ - orice a experimentat pe această planetă trăind prin viața Tatălui Său - mai mult sau mai puțin, *acesta* este destinul *tău*. Într-un fel sau altul, ceea ce probabil vei experimenta tu sau cineva apropiat ție (unul care locuieşte în acelaşi habitat cu tine) va fi ceea ce a experimentat El, istoria Lui, orice i s-a întâmplat Lui în cadrul experimentării *acelei* vieți superioare. Experiența ta *lăuntrică* cât timp vei trăi pe pământ va fi experiența lăuntrică a Domnului, pe care a avut-o când a trăit pe pământ. Istoria Lui spirituală va deveni istoria ta spirituală.

Voi încheia, dragă cititor, cu un lucru pe care ar trebui să-l iei serios în considerare dacă vei începe această aventură, a fost voia Lui şi *este* voia Lui pentru tine. Ai grijă înainte de a te decide să faci această călătorie, pentru că în însăşi natura vieții *Lui* vei găsi multe, multe lucruri. Şi unul din lucrurile acestea este crucea.

Trăirea vieții supreme te va conduce în mod aproape sigur la crucificare.

Ar trebui să cumpăneşti serios timpul necesar transformării, nevoia de a fi în eclesia, şi certitudinea că vei avea parte de *cel puțin* o crucificare de clasa a I-a.

Eşti sigur că vrei *cu adevărat* aşa ceva?

Dacă decizia finală este da, atunci nu sta. Găseşte-i pe alții cu aceeaşi dorință în inimă şi alătură-te speciei tale din Țara Eclesiei!

ADDENDA

ADDENDA I.
Unicitatea biologică a lui Isus Hristos şi a credinciosului

Când Dumnezeu a venit pe pământ într-o fire asemănătoare cu cea umană, am putut vedea diferenţa biologică mare dintre viaţa divină şi viaţa umană.* De asemenea am văzut diferenţa dintre sistemele de valori, dintre modurile de viaţă, şi dintre conceptele despre politică, conducere şi educaţie. Când cel numit Isus a trăit viaţa divină, tot ce a făcut şi spus ne-a arătat deosebirea profundă dintre aceste două forme de viaţă.

Se pare că în această fiinţă diferită biologic nu era loc pentru inteligenţă, ştiinţă, teologie şi toate celelalte preocupări ale vechii specii.

Să mergem la miezul problemei. Pentru cele două specii viaţa se desfăşura în două sfere diferite.

Să vedem câteva elemente ale vieţii Lui care lipsesc în întregime celei de-a treia vieţi.

Ceilalţi sunt conduşi de sufletul lor; El este condus de spiritul Lui. Spiritul celorlalţi oameni era plin de moarte moştenită de la Adam. Spiritul lui Isus era viu şi era umplut cu Duhul Sfânt (Lc. 4:1).

Exista o trecere între acest tărâm şi celălalt tărâm. Şi ea exista pentru El! Putea auzi şi vedea lucrurile ce se întâmplau în celălalt tărâm. Lucruri ce îşi aveau originea şi locuinţa în celălalt tărâm pătrundeau prin această trecere ca să ajungă la El (Mat. 3:16).

Prin acest pasaj - deschis pentru El - au pătruns chiar şi creaţii din celălalt tărâm pentru a veni şi a-I purta de grijă (Mat. 4:11).

Incredibil, a spus unui om nu numai ce gândea, dar şi că într-o zi va vedea cele nevăzute (Ioan 1:51).

Ştia cu precizie unde erau peştii din mare (Luca 5:4-7).

Alţi oameni gândeau folosindu-şi inteligenţa. Isus a făcut mai mult de atât; a perceput (Luca 5:22).

Ştia că trăise anterior într-un alt tărâm, că provenea din acel tărâm, că celălalt tărâm era superior acestuia şi, pentru că provenea din acel tărâm, era „deasupra” lucrurilor acestui tărâm. Spusese de asemenea că *văzuse* şi *auzise* lucruri care erau din celălalt tărâm. Mai mult, lucrurile pe care le spunea erau cele pe care le văzuse şi auzise acolo (Ioan 3:31; 8:26; 15:15).

Ioan Botezătorul a spus că Spiritul din Isus era nemărginit, că acest Spirit îl făcea să audă ce spunea Dumnezeu şi că singurele lucruri pe care le vorbea erau cele auzite din partea lui Dumnezeu. (Ioan 3:31-34).

Domnul Isus putea privi la o femeie şi să-i spună câţi soţi a avut (avusese 5!), şi că fusese aleasă de Tatăl pentru a primi viaţa supremă (Ioan 4:16-18).

Ştia de asemenea că va începe o nouă rânduială. Locul în care vor merge urmaşii Lui să-L slujească pe Dumnezeu era în lăuntrul spiritelor lor pline de viaţă (Ioan 4:23-24). Ştia de asemenea că fusese trimis să caute pe aceia pe care Tatăl Lui îi căuta. A venit să-i găsească pe aceia care Îl vor sluji pe Tatăl Său în lăuntrul fiinţei lor.

Ştia (adică, avea o cunoaştere experimentală) că oamenii complotau să-L omoare (Mat. 12:15).

---

* Vezi capitolul I pentru a înţelege modul în care sunt folosiţi termenii *biologie* şi *biologic*.

Ce era acoperit a fost dezvăluit, ce era ascuns a fost făcut cunoscut. În El se întâmplau lucruri care nu se întâmplau într-un muritor. (Lc. 12:2).

Dumnezeu Tatăl va fi un credincios şi îi va cunoaşte nevoile înainte ca acesta să le ştie (Mat. 6:4,6,8).

Preţuia foarte mult celălalt tărâm, şi a spus apoi că celălalt tărâm era în El. Şi a spus că acelaşi tărâm va fi *în* credincios! Comoara aceasta poate fi depusă într-un credincios. Le-a spus să caute şi să găsească celălalt tărâm! Le-a spus unde era - în lăuntrul lor (Mat. 6:19ff,; 6:33).

Se aştepta ca cei ce-L urmau să audă, să vadă şi să *perceapă* ce alţii nu puteau (Mat. 13:14,16; Lc. 8:46). A spus nu numai că un credincios poate *vedea* celălalt tărâm; se şi năştea acolo. Puteai şti dacă te-ai născut acolo. Tărâmul acela se manifestă într-un mod similar cu cel al vântului (Ioan 3:8).

Isus a spus că trăise în acel tărâm, că venise de acolo, că se va întoarce acolo, şi chiar atunci când vorbea, El era acolo (Ioan 3:13). Mai departe, spunea că cel care nu este regenerat nu poate înţelege lucrurile acelui tărâm (Ioan 3:12)!

A spus că provenea „de sus", acolo unde se vor naşte şi cei ce-L vor urma. „Sus"! (Ioan 3:3,31; 8:23; 19:11).

Se pare că „sus" este un loc foarte important!

Domnul avea un simţământ profund al locului de unde venise, şi un simţământ că cei mai mulţi de pe pământul acesta nu înţeleg şi nu vor merge *vreodată* în locul de unde a venit (Ioan 8:14). Avea un simţământ şi mai puternic că Tatăl Lui era cu El, şi că nu era niciodată singur (Ioan 8:16). A spus de asemenea că Tatăl Său care locuia în El adeverea în El, lucrurile pe care le spunea şi făcea (Ioan 8:18).

Fusese trimis din celălalt tărâm în acesta de către Tatăl Lui (Ioan 8:26); şi Tatăl era în El şi făcea toate lucrările (Ioan 5:17).

Când era pe pământ, Isus Hristos era cu Tatăl Lui; Îl putea vedea şi *auzi*. Vorbea numai lucrurile pe care Tatăl i le spunea, şi aceasta Îi făcea plăcere Tatălui (Ioan 8:28, 38). El a ieşit din Tatăl (Ioan 8:42; 7:28-29).

A spus că cei ce-L urmează vor putea *auzi* pe Dumnezeul care locuieşte în ei (Ioan 8:47).

Isus Îl cunoştea experimental („*cunosc*") pe Tatăl (Ioan 8:55).

Îl vedea pe Avraam. (Ioan 8:56).

Putea împărtăşi viaţa Sa şi viaţa Tatălui Său unora din cei ce erau a treia formă de viaţă, decăzută. Acestora le va da din plin viaţa Sa. Nu puţin din viaţa Sa, ci din abundenţă (Ioan 10:10). Atunci urmaşii Lui Îl vor putea *auzi*; chiar şi cei ce nu erau încă născuţi, într-o zi vor auzi glasul Lui. Ştia cine sunt cei aleşi şi cine nu (Ioan 10:11-18).

Putea şi avea să se întoarcă în celălalt tărâm. Duşmanii Lui nu puteau merge acolo. Spunea că El era *deja* în tărâmul în care avea să meargă („unde Eu sunt"; Ioan 7:34).

Tatăl are cea mai superioară formă de viaţă, la fel şi Fiul; şi unii dintre cei morţi îi vor auzi vocea, vor învia şi *vor primi şi ei această viaţă* (Ioan 5:26-29). El dăruieşte viaţa supremă (Ioan 10:28).

Dacă vii la *Hristos* (nu la Scriptură, ci la Hristos), *El* îţi va da chiar *această* viaţă (ioan 5:39-40).

A spus: „Eu nu provin din tărâmul acesta. Toţi ceilalţi provin de aici, dar Eu nu. Refuzaţi să credeţi în Mine şi nu veţi primi niciodată viaţa ci veţi rămâne în păcat şi moarte" (Ioan 8:23-24).

„Sunt una cu Tatăl. Nimeni altul nu este una cu El. Dar urmaşii mei vor fi una cu Mine" (Ioan 10:30; Ioan 17).

„Am venit din celălalt tărâm ca să fiu pâine de mâncat. Mâncaţi *această* pâine ca să aveţi viaţa supremă în voi". Adevărata pâine este o *persoană*, nu un *lucru*, şi pâinea aceasta este veşnică (Ioan 6:32-38).

El, şi numai El, putea să-L vadă pe Dumnezeu; a venit de la Tatăl pentru a căuta ce era al Lui ca să le dea viaţă (Ioan 6:46ff.).

Şi, bineînţeles, a spus că trăia prin intermediul vieţii Tatălui Său. Mai departe, cine mănâncă din Isus Hristos va avea aceeaşi viaţă, şi va putea să trăiască prin intermediul ei (Ioan 6:57). Nu vorbea de carnea materială, ci de împărtăşirea din spiritul Lui care este viaţa veşnică (Ioan 6:63).

Isus ştia de la început cine *va* crede şi cine *nu* (Ioan 6:64-65).

Când vorbea de „spirit" vorbea despre viaţa Lui. Şi când vorbea despre „viaţa" Lui, vorbea despre spirit. Şi credinciosul le putea avea pe amândouă în el. Şi putea trăi în acel spirit şi prin intermediul acelei vieţi (Ioan 6:63).

Isus Hristos a trăit mai mult folosindu-se de revelaţie, percepţie şi intuiţie - caracteristici ale vieţii Sale divine, şi nu prin intelect, puterea voinţei şi emoţii. Ucenicii Lui vor avea şi ei într-o anumită măsură acest fel de viaţă. Este cu putinţă să înveţi (să ajungi să experimentezi) modul de „gândire" al celuilalt tărâm (Mat. 16-17).

Celălalt tărâm poate fi legat şi făcut să se supună unui credincios care se găseşte aici, în tărâmul nostru (Mat. 16:19; 18:18).

Există un alt habitat unde vom trăi noi (Luca 16:9).

Ce este mai important se găseşte adânc în lăuntrul omului (Marcu 7:15).

Probabil că cel mai profund lucru pe care îl vom experimenta ca şi creştini ce căutăm să avem o umblare aproape de Domnul este acesta: toată experienţa spirituală a Tatălui se radiază către Fiul. O mare parte a acestei experienţe care curge din Tatăl şi este experimentată de către Fiul este *re-radiată* către credincios (Ioan 10:15-16).

După ce Domnul înviază spiritul credinciosului, acest spirit nu mai gustă moartea (Ioan 11:25-26). Viaţa din acel spirit a murit odată şi a înviat apoi. Aşa că spiritul credinciosului şi noua sa viaţă superioară nu vor mai gusta moartea! Isus Îl auzea pe Tatăl în lăuntru, şi de asemenea Tatăl Îl auzea pe Fiul în lăuntru. Între ei nu era necesară o conversaţie verbală. De ce? Ei aveau părtăşie continuă care *întotdeauna* avea loc *în* Isus Hristos (Ioan 11:41-42).

Prin moartea Lui El îi va aduna pe cei aleşi şi ei vor deveni copii ai lui Dumnezeu (Ioan 11:52).

Câteodată, Isus Hristos suspina adânc în spiritul Lui, o experienţă ce a fost re-radiată credinciosului (Marcu 8:12; Rom. 8:26).

Isus şi noua Sa creaţie sunt liberi de toate obligaţiile faţă de civilizaţia celei de-a treia forme de viaţă decăzute; uneori ei se conformează acesteia, doar pentru a nu ofensa (Mat. 17:27; Rom. 15; Gal. 1-5).

Acestea sunt doar câteva lucruri care definesc unicitatea bio-*zoe*logică a lui Isus Hristos. Şi ţine minte, o mare parte a acestei unicităţi, prin lucrarea Sa răscumpărătoare, este re-radiată către tine.

Tu ai dreptul chiar acum, să experimentezi şi să ai parte de realitatea acelui tărâm (Ef. 1:2-3)!

ADDENDA II.
O privire asupra sufletului omului decăzut

Sufletul decăzut al lui Adam duce o luptă crâncenă, învingând câteodată încrâncenările cărnii pentru a cădea apoi pradă duşmanului lui în chiar clipa victoriei.

Încet, încet, când sufletul s-a dezvoltat, *mintea* a căutat să vadă, să înţeleagă şi să imite - o imitaţie nereuşită - modul de a acţiona al *spiritului* acum lipsit de viaţă.

Şi tot timpul mintea priveşte zeflemitor şi batjocoritor la sentimentele sufletului. Aparatul gândirii aminteşte tot timpul *emoţiilor* că mintea este *superioară sentimentelor*. Şi crezându-şi propria propagandă, mintea gânditoare se regăseşte trăind într-un paradis al nebunilor.

Voinţa, liberă de supunerea faţă de tărâmul spiritual îşi caută locul în - triumful străduinţelor omeneşti împotriva tutror tentaţiilor şi situaţiilor. Şi aşa *voinţa*, având *mintea* drept complice, dă naştere religiei succesului şi împlinirii.

Emoţiile, veşnicul cal de bătaie al *minţii*, caută înfiorările extazului ce depăşeşte normalul pentru care sufletul a fost conceput. După ce au alergat după simţăminte stranii, *emoţiile* cad înapoi în disperare, atingând culmea disperării, depăşind limitele pe care Creatorul i le-a trasat ca să le suporte.

Căutând (dar niciodată găsind) acele elemente care sunt doar ale spiritului, emoţiile se alătură voinţei şi minţii, pentru a crea un substituit slab al umblării în tărâmul spiritual. Aceste trei ingrediente puse la un loc, dau naştere celui mai mare blestem pe care-l cunoaşte omul. Această trinitate ce alcătuieşte sufletul distrus al omului este cea care îl face pe acesta să fie *religios*. Apoi sufletul îi spune omului una din cele mai mari minciuni. Sufletul îi spune omului că natura lui religioasă este de fapt natura lui spirituală.

Ce a făcut religiozitatea omului? Probabil ne dăm seama văzând abilitatea omului decăzut de a inventa religii.

În credinţa creştină, vei găsi întotdeauna trei „sub-religii". Reformulând afirmaţia: în creştinătate există doar trei denominaţiuni. Denominaţiunea *minţii*, denominaţiunea *emoţiilor*, şi denominaţiunea *voinţei*. (Câteodată este o combinaţie a *două* dintre ele, dar *niciodată* a toate trei!) Fiecare din aceste trei denominaţiuni se vede ca cea care este spirituală. Şi bineînţeles, le *domină* pe celelalte două!

Se pare că sufletul omenesc este *foarte* sectar.

Poţi identifica cele trei denominaţiuni din creştinism?

Denominaţiunea minţii: slujitorii ei sunt buni interpretatori ştiinţifici şi teoretici, sunt bine educaţi, sunt foarte legaţi de doctrina sănătoasă, cu educaţie primită în colegii şi seminarii. Pentru ei teologia este totul. Slujitorii sunt controlaţi ajungând să fie chiar rezervaţi, adesea obsedaţi de aspectul biblic al lucrurilor, aspect ce devine central. Ca urmare, trăirea intimă, vie cu Hristos este scăpată din vedere, fiind lăsată să ruginească în ploaie.

Aş îndrăzni să dau un exemplu? În loc să-i numesc, aş spune mai bine că aceşti oameni calcă pe urmele lui John Calvin, John Knox sau John Darby. (Apropo, ei sunt aceia care au inventat faimoasa afirmaţie, mereu contestată: „Să nu ai încredere în sentimentele tale".)

Denominaţiunea emoţiilor: băiete, ce ştiu aceştia să cânte! Să se închine! Din nefericire, au scăpări în privinţa „activităţii la amvon". Cel mai bun mod de a merge la biserică duminica dimineaţa, este să mergi la întâlnirile de închinare ale acestora de la ora 11 la 11,30, şi apoi să

alergi ca din puşcă la o biserică „mintală". În felul acesta vei obţine ce este *mai bun* de la două lumi *foarte* diferite, absolut incompatibile! O bună cântare şi închinare, şi o fantastică expunere biblică.

Tipii aceştia emotivi se distrează! Strigă; slăvesc; împing totul până la limită. Întotdeauna se ocupă cu ceva spectacular, dar din nefericire, tot timpul au nevoie de ceva şi mai spectacular; de aceea vei găsi la ei tot ce-i mai la modă. Şi ține minte, ori de câte ori se inventează ceva extraordinar (care poate fi etichetat ca şi *creştin*), îl fură şi fac din acesta *noua* lucrare a lui Dumnezeu.

Aceşti oameni se bucură de faptul că sunt creştini, dar plătesc un preţ extraordinar de mare: se uzează peste măsură! O uzare emotivă, a spectacularului, a minunilor, a credinţei, şi ca rezultat, o posibilă neîncredere în tot şi toate, şi în oricine încearcă să câştige teritorii noi pentru Hristos.

Care sunt denominaţiunile emoţiilor? (Este nevoie să alcătuiesc o listă?) Mişcarea carismatică evanghelică, catolicii mistici printre Romano-Catolici, plus o mulţime de mişcări nondenominaţionale.

Denominaţia voinţei: aceasta se împarte în două categorii. Din prima fac parte evanghelicii. „În week-end-ul următor evanghelizăm lumea întreagă". Grupuri care *fac* - întotdeauna căutând să câştige suflete. Cu cunoştiinţa curată pot să numesc numele unei denominaţii întrucât este denominaţia mea şi de aceea pot să vorbesc de ea: Baptiştii de Sud. Noi am produs mai mulţi evanghelişti decât toate celelalte mişcări protestante la un loc. Noi *vom* evangheliza lumea.

Cealaltă categorie este cea care spune: „Poţi *să vrei* să trăieşti ca un creştin". Aceştia sunt legaliştii. Ei au o listă de lucruri pe care poţi sau nu poţi să le faci ca şi creştin. Îi vei găsi în *toate* mişcările religioase, pentru că ei sunt purtătorii elementului principal al tuturor religiilor: „Prin comportamentul şi realizările mele pot să câştig favoarea lui Dumnezeu".

Combinaţiile:

Gânditorii (mintea) şi făcătorii (voinţa) sunt în urma combinaţiei foarte doctrinali şi biblici şi evanghelistici. O combinaţie formidabilă. Acestea sunt aproape întotdeauna grupuri interdenominaţionale.

Făcătorii şi emotivii (emoţiile): asemănători cu cei dinainte, se ocupă de evanghelizare, dar se distrează mai mult în lucrurile pe care le fac.

Probabil că nu este o denominaţiune a gânditorilor şi emotivilor. Aceştia sunt duşmani naturali. Adică, denominaţia minţii nu poate accepta pe cea a emoţiilor.

Problema tuturor acestora? *Toate* sunt sufleteşti. Spiritul acţionează la un nivel separat de cel al gândirii, simţirii şi acţiunii. Mintea, emoţiile şi voinţa aparţin teritoriului sufletului. Domnul Isus a avut toate aceste caracteristici ale sufletului manifestându-se în El, dar într-un echilibru perfect. Pe de altă parte, sursa primară a vieţii Lui era spiritul Său, *nu* sufletul Său. Şi spiritul era calea mai bună.

Calea mai bună

Cam o treime dintre noi sunt predominant gânditori, o treime emotivi, şi o treime sunt făcători. Trebuie să fie trei denominaţiuni care să ne cuprindă pe toţi? Dacă sociologii au dreptate, noi ne naştem cu anumite dispoziţii. Însă gânditorul vrea ca emotivul să fie mai logic; făcătorul vrea ca ceilalţi doi să-şi ia avânt şi să înceapă evanghelizarea şi/sau să se oprească din a păcătui; emotivul vrea să fie lăsat în pace şi să-L iubească pe Dumnezeu, să privească luna, să citească poezii, să facă minuni, să aibă putere şi să vadă apusuri de soare.

În înţelepciunea Lui, Dumnezeu a ales doisprezece oameni diferiţi care să fie temelia primei eclesii. Între ei se regăseau toate cele trei predispoziţii, dar toţi doisprezece erau conduşi în primul rând de spiritul lor şi nu de sufletele lor. Ce început nou ar avea o biserică cu

doisprezece oameni ca ei. (Grupul tău - sau biserica ta - reflectă probabil predispoziția sufletească a fondatorului sau a actualului lider.)

Fiecare din cele trei „denominațiuni" încearcă să te convingă să nu ai nimic de-a face cu celelalte două. („Dumnezeu vrea să salvăm sufletele, aceasta este singura noastră sarcină". „Ce avem de făcut este să luăm Cartea şi s-o memorăm". „Hei, este un predicator la Sala Garbonza a hotelului Hillery care tocmai a avut o viziune că lumea se va transforma într-o pastă de dinți pe 1 aprilie".)

Să sperăm că va veni ziua când poporul Domnului va lăsa la o parte dispozițiile sufleteşti, pe care în mod greşit le consideră ca fiind diferențe doctrinale; să se întoarcă la a fi o comunitate de credincioşi; să se dea voie ca să se exprime toate predispozițiile sufleteşti; să se învețe toleranța; şi mai ales, să acționeze ca un trup corporativ călăuziți de *spiritele* lor, depăşind astfel de diferențele sufleteşti ireconciliabile.

În acelaşi timp...

O vorbă bună acelora care au încredere în simțămintele lor

Despre emotivi, teologii au spus foarte puține vorbe bune.

Cu mult înainte de a fi protestanții, biserica catolică a încercat să cuprindă toate aceste trei denominațiuni sub un acoperământ. (Au reuşit doar în parte.) Pentru *gânditori* erau la dispoziție filozofia şi teologia. Pentru *făcători* şi *legalişti* erau mănăstiri şi societăți misionare. Apoi erau catolicii mistici. Sărmanii, suflete instabile, tot timpul erau trimişi în temniță, scoşi în afara legii şi arşi pe rug de către gânditori!

A apărut Luther (cu un doctorat în teologie, un elev al filozofiei lui Augustin, de fapt un *călugăr augustinian*, un... o, nu contează). Luther a spus de multe ori că acei catolici mistici nu vor călca *niciodată* în biserica luterană. Ca urmare, Reformația a fost o refomație *intelectuală* şi teologică. A fost un salt din punct de vedere teologic şi filozofic. A fost îngrozitor de lipsită de o revoluție în privința umblării spirituale profunde şi a abordării practice a aumblării cu Domnul. Refomația a avut o nevoie disperată de aceste lucruri, însă *niciodată* nu le-a avut. Nici nu s-a pomenit de o umblare profundă cu Hristos printre primii protestanți. Şi dacă ar fi fost aşa ceva, cu siguranță că ar fi fost dată deoparte.

În vremea aceea a avut loc o rebeliune a Muensterilor, un grup emotiv care depăşise orice limită. Şi aşa s-a ajuns la motto-ul protestant: „Să nu ai încredere în simțămintele tale. Este periculos. Vei sfârşi ca Muensterii".

În toată istoria bisericii *aceasta* a fost singura mare tragedie pe care au acuzat-o emotivii, şi nu li s-a iertat niciodată acest lucru. Cei *mintoşi* i-au terorizat pe milioane de creştini cu povestea Muensterilor.

Ar fi cinstit să întrebăm cât de periculos este să fii un creştin mintos, rațional, intelectual, rece, controlat şi logic. În Eurpoa au fost câteva sute de războaie începute de la dispute doctrinale. În aceste războaie au fost ucişi milioane de oameni. Credeți că emotivii au făcut *aceasta*? Doctrinele biblice, pamfletele, predicile, cărțile şi dezbaterile scornite de cele mai luminate minți ale creştinității au fost acelea care au dat naştere la aceste războaie. Milioane de credincioşi au fost răniți, luați în robie, torturați, şi ucişi de către alți creştini. Şi toate, din cauza diferențelor doctrinelor intelectuale, raționale şi logice ale gânditorilor.

Ar fi interesant poate, să citeşti istoria... o, să zicem a Hughenoților. Citeşte cum au fost aruncați în temnițe, traşi pe roată, prăjiți pe foc, cum li s-a turnat plumb topit în gură, cum li s-au scos ochii afară, cum femeilor în durerile naşterii li se legau picioarele laolaltă urmând ca atât mamele cât şi copiii să moară într-o agonie incredibilă. Şi de fiecare dată, alături de cel torturat stătea un teologian cu Biblia în mână, încercând să-l convingă că lucrul cel mai bun pe care îl are de făcut este să-şi schimbe convingerile.

Acestea sunt istorii adevărate. Şi toate aceste fapte nu au fost făcute de emotivi, ci de gânditori ce citau versete biblice şi care credeau că din punct de vedere logic şi scriptural ceea ce ei făceau (torturile şi crimele) era ceva *creştinesc*.

Dar acela a fost un ev mai întunecat. Ce putem spune despre al nostru? Astăzi, vezi tineri cu inima arzând pentru Hristos că intră la un seminar biblic, pentru a-şi umple mintea cu ştiința a două mii de ani, şi ies peste trei ani atât de îmbibați de lucrurile „mintale" că nici nu mai sunt în stare să slujească pe Hristos în lumea reală.

Du-te printre rafturile unei librării; vezi pumnalele şi sulițele care se îndreaptă din paginile cărților către alți copii ai lui Dumnezeu care sunt diferiți de ei. Nu emotivii şi făcătorii sunt cei ce le-au scris, nici nu au fondat acele instituții, şi nici nu au aruncat sulițele acelea. Gânditorii au făcut-o.

Ideea este simplă. Întregul suflet a căzut. Spiritul tău nu este localizat în emoțiile tale. Emoțiile tale sunt decăzute. Dar cu nimic mai decăzute şi nici mai puțin vrednice de încredere decât mintea ta gânditoare. Logica, judecata, rațiunea, dialectica şi activitatea cognitivă a minții tale (chiar dacă sunt amestecate cu versetele biblice) nu sunt cu nimic mai vrednice de încredere ca emoțiile altcuiva. *Atât intelectul cât şi emoțiile sunt decăzute*! Foarte decăzute.

Ce putem spune despre versetul din 2 Timotei 1:7 care spune să avem o minte sănătoasă?

Dumnezeu v-a dat
spiritul minții sănătoase.

Există *o singură* minte sănătoasă. A Domnului tău! Mintea Lui este *în* spiritul tău, *nu* în mintea sau emoțiile tale. Reciteşte versetul. Dumnezeu v-a dat un spirit. Spiritul *Lui*. În spiritul Lui este o minte sănătoasă. Mintea *Lui*.

Dragă emotivule, încurajează-te. Domnul a avut doisprezece apostoli. Între ei se găseau atât gânditori, cei plini de voință, emotivii, cât şi toate combinațiile posibile ale acestora. Când cineva îți spune să nu ai încredere în emoțiile tale, aminteşte-i pe cine a ales Domnul să fie liderul celor doisprezece. S-ar putea ca Petru să fii fost un făcător. Sau un emotiv, dar nu va putea nimeni să spună că acel pescar spontan, făcător de minuni şi analfabet, era un gânditor. Dumnezeu l-a ales pe un ignorant emotiv ca să fie liderul eclesiei primitive!

Gândeşte-te la aceasta, dragă gânditor!

Dar Pavel? Ce era el?

Probabil un făcător. Prin însăşi natura lui era un legalist, un călător, un evanghelist şi un plantator de biserici. Un emotiv? A plâns peste tot în Imperiul Roman. Un gânditor? A scris unele dintre cele mai bune scrieri creştine care au fost scrise vreodată. Ce a fost? Poate doar un om care a trăit dincolo de dispozițiile sale omeneşti. Probabil un om care a trăit prin intermediul spiritului său.

ADDENDA III.
Filozofia păgână şi sufletul omului

Alege

Scriitori nebiblici
„Omul este trup şi suflet; sufletul este acea parte din om care este spirituală”. - Platon
„Omul este trup şi suflet”. - Aristotel
„Omul este trup şi suflet”. - Augustin
„Omul este trup şi suflet; sufletul este partea spirituală din el”. - pseudo Dionisius
„Omul este trup şi suflet; sufletul este partea spirituală din el”. - Thomas Aquinas
„Omul este trup şi suflet”. - Martin Luther
„Omul este trup şi suflet”. - Huldrych Zwingli
„Omul este trup şi suflet”. - John Calvin
„Omul este trup şi suflet”. - *doctrina baptistă*

Îmi dau seama că aş putea să nu am dreptate, dar se pare că este foarte posibil ca noi să scăpăm din vedere ceva care s-ar putea să fie foarte important. - Gene Edwards

Surse biblice
„Spiritul omului este candela lui Dumnezeu”. - David
„Domnul formează spiritul din om”. - Zaharia
„Spiritul meu se bucură în Domnul”. - Maria
„Ce se naşte din Spirit este spirit”. - Isus Hristos
„Cuvintele pe care vi le spun sunt duh şi viață”. - Isus Hristos
„Viața pe care o trăiesc, o trăiesc prin Tatăl Meu. Tatăl Meu este Spirit”. - Isus Hristos
„Slujiți-vă stăpânii din tot sufletul vostru”. - Pavel
„Şi spiritul vostru şi sufletul vostru şi trupul vostru să fie sfințite”. - Pavel

De ce am auzit atât de puține despre faptul că omul este *spirit*, aşa cum am auzit că este suflet şi trup? De ce este aproape universal acceptat faptul că omul este trup şi suflet? De ce lipseşte aproape în întregime vreo referire asupra faptului că o parte din om este spirit? De ce se cunosc atât de puține despre spiritul omului? De ce, timp de 1700 de ani, învățătorii creştini au învățat că noi suntem trup şi suflet, când de fapt noi suntem spirit, suflet şi trup?

Ei bine, problema s-a născut în *locuri* la care nu te-ai gândit niciodată, şi de la nişte oameni de care probabil nici nu ai auzit. Parmenide? Zeno? Pitagora, Anaxagora, Heraclit? (De Pitagora *ai* auzit. Pe clasa a şaptea. E în legătură cu un triunghi cu un unghi drept, cu suma a două laturi, şi o teoremă.)

Toți cei menționați mai sus au fost greci, şi toți au fost păgâni. Ei sunt strămoşii şcolii (păgâne) vestice ce poartă numele *Şcoala filozofică pitagoriană*. Unul din aceştia, speculând la nesfârşit, a început să se întrebe *Ce este omul?* A ajuns la concluzia că omul este trup şi suflet. Şi aşa a rămas. De atunci *fiecare* filozof a acceptat punctul lui de vedere şi a început să speculeze ce înseamnă „sufletul”.

Cel care a cimentat această idee în gândirea occidentală a fost un bondoc, mic şi gras, cu chelie, care nu-şi putea suporta soția şi copiii, şi care îi înnebunea pe oameni cu întrebările lui.

Probabil că a avut unul din cele mai mari coeficiente de inteligență cunoscute de omenire. Pe lângă faptul că-i înnebunise cu ideile lui pe conducătorii cetății în care locuia, și că exista zvonul că a făcut din ucenicii lui niște homosexuali, a mai și murit bând o otravă cu gust scârbos. Acest omuleț, pe numele lui Socrate, și doi dintre urmașii lui, au devenit cei mai influenți oameni din istoria gândirii occidentale.*

Și ca o ciudățenie a istoriei, toți trei filozofii mai sus menționați, au avut unele dintre cele mai mari coeficiente de inteligență din toate timpurile. (S-ar putea ca cel mai tânăr dintre ei să fii avut cel mai mare coeficient de inteligență din istoria umană.) Toți trei au învățat pe alții că „Omul este trup și suflet". Până astăzi, scrierile lor sunt privite pe întreg pământul ca fiind *aproape* sacre. Influența lor asupra vieților noastre este de-a dreptul cutremurătoare.**

Învățăturile lor ar fi putut să circule doar printre filozofii păgâni cu o inteligență deosebită. De unde atâta noroc. Și este foarte probabil ca credința creștină, ca ansamblu, să nu-și revină niciodată din această greșeală tristă.

Cu mult înainte, profeții evrei au văzut omul ca un întreg. Dar ei știau că acel întreg includea spiritul, sufletul și trupul. Isus Hristos nu avea nici o învățătură în această privință. El este Adevărul. Pentru El realitatea era experiența proprie, nu învățăturile. Era un întreg - cu spirit, suflet și trup. Experiența Lui a fost și experiența urmașilor Săi. Omul are trup care are legătură cu sufletul lui; omul este suflet, dar el are legătură cu spiritul lui. Sufletul și spiritul sunt două părți atât de legate una de cealaltă, încât *numai* un Domn ce locuiește în lăuntrul omului poate să facă deosebire între ele.

Umanitatea omului se găsește în sufletul lui. În spiritul credinciosului se găsește rezidența Domnului Isus.

Filozofii păgâni nu au avut nici o idee despre așa ceva. Ei nu ar fi putut să priceapă așa ceva. Creștinilor le-a păsat și mai puțin de ce credeau păgânii. Dar filozofii păgâni ce au devenit creștini în secolele al doilea și al treilea au transmis această idee celorlalți creștini. A trebuit să fie abandonată una din cele două puncte de vedere diametral opuse. Din nefericire, ideea că omul este „trup și suflet" a avut câștig de cauză în fața ideii că omul este „spirit, suflet și trup". Probabil, pentru totdeauna.

S-a întâmplat astfel. Pe la mijlocul secolului al doilea (cc. 150 d. C.) câțiva filozofi, toți „fii" de-ai lui Platon și Aristotel, s-au convertit la creștinism. Au venit cu mentalitatea lor filozofică păgână. Din nefericire, câțiva dintre ei au pus mâna pe influentul condei. Se pare că ceilalți creștini erau prea ocupați cu a fi creștini, încât nu au scris nimic. Faptul că literatura „creștină" ce a supraviețuit este reprezentată de scrierile acestor filozofi păgâni transformați în creștini, ne dă o imagine teribil de distorsionată despre creștinismul secolului al doilea.

Nedând o mare importanță lucrurilor profunde (spirituale) ale credinței noastre, și dând o mare atenție lucrurilor *profunde* ale filozofiei păgâne cerești, acești filozofi păgâni transformați în creștini au început să aplice dialectica și logica lui Aristotel în analiza credinței creștine. Și așa au stabilit cu nonșalanță ca omul să fie suflet și trup. La urma urmei, aceasta era singurul punct de vedere pe care îl auziseră despre om. Credința creștină ar fi scăpat neatinsă de această nenorocire dacă nu ar fi fost doi oameni. Adică, *trei*. Aceștia erau toți tari în filozofia păgână greacă și în același timp pretindeau că erau creștini (și probabil că erau).

S-ar putea să nu-ți placă deloc următoarele paragrafe, dar *trebuie* ca lucrurile acestea să fie tipărite.

Vom începe cu un adolescent cu o inteligență strălucitoare, pe nume Origen. Tânăr fiind, i-a plăcut foarte mult să învețe. Și de foarte tânăr, și-a dat seama că îi plăcea la fel de mult să

---

* Ar putea să spună cineva că Domnul Isus și apostolul Pavel au avut cea mai mare influență asupra Occidentului, dar probabil *cea mai mare* influență a acestor trei filozofi greci se regăsește în faptul că au corupt credința creștină!

** Există ideea că „O persoană născută în Occident nu poate gândi decât aristotelian". Această idee nu a fost niciodată contestată cu fermitate.

predea. Care au fost lucrurile care i-au influenţat mintea? Mai întâi a fost linia filozofică a lui Socrate (Socrate - Platon - Aristotel - Filo).

A doua linie filozofică care i-a modelat viaţa a fost stoicismul şi ceva din neopitagorianism (Antistene - Zeno din Citium - Panaetius - Sation - Seneca - Epiclet).

Dar cea mai influentă filozofie care i-a influenţat mintea cu un înalt coeficient de inteligenţă a fost una numită neoplatonism. Şi, îţi place sau nu, această filozofie domină încă cea mai mare parte a teologiei creştine şi este un factor major în modelarea mentalităţii creştinilor din zilele noastre.

Primul ingredient al neoplatonismului este un amestec de (1) neopitagorianism, (2) şcoala socratică şi (3) stoicism. Adună-le pe toate, scutură-le, şi rezultă ceva referit ca fiind filozofia *conştiinţei de sine*. A mai fost un lucru care l-a modelat pe Origen. A stat la picioarele unui învăţat numit Plotinus. Amestecă toate aceste născociri şi va ieşi neoplatonismul.

Acum, adaugă puţină influenţă din partea unuia numit Tertulian, şi scrierile lui Pavel şi ale altor creştini (trecute toate prin analiza dialectică aristoteliană) şi vei avea de la Origen ceva numit neoplatonismul *religios*.

Credinţa creştină era pe punctul de a intra într-o *mare* încurcătură. După moartea lui Origen, învăţăturile i-au devenit foarte populare printre filozofii păgâni transfomaţi în creştini. Şi ţine minte, tooţi au considerat cu nonşalanţă că omul este trup şi suflet. Nimeni nu a observat că credinţa creştină pierdea adâncimea spirituală ce era înlocuită de profunzimea gândirii filozofice.

În perioada aceea liderii creştini erau nişte *plantatori de biserici* radicali similari *plantatorilor de eclesii* ai primului secol. Treptat linia credinţei creştine s-a îndreptat spre speculanţii intelectuali. (Am aduce un mare beneficiu credinţei creştine dacă ne-am întoarce la a fi conduşi de către nişte plantatori de biserici radicali.) Adică, oamenii care au ajuns să conducă pe credincioşi erau cei ce vorbeau, teoretizau şi emiteau ipoteze undeva la nivelul stratosferei superioare a emisferei cerebrale.

S-a spus că este nevoie de un coeficient de inteligenţă de circa 130 de puncte pentru a putea urmări judecata abstractă a filozofilor greci. Este nevoie de 140 de puncte pentru a detalia ideile şi a le putea apăra sau ataca. Pentru a putea adăuga ceva nou acestei moşteniri filozofice este nevoie de un coeficient de inteligenţă de cel puţin 150 de puncte.

Adică rămâne pe dinafară peste 95 de procente din rasa umană. Peste o mie de ani credinţa creştină a avut în fruntea ei nişte speculanţi cu un ridicat coeficient de inteligenţă. Nu aceştia sunt oamenii pe care Domnul i-a vrut ca să fie cei care dau ritmul şi care conduc credinţa noastră. Oricum, unde sunt *plantatorii de biserici* radicali?

Din nefericire, cei ce sunt aleşi pentru ca să fie profesorii seminariilor şi şcolilor noastre biblice sunt dintre aceia cu coeficient de inteligenţă de cel puţin 130 de puncte. La rândul lor, aceştia pregătesc predicatorii de mâine. În general, acestor oameni le place să urce în straturile superioare ale speculaţiilor dialectice. Ei le numesc „discuţii teologice". Noi am suferit o pierdere *spirituală* incalculabilă, deoarece astfel de oameni au pregătit atât slujitorii protestanţi cât şi pe cei catolici.

Pe lângă alte lucruri, conceptul despre om ca fiind *trup* şi *suflet* domneşte până astăzi necontestat în cercurile teologice.

Mai mult, a-l lua pe un tânăr plin de zel chemat de Dumnezeu şi a-l introduce în atmosfera rarefiată a dilecticii filozofiei îi va da acestuia o „înălţime" intelectuală care *adesea* este confundată cu adâncimea spirituală, cu priceperea şi experienţa spirituală. Influenţa tuturor acestor lucruri asupra credinţei creştine şi a slujitorilor noştri este deosebit de disproporţionată, fără folos şi *foarte* distructivă.

Povestea noastră continuă.

Unul din cei influenţaţi de scrierile lui Origen a fost un domn pe nume Augustin (cc. 400 d.C.). Dar au mai fost şi alte învăţături care l-au influenţat pe Augustin: manaheismul şi

ascetismul, plus neoplatonismul lui Origen, plus Filo. (Filo a fost un învăţător *evreu*, aşa că adaugă la mentalitatea lui Augustin modul de gândire evreiesc trecut prin filozofia lui Aristotel.)

În viaţa lui Augustin a mai existat o infuenţă. Mama sa, Monica, care i-a dat ceva din moştenirea iudeo-creştină.

Augustin a predat filozofia platoniană, amestecată cu puţină filozofie aristoteliană. Bineînţeles, el a spus că omul este *trup* şi *suflet*. Acum este important: a ajuns să fie o dogmă a bisericii faptul că intelectualismul lui Augustin este cel mai bun mod de a înţelege lucrurile spirituale. Pentru a-L cunoaşte în profunzime pe Hristos, trebuie să-l ai ca maestru pe Augustin. Intelectualismul şi spiritualismul sunt unul şi acelaşi lucru! O idee atât de simplă, atât de intelectuală şi atât de nespirituală. Această dogmă a rezistat 1.600 de ani. Acest lucru este adevărat atât în ce-i priveşte pe catolici cât şi pe protestanţi, cu toate că protestanţii nu prea sunt conştienţi de rădăcinile teologiilor lor aşa cum educaţii catolici sunt.

Scrierile lui Augustin au fost ridicate la rangul de a fi aproape considerate ca fiind inspirate, întocmai ca Scripturile - cel puţin de către catolici. Influenţa lui asupra creştinismului este uriaşă. Fără să clipească el a învăţat ceea ce Aristotel şi Platon au învăţat, că omul este trup şi suflet. Pentru el problema era clară.

Rădăcinile augustinianismului (numit câteodată dualism platonian) sunt cam acestea: Pitagora Socrate Platon Stoicism Filo Plotinos Clement Numenius Origen.

Urmează următoarele influenţe: Platonismul Speusippus Arcesilaus Carneades Academiile (Scepticismul).

Ultima influenţă asupra gândirii lui Augustin este ceva de genul: Platon Saccas Plotinus (Neoplatonismul).

Amestecă-le pe toate şi vei obţine *Dualismul neoplatonic religios*. (Clar ca bună ziua, nu?)

Undeva pe aici s-a pierdut viaţa creştină profundă în schimbul abstracţiilor celor cu coeficienţi mari de inteligenţă: „Intelectualismul *este* spiritualitate".

Eşti impresionat?

Probabil că am fi rezistat la toate acestea dacă nu ar fi fost următorul om. Influenţa lui asupra credinţei creştine ne-a condus la pierire. Avem de-a face cu unul care în mod necinstit şi-a luat numele de Dionisius Areopagitul.

A fost un Dionisius *real*, ce a trăit în Grecia în primul secol. Pavel din Tars l-a condus la Hristos. Dar cel care a pretins că ar fi Dionisius, era un călugăr ce a trăit în Siria în *secolul al cincilea*. El a inventat scrieri despre care a spus că ar fi din *primul secol*. Cu alte cuvinte, era şi un *mincionos*.

Acest pungaş era îndrăgostit de filozofia neoplatoniană, care era în vogă la acea vreme. A scris ca şi cum ar fi trăit în primul secol. Mai mult, a afirmat că Timotei ar fi stat la picioarele lui! (Când Dionisius a făcut această afirmaţie, Timotei era mort de mai mult de patru sute de ani!)

Când oamenii îi citesc scrierile, se gândesc că au de-a face cu un creştin profund ce a fost prieten şi un elev de-al lui Pavel. De aceea, ei cred că Pavel a fost un filozof-teolog creştin neoplatonian. Au trecut aproape o mie de ani până ca această înşelătorie să fie demascată. Dar răul fusese făcut, şi era ireversibil. Ideile acestui om au umplut credinţa creştină. Nu crezi?

Iată un exemplu al influenţei sale.

Ori de câte ori vezi o turlă de biserică, sau un vitraliu, sau un tavan cu bolta înaltă, vezi materializată filozofia acestui om.

Platon a învăţat că culoarea, lumina, spaţiul liber şi frumuseţea o pot ajuta pe o persoană să ajungă să fie una cu „celelalte"; omul se poate folosi de astfel de lucruri pentru a „ajunge în contact cu sublimul".

Cei ce au vrut să construiască clădiri mari de biserici, l-au citat pe Dionisius - presupusul prieten al lui Pavel - considerând că aveau o „dovadă acoperitoare" din primul secol pentru

justificarea turlelor, tavanelor înalte şi a vitraliilor ca fiind scripturale. Bineînțeles, ei citau un şarlatan din secolul al cincilea ce a revizuit ideile lui Platon. Data viitoare când treci pe lângă o clădire de biserică, să-ți aminteşti de lucrul acesta! Pseudo-Dionisius (aşa cum este denumit astăzi), acest călugăr obscur din deşert (cc. 500 d.C.), îndrăgostit fiind de filozofia la modă în zilele lui, a transformat acea filozofie în unul din stâlpii principali ai teologiei creştine. Influența majoră a gândirii creştine *încă* este o teologie filozofică.

Scrierile lui sunt pătrunse de filozofia păgână, abia putând să fie scrise folosind limbajul creştin. Elementul principal al scrierilor lui îl constituie ideile lui Platon puțin modificate. Timp de o mie de ani, teologii şcoliți l-au citat pe acest om considerând că citează o figură *marcantă a creştinismului primului secol.*

În aceasta se găseşte cea mai mare tragedie legată de Dionisius.

Urmează să avem de-a face cu unul Tom!

O altă inteligență sclipitoare a lumii, Thomas Aquinas (d.1274) a făcut o sinteză nemuritoare a lui Augustin şi Dionisius. Se spune: „Thomas Aquinas l-a botezat pe Aristotel şi l-a făcut un bun catolic”. Când a ajuns la Platon, l-a botezat şi pe el. Cum? Ei bine, în voluminoasa lui teologie biblică, Aquinas l-a citat pe Dionisius - ca fiind o sursă a primului secol - *de peste* o sută de ori!

Această lucrare teologică, a cărei baze sunt puse de Dionisius, se poate descrie pe scurt în felul următor:

Thomas Aquinas a luat scrierile lui Augustin, scrierile creştine timpurii, a adaptat tezele neoplatonice, şi le-a transformat pe toate într-o *imagine* filozofico-teologică creştină *asupra lumii*. El a armonizat *ideile importante* şi doctrinele curentelor de gândire platoniene, aristoteliene şi neoplatoniene, şi le-a făcut creştine.

Ce are aceasta de-a face cu tine şi cu mine?

Învățăturile lui Aquinas au fost acceptate ca doctrine *oficiale* ale Bisericii Catolice. Dacă Aquinas a spus ceva, atunci este da şi amin. O, dar tu nu eşti un catolic. Ei bine, îți aduc aminte foarte clar pe unul din profesorii mei de seminar spunând: „Thomas Aquinas este *cel mai influent* teolog al istoriei bisericii, atât a celei catolice, cât şi a celei protestante. Cărțile din care noi predăm şi cele pe care le scriem despre teologia sistematică, încă urmează şablonul lui”.

Citeşte şi plângi, creştine drag.

În cele din urmă, pentru a bate ultimul cui în coşciugul umblării spirituale cu Hristos în stilul primului secol, ajungem să avem de-a face cu un călugăr augustinian (un adevărat fiu al învățăturilor lui Augustin). A luat învățăturile lui Augustin, a adăugat puțină sinteză teologică de-a lui Thomas, şi a creat *teologia protestantă*.

Numele călugărului este Martin Luther.

Aşa deci, teologia lui Aquinas, este baza teologiei catolice şi protestante. Te rog să faci cunoştință cu punctul de vedere al lui Aquinas asupra trupului şi sufletului:

Sufletul uman este creat având relație directă cu materia primară pe care o individualizează. Sufletul este unitatea substanței umane compozite. Este principiul tuturor operațiilor omului. Cea mai înaltă facultate a sufletului este *intelectul*. Facultatea *spirituală a sufletului este aspectul intelectual al acestuia*. Aspectul intelectual al sufletului este cel capabil să transceadă realitățile.

Acum ştii de unde a venit ideea că omul este trup şi suflet.

Cât de greşiţi suntem?

Aproape fiecare comentariu creştin scris vreodată consideră că omul este trup şi suflet, şi vede sufletul aşa cum a fost el văzut de Thomas Aquinas. Acest lucru ne conduce la o ambiguitate; vedem sufletul fiind „uman", şi totuşi ca având ceva spiritual. Ajungem la expresii de genul: „neîmblânzitul spirit de curaj al omului", şi „sufletul omului întorcându-se la esenţa lui spirituală".

Dar nu pierderea spiritului este partea cea mai tristă, ci faptul că se consideră că intelectul omului este partea cea mai spirituală a acestuia. Nu-i de mirare că nu avem nici o idee ce înseamnă „locurile spirituale". În toate aceste scrieri nu vei găsi un Domn care locuieşte în lăuntrul omului. Subiectul acesta nici nu este luat în discuţie. Ideea că spiritul omului este una cu cel al lui Dumnezeu se regăseşte aproape în toată epistola întâia către Corinteni, dar niciodată în teologie. Într-o lume în care omul este doar trup şi suflet, încercarea de a înţelege şi experimenta latura spirituală a creştinului sfârşeşte cu acceptarea mentalităţii lumeşti occidentale.

Mai mult, se pare că acest concept dual despre om este înrădăcinat foarte profund în concepţia occidentalilor.

Şi mai mult decât atât, atunci când psihiatria şi psihologia au pătruns în teologia creştină (folosindu-se de o denumire dubioasă cum este „sfătuirea creştină"), au adus cu ele conceptul umanistic păgân potrivit căruia omul este trup şi suflet. Se pare că, din această privinţă, bătălia este pierdută pentru totdeauna.

Sfătuirea creştină, centrată în jurul sinelui, ne-a condus la rezolvarea problemelor sufleteşti cu ajutorul sufletului! Ar părea normal să fie aşa, dar cele mai multe probleme sufleteşti îşi vor găsi rezolvarea prin intermediul spiritului. În sfătuirea creştină se folosesc termenii „centralitatea lui Hristos" şi „crucea", dar ei nu reflectă prea mult din înţelesul lor spiritual.

Este dificil pentru credincios să cunoască practic *locul unde trebuie să trăiască*. Termenii „a umbla în spirit" şi „a trăi în spirit" au fost inventaţi în urmă cu două mii de ani pentru a se putea exprima o experienţă - o experienţă reală. Nu este uşor să vorbeşti despre această realitate după douăzeci de secole şi câteva mii de filozofi morţi.

Folosirea unui vocabular ce pare a fi spiritual nu ne permite accesul la tărâmul spiritual. Poate auzim cuvintele, dar mintea noastră se gândeşte la sufletul uman ca fiind spiritual. Putem vorbi la infinit despre lucrurile spirituale, dar fără nici un folos dacă nu ştim cum să atingem celălalt tărâm.

Chiar dacă planeta aceasta va exista încă trei mii de ani, oamenii tot vor continua să înveţe că omul este trup şi suflet. Atât de adânc este infiltrat Aristotel în teologia creştină.

Abia în secolul douăzeci, o doamnă numită Mary McDonough şi un bărbat numit T. Austin Sparks au fost aceia care au arătat că omul este spirit, suflet şi trup. Până la ei, aproape nimeni nu a sesizat neconcordanţa grosolană. Chiar şi atunci, oamenii au stat, s-au gândit şi au declarat sobri: „Probabil că este o oarecare diferenţă între suflet şi spirit, dar ea nu este semnificativă".

Nesemnificativă? Este doar diferenţa dintre viaţa lui Isus şi a noastră. Diferenţa dintre tărâmul acesta şi cel spiritual. Diferenţa dintre moştenirea noastră adamică şi moştenirea divină.

Probabil că un Domn ce locuieşte în lăuntrul omului şi viaţa supremă vor deveni realităţi pentru credincioşii disperaţi şi setoşi numai dacă va avea loc o schimbare radicală a cursului istoriei bisericii din ultimii 1.700 de ani. Credincioşi care renunţă *la toate* pentru ca să-L cunoască pe El. Într-adevăr, puţini sunt aceia.

Dar, probabil aşa trebuie să fie.

ADDENDA IV.
Habitatul după perioada lui Constantin

După secolul al treilea, *călugării* din deşerturi şi munţi au practicat o versiune foarte denaturată a *comunităţii* credincioşilor. Acolo Îl căutau pe Dumnezeu şi considerau că cea mai bună cale pentru a face aşa ceva era să trăiască o viaţă corporativă, izolată, celibatară. Când a prevalat această mentalitate, se pare că adevărata manifestare a eclesiei a dispărut din istoria cunoscută.

Este o sarcină foarte dificilă încercarea de a explica că trăirea corporativă originală este un ingredient *indispensabil* pentru „trăirea vieţii creştine”. Cât de dificilă? Părerea mea este că vor fi nevoie de două sute de ani până când marea majoritate a evanghelicilor vor experimenta eclesia în mod practic, corporativ şi cu rezultate pozitive. Sau poate trei sau patru sute de ani! Şi eu sunt un optimist! Şi dacă crezi că aceasta este o părere pesimistă, gândeşte-te atunci cât de puţin s-a schimbat modul de *practicare* al credinţei noastre de la Reformaţie încoace. Foarte puţin, şi Reformaţia a avut loc acum patru sute de ani.

Care este punctul de vedere evanghelic privind legătura dintre o umblare profundă cu Hristos şi nevoia eclesiei? Cu toţii am citit sau auzit despre nemuritoarea lucrare clasică a lui John Bunyan, *Călătoria pelerinului*. Dar John Bunyan nu a adus un serviciu Împărăţiei lui Dumnezeu dându-ne un stereotip al creştinului care este tot timpul în căutare. Iată Pelerinul, creştinul evanghelic, neînfricat şi *singur*, plecat să descopere *de unul singur* bogăţiile lui Hristos. De atunci, el a fost „neînfricat” şi „singur”.

Întotdeauna ni se prezintă cunoaşterea în profunzime a lui Hristos ca fiind o căutare singuratică. O imagine individualistă, în care căutătorul este un fel de pustnic. Nu-i de mirare că reţetele noastre nu dau rezultat. Căutătorul va rămâne un căutător până în ziua morţii lui, dacă este un credincios individualist evanghelic. Dacă nu cumva, atunci când se găseşte în deşertul nesfârşit se întâlneşte accidental cu habitatul lui natural.

Te rog, înţelege-mă. O clădire, ce îşi deschide uşile duminica dimineaţa la ora 11 fix (o oră absolut inoportună pentru o întâlnire religioasă) şi le închide la 12,05 fix, nu este deloc conceptul credincioşilor primului secol despre habitatul speciei noastre.

Ce este şi mai şi, dacă vei asculta cu atenţie mesajul care se transmite acolo, vei observa că el se adresează *individului*, cu toate că este destinat întregii audienţe. Ascultă! Mesajul nu este transmis unei comunităţi corporative. Cât de des ai auzit un mesaj referitor la o căutare *corporativă* spre a-L cunoaşte şi experimenta pe Hristos în profunzime? S-ar putea ca mesajul pe care îl auzi să fie transmis într-o cameră cu mulţi oameni, dar conţinutul îţi este destinat ţie, suflete *izolat*. Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată în primul secol. Mentalitatea din zilele noastre este „individualistă”. Atunci, mentalitatea lor era „corporativă”.

Ideea mea, dragă cititorule, este că avem un drum lung de parcurs înainte ca pentru noi, evanghelicii, *eclesia* să fie *experimental* ce a fost pentru întemeietorii credinţei noastre.

Şi aşteaptă-te să crească importanţa individualismului, cu cât este mai multă psihologie în predica de duminică dimineaţa.

Da, s-ar putea să fie nevoie de două sute de ani înainte ca evanghelicii să experimenteze natura corporativă a credinţei noastre. Dar, dacă psihologia populară continuă să pătrundă în ritmul actual, s-ar putea ca singurul mesaj pe care îl auzim să fie despre nevoile noastre ca *indivizi*. Dacă se întâmplă aşa ceva, lasă cei două sute de ani, şi aşteaptă-te la şapte sute de ani!

Unul din cele mai incredibile lucruri pe care le putem observa zilele noastre este cât de departe este trupul lui Hristos de temelia care i-a fost pusă, de la a fi un habitat, un oraş, o casă, o naţiune, unde credincioşii sunt tot timpul în contact unii cu ceilalţi, ziua şi noaptea. Suntem atât de departe, şi totuşi aşa mulţi dintre noi tânjesc după mult mai mult decât au - fiecare celulă a trupului nostru strigând după realitatea spirituală, pentru o locuinţă, pentru un habitat al speciei noastre.

Dar e nevoie de un credincios decis să suporte greul care să pornească pe un drum atât de necunoscut. Pe câţi dintre noi ne-a apucat frica când am auzit declarându-se solemn: *„Să nu părăsiţi adunarea voastră"*. (De ce de fiecare dată când auzim aceasta ne trece prin minte ora 11 duminică dimineaţa?) Un lucru este sigur, atunci când credinciosul căutător începe să creadă că ritualul tradiţional de duminica nu este satisfăcător, va fi avertizat „să nu-şi părăsească adunarea". Cu versetul acesta ne speriem, şi rămânem unde suntem.

Este la latitudinea ta, dragă cititor, să deiczi dacă habitatul natural al speciei tale este sau nu a sta pe o bancă în mijlocul unui auditoriu mare duminica dimineaţa la ora 11.

ADDENDA V
Eroarea fundamentală a legalismului

Nu trebuie să te lupți cu problema binelui. Dumnezeu nu judecă după cât de „buni” suntem. Nu chestiunile morale sunt problema. Aleargă după decență, reguli, drepturi, moralitate, modestie, onestitate, şi trăire vrednică... până vei înnebuni pe jumătate de disperare, şi tot nu vei satisface dorința din tine de „a fi bun”. Niciodată! Şi în ciuda celor mai mari eforturi, nu vei vedea pe alții cărora le ceri să „fie buni” să facă altceva decât să *falimenteze*. Trăind sub regulile tale, ei niciodată nu se vor ridica la nivelul pe care li-l pretinzi. Este mai de folos să dai cu capul de pereți, decât să-ți împlineşti apetitul pentru o comportare corectă. Oricât de moral eşti, nu vei putea niciodată să stupi vocea din tine care strigă: „Fă mai bine! Nu ai făcut destul!”

Ți-l recomand pe cel mai mare legalist al tuturor timpurilor. Fă ce a făcut sf. Simon. Urcă-te pe un stâlp de cincisprezece metri, cocoțează-te acolo pe suprafață de un sfert de metru pătrat şi mănâncă-ți rația de trei smochine pe zi. Și fă aşa toată viața. Şi *totuşi* ceva în tine va striga: „Stai pe o suprafață mai mică. Mănâncă două smochine pe zi! Să-ți fie ruşine de ce ai visat astă noapte! Gândeşte-te ce îngrozitor a fost gândul ce ți-a trecut prin minte azi dimineață. Eşti cu totul nevrednic. Încearcă mai mult!”

Fă tot ce a făcut sf. Simon, şi tot vei continua să trăieşti în sfera de influență a unui pom (şi a fructului cunoştinței pe care îl rodeşte) care este răul *şi* binele. Dorința de a fi *bun* vine din pomul tiraniei, regulilor, legalismului, performanței, răului *şi* binelui. Pomul Morții!

Viața şi libertatea au venit dintr-un pom cu totul diferit. Victoria este în viață, nu în bine. Triumful este al libertății, nu al standardelor.

Pomul din care Adam nu a mâncat nu se numea Pomul *Binelui*. Era numit Viață.